ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา)

ปริญญา

พลศึกษา | พลศึกษา

สาขา | **ภาควิชา**

เรื่อง เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชาย ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

Soccer Skills Authentic Assessment Scoring Rubrics for the Second Year Male the Vocational Students of Assumption Commercial College

นามผู้วิจัย นายวรพร เขียวสังข์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก .....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐยา แก้วมุกดา, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม .....

(รองศาสตราจารย์บุญส่ง โกสะ, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา .....

(อาจารย์อวยพร ตั้งธงชัย, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

.....

(รองศาสตราจารย์กัญจนา ธีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ ..... **เดือน** ..... **พ.ศ.** .....

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชาย ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

Soccer Skills Authentic Assessment Scoring Rubrics for the Second Year Male the Vocational Students of Assumption Commercial College

โดย

นายวรพร เขียวสังข์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา)
พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วรพร เขียวสังข์ 2557: เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา) สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐยา แก้วมุกดา, Ph.D. 121 หน้า

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ทักษะกีฬาฟุตบอล 5 รายการ คือ ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ จำนวน 30 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ด้วยวิธีของ Rovinnelli and Hambleton หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) โดยวิธีทดสอบซ้ำ (test retest method) ห่างกัน 7 วัน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ Dependent t-test และสร้างเกณฑ์โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่าเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล ทุกรายการมีค่าความเที่ยงตรง ดังนี้ ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า มีค่าเท่ากับ .91, .91, .83, .84 และ .90 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ดีมากทุกรายการ ค่าความเชื่อถือได้ ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า มีค่าเท่ากับ .93 และ .91 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างด้านใน มีค่าเท่ากับ .86, .83 และ .83 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ดี เกณฑ์ปกติทักษะฟุตบอลรวมทุกรายการ ระดับดีมาก มีคะแนนมากกว่า 55.28 ขึ้นไป ระดับดี ระหว่าง 46.68-55.26 คะแนน ระดับปานกลาง ระหว่าง 38.08-46.67 คะแนน ระดับพอใช้ ระหว่าง 29.49-38.07 คะแนน และระดับควรปรับปรุง ต่ำกว่า 29.48 คะแนน

_____ _____ ___ / ___ / ___

ลายมือชื่อนิสิต ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Voraporn Khieowsung 2014: Soccer Skills Authentic Assessment Scoring Rubrics for the Second Year Male Vocational Students of Assumption Commercial College. Master of Arts (Physical Education), Major Field: Physical Education, Department of Physical Education. Thesis Advisor: Assistant Professor Nattaya Keowmookdar, Ph.D. 121 pages.

This study aimed to construct soccer skills authentic assessment scoring rubrics for the second year male vocational students of Assumption Commercial College. The scoring rubrics consisted of 5 subtests: 1) dribbling the ball by outstep of the foot skill, 2) passing the ball by inside of the foot skill, 3) stopping the ball by inside of the foot skill, 4) heading the ball skill, and 5) goal shooting by instep of the foot skill. The sample is comprised of 30 second year male vocational students of Assumption Commercial College by purposive random sampling. The content validity of the scoring rubrics was approved by 5 soccer experts using Rovinnelli and Hambleton method. The test-retest method was employed to determine the reliability. Data were analyzed by using t-test for dependent samples and the norms by using mean and standard deviation.

The results showed that the validity of The Soccer Skills Authentic Assessment Scoring Rubrics included skills tests in 1) The validity of each skill test for: “dribbling the ball by outstep of the foot”, “passing the ball by inside of the foot”, “stopping the ball by inside of the foot”, “heading the ball” and “goal shooting by instep of the foot” were .91, .91, .83, .84 and .90, respectively, which were all equivalent to very good. 2) The reliability of each skill test for: “heading the ball” and “goal shooting by instep of the foot”, were .93 and .90, respectively, which were very good. “Dribbling the ball by outstep of the foot”, “passing the ball by inside of the foot” and “stopping the ball by inside of the foot” were .86, .83 and .83, respectively, which were good. The norms for the score in each item of The soccer skills test were: greater than 55.28 points = very good, 46.68-55.27 points = good, 38.08-46.67 points = moderate, 29.49-38.07 points = fair, and less than 29.48 points = needs improvement.

_____ _____ ___ / ___ / ___

Student’s signature Thesis Advisor’s signature

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร .ณัฐยา แก้วมุกดา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รองศาสตราจารย์ ดร. บุญส่ง โกสะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม รองศาสตราจารย์ จงกล แก่นเพิ่ม ประธานการสอบ และรองศาสตราจารย์ อลิสา นิติธรรม ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำด้านวิชาการ ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างมีคุณภาพจนสำเร็จด้วยดี ขอขอบคุณเพื่อน ๆ นิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ รุ่นที่ 14 ผู้ช่วย ในการวิจัยที่เป็นกำลังใจและช่วยเหลือการทำวิทยานิพนธ์อย่างดียิ่ง

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อพูนศักดิ์ เขียวสังข์ คุณแม่วิไล เขียวสังข์ ครอบครัวมหาสินานนท์ โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ที่ให้กำเนิด ให้กำลังใจ กำลังทรัพย์ สถานที่ทำงาน และการศึกษาแก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณนางสาวปณิตา มหาสินานนท์ และครอบครัว ที่คอยให้กำลังใจและช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน ตลอดจนให้ความสะดวกในการเรียนและการวิจัย อันคุณค่าที่เกิดจากงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบให้แด่ บิดามารดา ครูบาอาจารย์ทุกท่าน และบุคคลที่เกี่ยวข้องที่ให้ประสบการณ์การเรียนรู้แก่ผู้วิจัยเสมอมา

วรพร เขียวสังข์

พฤศจิกายน 2557

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง (3)

สารบัญภาพ (6)

บทที่ 1 บทนำ 1
- ความสำคัญของปัญหา 1
- วัตถุประสงค์ของการวิจัย 4
- ประโยชน์ที่ได้รับ 4
- ขอบเขตการวิจัย 4
- นิยามศัพท์ 6

บทที่ 2 การตรวจเอกสาร 7
- วิชาพื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอล 7
- หลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา 24
- หลักการสร้างแบบประเมินตามสภาพจริงและเกณฑ์ในทักษะกีฬาฟุตบอล 34
- งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 59

บทที่ 3 วิธีการวิจัย 65
- ประชากร 65
- กลุ่มตัวอย่าง 65
- เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 65
- การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 66
- การเก็บรวบรวมข้อมูล 69
- วิธีวิเคราะห์ข้อมูล 69

บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์ 71
- ผลการวิจัย 71
- ข้อวิจารณ์ 89

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ 93
- สรุปผลการวิจัย 93
- ข้อเสนอแนะ 97

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

เอกสารและสิ่งอ้างอิง 99

ภาคผนวก 104

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญทักษะกีฬาฟุตบอล 105

ภาคผนวก ข หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ 107

ภาคผนวก ค เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล 113

ประวัติการศึกษา และการทำงาน 121

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	มาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	34
2	ตัวอย่างการพิจารณาเกณฑ์ทักษะกีฬาฟุตบอลของผู้เชี่ยวชาญ	67
3	ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ระหว่างเนื้อหากับการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก	72
4	ค่าดัชนีความสอดคล้องIOC ระหว่างเนื้อหากับการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	74
5	ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ระหว่างเนื้อหากับการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	76
6	ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ระหว่างเนื้อหากับการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการโหม่งลูกบอล	78
7	ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ระหว่างเนื้อหากับการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะยิงประตูด้วยหลังเท้า	80
8	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล	82
9	ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความเชื่อถือได้ ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลทั้ง 5 รายการ และค่ารวมของเกณฑ์การประเมินทั้งฉบับ	83

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
10	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ไปทดสอบกับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ	84
11	เกณฑ์ปกติทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก	88
12	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริง ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในไปทดสอบนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ	85
13	เกณฑ์ปกติทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	85
14	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ไปทดสอบนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ	
15	เกณฑ์ปกติทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	86

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
16	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริง ทักษะการโหม่งลูกบอล ไปทดสอบนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียน อัสสัมชัญพาณิชยการ	87
17	เกณฑ์ปกติทักษะการโหม่งลูกบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการโหม่งลูกบอล	87
18	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า ไปทดสอบนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ	88
19	เกณฑ์ปกติทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า	88
20	เกณฑ์ปกติเกณฑ์การประเมินทักษะรวม สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ	89

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	11
2	ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	14
3	ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก	18
4	ทักษะการโหม่งลูกบอล	21
5	ทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า	24

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันกีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมกันอย่างแพร่หลาย มีต้นกำเนิดมาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณและโรมัน ต่อมาอังกฤษได้นำไปพัฒนาดัดแปลงแก้ไขปรับปรุงให้เป็นการเล่นที่มีกฎ กติกา มีแบบแผนมากขึ้นจึงเป็นที่นิยมกันอย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้นทั้งในทวีปยุโรป อเมริกาใต้และเอเชีย (ฉัตรชัย แฝงสาเคน และ เสรี สุวรรณภักดิ์, 2551: 2) โดยเฉพาะฟุตบอลกำลังเป็นที่สนใจกันอย่างมากทั้งต่างประเทศและในประเทศ ประเทศไทยมีไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก เอฟ เอ คัพ โตโยต้าลีกคัพ ดิวิชั่น 1 ลีกภูมิภาค ชิงถ้วยพระราชทาน ก ข ค ง กีฬามหาวิทยาลัย กีฬาระหว่างโรงเรียน และกีฬาภายในโรงเรียน จากความสำคัญของกีฬาฟุตบอลดังกล่าวโรงเรียนส่วนใหญ่จึงบรรจุกีฬาฟุตบอลไว้ในหลักสูตรมีการเรียนการสอนในชั่วโมงของวิชาพลศึกษา ซึ่งการเรียนกีฬาฟุตบอลทำให้เกิดประโยชน์หลายประการดังเช่น

วิทยา เจริญพัฒนชัย (2544: 9) กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากกีฬาฟุตบอล ช่วยสร้างเสริมสมรรถภาพทางร่างกายให้แข็งแรง ระบบต่าง ๆ ภายในร่างกายทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งระบบกล้ามเนื้อ ระบบการหายใจ ระบบขับถ่าย ระบบไหลเวียนของโลหิต มีไหวพริบดี อารมณ์มั่นคง สมาธิดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ มีการตัดสินใจที่ดีถูกต้อง มีกฎกติกามรรยาทที่ผู้เล่นต้องเคารพปฏิบัติตาม รู้จักความยุติธรรม ปฏิบัติตนในขอบเขตที่ควร รู้จักเคารพสิทธิ์ผู้อื่น มีความอดทน รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ส่งเสริมให้เกิดความรักใคร่สามัคคีในหมู่คณะ รู้จักการเป็นผู้นำ ผู้ตาม และการกระทำเพื่อส่วนรวม ซึ่งสอดคล้องกับ มนู อนันตชัยศิริ (2541: 23) กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากกีฬาฟุตบอล ทำให้กล้ามเนื้อมีความแข็งแรงทนทาน มีความสามารถในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ระบบต่าง ๆ ในร่างกายดีขึ้น มีบุคลิกภาพที่ดี สง่าผ่าเผย เป็นคนมีจิตใจร่าเริง สดชื่น แจ่มใส ผ่อนคลายความตึงเครียดชื่อมั่นในตนเอง มีความกล้าหาญ รู้จักตัดสินใจในการแก้ปัญหา กล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้อง ก่อให้เกิดน้ำใจนักกีฬา เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ เคารพกฎ กติกา มีระเบียบวินัยในตนเอง และรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ รวมถึง ฉัตรชัย แฝงสาเคน และ เสรี สุวรรณภักดิ์ (2551: 4) กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากกีฬาฟุตบอลว่า ทางด้านร่างกาย ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรง ทนทาน การไหลเวียนโลหิตดีขึ้น ปอดและหัวใจทำงานเต็มที่ เป็นกิจกรรมที่สามารถเคลื่อนไหวตามธรรมชาติเกือบทุกส่วน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มีความคล่องแคล่วว่องไว กระฉับกระเฉง มีบุคลิกภาพสง่างาม ด้านจิตใจ เกิดความพึงพอใจในความสามารถของตนเอง จิตใจสบาย อารมณ์แจ่มใส สดชื่นขึ้นผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์ ก่อให้เกิดความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านทัศนคติ กฎ กติกา ช่วยสอนให้ผู้เล่นปฏิบัติตนอยู่ในขอบเขตอันพึงกระทำ ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อผู้อื่น รู้จักเคารพสิทธิ์ของผู้อื่น ก่อให้เกิดสัมพันธไมตรี ความสมัครสมานสามัคคี ผู้มีทักษะความสามารถสูงย่อมสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเอง วงศ์ตระกูล สถาบันการศึกษาตลอดจนประเทศชาติ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 146) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนพลศึกษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม และกีฬาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา ซึ่งมีสาระที่เป็นกรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาประกอบด้วย การเจริญเติบโตพัฒนาการของมนุษย์ ชีวิตและครอบครัว การเคลื่อนไหวการออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค รวมถึงความปลอดภัยในชีวิต โดยมีกลุ่มสาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา มีความสำคัญอย่างยิ่งในทุกระดับชั้น โดยวิชาพลศึกษานั้นเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการศึกษาซึ่งจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้การพัฒนาทางด้านต่าง ๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ เป็นสถานศึกษาหนึ่งที่เล็งเห็นถึงความสำคัญถึงประโยชน์ของกีฬาฟุตบอลที่ได้กล่าวมาแล้ว หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป ฝ่ายวิชาการจึงได้มีการจัดการเรียนการสอนกีฬาฟุตบอลไว้ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยได้บรรจุไว้เป็นวิชาบังคับในการเรียนการสอนของโรงเรียน โดยมีคำอธิบายรายวิชาดังนี้ศึกษากฎ กติกา มารยาทในการเล่น ประวัติและวิวัฒนาการฟุตบอล ฝึกทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้น ทักษะการเตะบอล ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกีฬาฟุตบอล โดยใช้กิจกรรมทางพลศึกษาเป็นสื่อในการออกกำลังกาย เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อร่างกายอันนำไปสู่การประยุกต์ใช้การออกกำลังกายในชีวิตประจำวันและสามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุขต่อไป

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิริยา บุญชัย (2529: 17) ได้กล่าวว่า ในกระบวนการเรียนการสอนนั้นสิ่งที่มีความสำคัญและขาดไม่ได้ คือ การวัดและประเมินผล เพื่อจะทำให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน ข้อดีและข้อบกพร่องในการเรียนการสอนและพัฒนาการของผู้เรียน ซึ่งครูพลศึกษาจะต้องสามารถแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้เรียนมีพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน มิใช่พัฒนาการที่เป็นไปตามธรรมชาติของผู้เรียนเอง และ บุญส่ง โกสะ (2547: 35) ได้กล่าวว่า ในการเรียนพลศึกษาครูพลศึกษาจะต้องมีการวัดผล ซึ่งในการวัดผลทางพลศึกษานั้นครูพลศึกษาจะต้องให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ของการพลศึกษา มิใช่คำนึงเกี่ยวกับการดำเนินการสอนอย่างเดียว ซึ่งวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้พลศึกษาให้เกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ 4 ด้าน คือ สมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวกับสุขภาพ ทักษะ ความรู้ และจิตพิสัย

การวัดผลและประเมินผลวิชาพลศึกษารวมถึงการวัดผลกีฬาฟุตบอล ครูพลศึกษาหลายท่านยังใช้การสังเกต ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการให้คะแนน บางครั้งขึ้นอยู่กับทัศนคติของครูผู้สอน ทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมหรือเกิดความคลาดเคลื่อนในการให้คะแนน ไม่สามารถตรวจสอบได้ ซึ่งสอดคล้องกับ วิริยา บุญชัย (2529: 21) ได้กล่าวถึง ปัญหาของการประเมินโดยครูสังเกตนั้น ข้อมูลที่ได้ขาดความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และความเป็นปรนัย แต่สามารถปรับปรุงวิธีการประเมินโดยครูได้หากมีการวางแผนและการดำเนินการที่ดี โดยพิจารณาทักษะที่ต้องการวัด และกำหนดการให้คะแนนในแต่ละส่วนให้ชัดเจน กำหนดมาตรฐานในแต่ละทักษะ กำหนดวิธีการบันทึกคะแนนเพื่อให้การประเมินผลมีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้มากที่สุด

การจัดการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีจุดประสงค์เพื่อให้เข้าใจหลักการและประยุกต์ใช้สุขศึกษาและพลศึกษาในการพัฒนาบุคลิกภาพ สุขภาพ และวิชาชีพของตนเอง โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ เป็นโรงเรียนเอกชนที่มีการเรียนการสอนทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ กับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งในการเรียนการสอนจะประสบผลสำเร็จหรือสัมฤทธิ์ผลได้นั้นต้องมีเครื่องมือมาทำการทดสอบ ซึ่งสอดคล้องกับ บุญส่ง โกสะ(2547: 7) กล่าวว่า ในการวัดผลจำเป็นต้องมีเครื่องมือ หรือแบบทดสอบที่มีคุณสมบัติที่ดี ตรงกับความต้องการที่จะวัดคือ จะต้องมีความเที่ยงตรง (validity) มีความเชื่อถือได้ (reliability) และมีความเป็นปรนัย (objectivity)

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัย สื่อพิมพ์ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์กับการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาในปัจจุบันการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) เป็นการประเมินทางเลือกใหม่ (alternative assessment) ซึ่งมีความสำคัญในการเรียนการสอนที่จะนำมาประเมินผลในการ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ปฏิบัติทักษะกีฬาฟุตบอล โดยผสมผสานกับเกณฑ์การประเมิน (scoring rubrics) เมื่อนำการประเมินตามสภาพจริงมาผสมผสานกับเกณฑ์การประเมิน จะช่วยให้การวัดและประเมินผลมีความเที่ยงตรง มีความเชื่อถือได้มากขึ้น ซึ่งเกณฑ์การประเมินดังกล่าว ยังมีผู้ทำการศึกษาไม่มากนัก ทางโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ยังไม่มีเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬาฟุตบอลเป็นของตนเองที่เป็นมาตรฐาน นับว่าเป็นปัญหาในการวัดและประเมินผลสำหรับครูผู้สอน ซึ่งในการเรียนการสอนมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล เป็นเครื่องมือในการทดสอบที่มีคุณสมบัติที่ดี มีความเที่ยงตรง มีความเชื่อถือได้ รวมทั้งเกณฑ์การประเมินที่ตรงกับคุณสมบัติของผู้เรียนเพื่อจะได้นำไปใช้ได้ตรงกับความเป็นจริง

ผู้วิจัยเล็งเห็นประโยชน์ความสำคัญ ที่จะต้องมีเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวัดผลและประเมินผลที่มีมาตรฐาน เหมาะสมในการนำไปใช้ และยังเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอน ผู้เรียน บุคคลอื่น ๆ โดยเฉพาะโรงเรียนต่าง ๆ ที่มีหลักสูตรการเรียนการสอนเหมือนกัน สามารถนำไปใช้หรือเป็นแนวทางในการนำไปประยุกต์ใช้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ที่กำลังเรียนวิชา 2000-1421-2 ทักษะกีฬาฟุตบอล ภาคปลาย ปีการศึกษา 2556 จาก 4 ห้องเรียน จำนวน 70 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ จำนวน 30 คน และหาเกณฑ์การประเมินจำนวน 40 คน จากห้อง 2/3 จำนวน 18 คน ห้อง 2/4 จำนวน 22 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) ใช้นักเรียน 2 ห้องเรียน จากจำนวน 4 ห้องเรียน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ได้เครื่องมือและเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า ที่มีความเที่ยงตรงและมีความเชื่อถือได้

2. สามารถนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลที่ได้พัฒนาขึ้น ช่วยให้ครูผู้สอนนำไปใช้ในการวัดและประเมินผล ให้ตรงตามสภาพที่เป็นจริงในการเรียนการสอนของนักเรียนชาย ที่กำลังเรียนวิชา 2000-1421-2 ทักษะกีฬาฟุตบอล และสถาบันอื่นที่มีการเรียนการสอนเหมือนกัน

3. เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือในกีฬาหรือรายวิชาพลศึกษาอื่น ๆ ต่อไป

นิยามศัพท์

เกณฑ์การประเมิน (scoring rubrics) หมายถึง กระบวนการประเมิน แนวทางการให้คะแนน ความสามารถที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติหรือแสดงออกมาด้วยความถูกต้องและชัดเจน เพื่อระบุถึงความแตกต่างของคุณภาพของงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้เรียนได้ทราบว่าตนเองอยู่ในระดับคะแนนใด

การประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) หมายถึง การวัดและประเมินผลวิชา 2000-1421-2 ทักษะกีฬาฟุตบอล ของนักเรียนที่แสดงความสามารถออกมาให้เห็นตามสภาพจริงขณะที่มีการเรียนการสอนทักษะกีฬาฟุตบอล

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ วิชา 2000-1421-2 ทักษะกีฬาฟุตบอล ภาคปลาย ปีการศึกษา 2556

ทักษะกีฬาฟุตบอล หมายถึง การใช้ทุกส่วนของร่างกายที่ไม่ผิดกติกา ปฏิบัติหรือกระทำกับลูกบอลโดยใช้เท้าเตะ ศีรษะโหม่งอย่างถูกต้อง ถูกวิธี ประกอบด้วย ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก หมายถึง การทำให้ลูกบอลเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทางโดยใช้ส่วนของข้างเท้าด้านนอก สัมผัสหรือกระทบลูกบอลเป็นจังหวะต่อเนื่องอย่างสม่ำเสมอ บังคับลูกบอลไว้ใกล้กับเท้าด้านหน้า เคลื่อนที่ไปตามทิศทางที่ต้องการ

ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน หมายถึง การที่ผู้เล่นใช้ส่วนของข้างเท้าด้านในในการส่งลูกบอลให้ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันในลักษณะเป็นเส้นตรง หรือที่เรียกกันว่า “ลูกแป”

ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน หมายถึง การที่ผู้เล่นใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายยกเว้นไหล่ แขน และมือ โดยเฉพาะใช้ข้างเท้าด้านในหยุดลูกบอลให้อยู่ในการครอบครองของผู้เล่นหรือเมื่อหยุดแล้วสามารถเล่นลูกบอลได้ต่อเนื่อง

ทักษะการโหม่งลูกบอล หมายถึง การใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของศีรษะ โดยเฉพาะหน้าผากเป็นส่วนที่แข็งที่สุดสัมผัสลูกบอลไปในทิศทางที่ต้องการ

ทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า หมายถึง การใช้ส่วนที่เป็นหลังเท้าเตะลูกบอลที่วางนิ่งอยู่บนพื้นสนามไปในทิศทางที่ต้องการ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยกำหนดเนื้อหาดังนี้

1. วิชาพื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอล

2. หลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

3. หลักการสร้างแบบประเมินตามสภาพจริงและเกณฑ์ในทักษะกีฬาฟุตบอล

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิชาพื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอล

ผู้วิจัยได้ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ (course outline) วิชา 2000–1421–2 ทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ภาคปลาย ปีการศึกษา 2556 (หมวดวิชาพื้นฐาน, 2553: 7) โดยมีสาระความสำคัญกับงานวิจัยในครั้งนี้ คือ

คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาประวัติความเป็นมา กฎ กติกา มารยาทในการดูและเล่นกีฬา ประโยชน์ของกีฬาฟุตบอล การอบอุ่นร่างกาย การคลายอุ่นร่างกาย ทักษะพื้นฐานการเคลื่อนไหว พื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอล เล่นกีฬาด้วยความปลอดภัย พร้อมจะประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หัวข้อรายวิชา

1. ประวัติความเป็นมา กฎ กติกา มารยาท ประโยชน์ของการเล่นกีฬาฟุตบอล

2. การอบอุ่นร่างกาย การคลายอุ่นร่างกาย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. พื้นฐานทักษะการเคลื่อนไหว

3.1 การเคลื่อนไหวแบบอยู่ที่

3.2 การเคลื่อนไหวแบบเคลื่อนที่

4. พื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอล

4.1 ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

4.2 ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

4.3 ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

4.4 ทักษะการโหม่งลูกบอล

4.5 ทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์องค์ประกอบพื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอลที่สำคัญที่จะใช้ในการประเมินตามสภาพจริง ไว้ดังนี้

พื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอล

พื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอลมีความสำคัญมากกับผู้เล่นทุกคนถ้าผู้เล่นมีการฝึกหัดเป็นประจำก็จะช่วยให้ผู้เล่น เล่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ มนู อนันตชัยศิริ (2541: 93) ได้กล่าวถึงพื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอล การฝึกฝนร่างกายให้แข็งแรง อดทน มีความคล่องแคล่ว และมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ดีแล้วย่อมมีส่วนที่จะช่วยให้ทีมประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างมาก แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับผู้เล่นจะต้องมีความสามารถในด้านทักษะกีฬาฟุตบอลเป็นอย่างดีด้วย ถ้าร่างกายดี แต่ขาดทักษะเกี่ยวกับฟุตบอลการนำมาใช้ไม่ดีพอ ก็ย่อมไม่สามารถพาทีมให้บรรลุเป้าหมายได้เช่นกัน การฝึกทักษะต่าง ๆ ของฟุตบอลเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเล่นฟุตบอลให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปอีก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รัฐพงศ์ บุญญานุวัตร (2542: 103) ได้กล่าวถึงพื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอลว่า เป็นสิ่งจำเป็น มีความสำคัญ นักกีฬาจะต้องมีการเรียนรู้ ฝึกหัด เพราะถ้านักกีฬามีความรู้ ความเข้าใจ มีพื้นฐานที่ถูกต้อง ย่อมทำให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จในการเล่น ซึ่งสอดคล้องกับ อุทัย สงวนพงศ์ (2548: 7) ได้กล่าวถึงพื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอลว่า มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เล่นใหม่ การที่จะเล่นฟุตบอลได้ดีผู้เล่นต้องมีท่าทางที่ถูกแบบ ถูกวิธี

วิทยา เจริญพัฒนชัย (2544: 18) ได้กล่าวถึงพื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอลว่า ควรมีการฝึกหัดหลาย ๆ ทักษะ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเล่น ประกอบด้วย การทรงตัว การเคลื่อนที่มีหลายลักษณะ เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด การหมุนตัว การกลับตัว การเปลี่ยนทิศทางขณะการวิ่ง รวมไปถึงทักษะการเดาะบอล การเตะ การเลี้ยงลูกบอล การโหม่งลูกบอล และการยิงประตู

ฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย (2547: 4) ได้กล่าวถึงพื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอลว่า เป็นสิ่งสำคัญที่สุดของนักกีฬาฟุตบอลทุกคน ถ้าใครมีทักษะดี นักฟุตบอลคนนั้นย่อมสามารถโลดแล่นอยู่ได้ในการร่วมทีมกับทุกทีมที่เขาเข้าร่วม

สกายบุ๊กส์ (2548: 25) ได้กล่าวถึงพื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอลว่า การฝึกทักษะเบื้องต้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อนักฟุตบอล นักฟุตบอลทุกคนต้องทราบ ฝึกหัดทักษะเบื้องต้นต่าง ๆ จนชำนาญอย่างถูกต้องเสียก่อน เพื่อให้เกิดความสามารถเฉพาะตัวหรือมีความชำนาญ

สรุปได้ว่า พื้นฐานทักษะกีฬาฟุตบอล ผู้เล่นต้องมีการฝึกฝนร่างกายให้แข็งแรงอยู่เสมอ มีความอดทน มีการเคลื่อนไหวหลายรูปแบบ มีความคล่องแคล่ว มีความรู้ ความเข้าใจ มีการฝึกหัดอย่างถูกต้อง รวมถึงการฝึกทักษะที่จำเป็น เช่น การเลี้ยงลูกบอล การส่งลูกบอล การหยุดลูกบอล การโหม่งลูกบอล และการยิงประตูที่ดีแล้ว ย่อมส่งผลให้ผู้เล่นประสบความสำเร็จในการเล่น

ทักษะกีฬาฟุตบอล

ในการเล่นกีฬาฟุตบอลผู้เล่นต้องมีทักษะหลาย ๆ อย่างด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการเลี้ยงลูกบอล การส่งลูกบอล การหยุดลูกบอล การทุ่มลูกบอล การโหม่งลูกบอล การยิงประตู และการเป็นผู้รักษาประตู ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาตำรา สอบถามผู้รู้ว่าทักษะที่มีความสำคัญมากในการเล่นกีฬาฟุตบอลมีดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

การส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน นับเป็นทักษะที่มีความสำคัญ เป็นทักษะใช้ในการรับ-ส่งลูกบอล การยิงประตู และการเข้าสกัดกั้นของฝ่ายตรงข้าม มีหลายท่านได้กล่าวถึงทักษะการส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ไว้ดังนี้

วิทยา เจริญพัฒนชัย (2544: 24) ได้อธิบาย วิธีปฏิบัติ ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน คือ จรดเท้าข้างที่ไม่ได้เตะให้ได้ระดับเดียวกันกับลูกบอล ปลายเท้านั้นชี้ไปยังทิศทางที่ต้องการจะส่งลูกไป ตาจับจ้องที่ลูก แบะเท้าข้างที่ใช้เตะให้ทำมุมฉากกับเท้าอีกข้างหนึ่ง ย่อเข่าแบะออกข้างนอก เหวี่ยงเท้าที่เตะแค่สะโพก ใช้แรงเหวี่ยงจากสะโพก เหวี่ยงแขนตามจังหวะของการเหวี่ยงเท้า ย่อเข่าของเท้าที่ไม่ได้เตะลงเล็กน้อย ลำตัวโน้มไปทางด้านหน้า เหวี่ยงเท้าไปข้างหลังตรง ๆ ก่อนแล้วเหวี่ยงกลับมาทางด้านหน้าให้บริเวณหน้าเท้าส่วนกลางถูกลูกบอล ใช้แรงส่งจากสะโพกเป็นจุดหมุน เมื่อเตะไปแล้วให้ปล่อยเท้าข้างที่เตะตามลูกไปยังทิศทางที่ต้องการ

คณาธิป จิระสัญญาณสกุล ๔548: 94) ได้อธิบาย วิธีปฏิบัติ ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน คือ ตาจ้องมองลูก ยืนหันข้างเท้าหลักเข้าหาลูก ย่อเข่าหลักลง กวาดอีกข้างไปทางด้านหลัง ลักษณะแบะขาออกให้ข้างเท้าด้านในตั้งฉากกับลูกบอล ในทิศทางที่จะเตะไป สูงจากพื้นเล็กน้อย เกร็งเท้าไม่ให้สะบัดและกระแทกไปยังลูกขณะสัมผัสบอล

ฉัตรชัย แฝงสาเคน และ เสรี สุวรรณภักดิ์ (2551: 32) ได้อธิบาย วิธีปฏิบัติ ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน คือ เท้าที่ใช้เตะบิดออกด้านนอกลำตัว ยกให้พ้นพื้น ตามองดูลูก แล้วเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านในไปยังเป้าหมายที่ต้องการ เท้าหลักยืนแนวเดียวกันกับลูกบอล เหวี่ยงขาไปด้านหลังให้สะโพกเป็นจุดหมุน เตะด้วยข้างเท้าด้านในบริเวณตั้งแต่โคนนิ้วถึงกระดูกข้อเท้า เตะถูกลูกตรงกึ่งกลางด้านหลังของลูก โดยใช้แรงส่งจากสะโพก ขา ข้อเท้า ส่งไปยังเป้าหมายที่ต้องการ โน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย กางแขนออกเพื่อทรงตัว

คึกฤทธิ์ สิทธิฤทธิ์ (2553: 12) ได้สรุป วิธีปฏิบัติ ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน คือ จรดเท้าข้างที่ไม่ได้เตะลูกให้ได้ระดับเดียวกับลูกบอล ปลายเท้าชี้ไปยังทิศทางที่ต้องการ ตามองที่ลูกบอล แบะเท้าข้างที่จะให้ปลายเท้าหันออกจากตัวเป็นมุมฉากกับเท้าอีกข้างหนึ่ง ย่อเข่า แบะออกข้างนอก เหวี่ยงเท้าแตะแค่สะโพกโดยใช้แรงเหวี่ยงจากสะโพก แขนทั้งสองเหวี่ยงไปตามจังหวะการเหวี่ยงเท้าย่อเข่าของเท้าข้างที่ไม่ได้เตะลงเล็กน้อย โน้มตัวไปข้างหน้าก่อนเตะให้เหวี่ยงเท้าไปข้างหลังตรง ๆ ให้เท้าถูกบอลบริเวณหน้าเท้าส่วนกลาง ใช้แรงส่งจากสะโพก เมื่อเตะลูกบอลไปให้ปล่อยเท้าที่เตะตามลูกบอลไปยังทิศทางที่ต้องการ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อภิชาติ อ่อนสร้อย (2555: 54) ได้อธิบาย วิธีปฏิบัติ ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใ น คือ เคลื่อนที่เข้าหาลูกตรง ๆ จากด้านหลัง วางเท้าหลักไว้ข้างลูกบอลห่างจากลูกบอลประมาณ 1 คืบ ให้ปลายเท้าอยู่ระดับเดียวกับลูกบอลด้านบน ตามองดูลูกบอล เหวี่ยงขาที่เตะไปด้านหลัง ใช้สะโพกเป็นจุดหมุน เหวี่ยงเท้าเข้าหาลูก โดยแบะปลายเท้าออกด้านนอก เกร็งข้อเท้าให้ข้างเท้าด้านใน กระทบลูกบอลตรงกลางลูก ขณะที่ข้างเท้าด้านในกระทบลูกบอล หัวเข่าของเท้าหลักจะอยู่เหนือลูกบอลพอดี

สรุปได้ว่า วิธีปฏิบัติ ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน คือ จรดเท้าหลักข้างที่ไม่ได้ส่งวางข้างลูกระดับเดียวกับลูกบอล เงยหน้าขึ้น ตาจ้องที่ลูกบอล ปลายเท้าชี้ไปยังเป้าหมายที่จะส่งลูกบอล พร้อมกับงอเข่าเล็กน้อย โน้มตัวไปข้างหน้าก่อนส่ง พร้อมส่งแรงยกเท้าที่จะส่งมาจากด้านหลังไปด้านหน้า เกร็งข้อเท้า เกร็งเข่า และเกร็งสะโพก เท้าด้านในสัมผัสลูกบอลตรงกลาง เมื่อเตะแล้วปล่อยเท้าที่สัมผัสลูกบอลไปยังทิศทางที่ต้องการ ควรปฏิบัติในจังหวะปิดก่อนแล้วค่อยปฏิบัติในจังหวะเปิด ดังภาพ

ภาพที่ 1 ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

การหยุดลูกบอลได้ดีนั้น ทำให้สามารถที่จะบังคับและควบคุมลูกบอลให้เคลื่อนที่ไปในลักษณะใดก็ได้ตามต้องการ เช่น การเลี้ยงลูกบอล การส่งลูกบอล การยิงประตู ทำให้ทีมเป็นฝ่ายรุกเพื่อโจมตีฝ่ายตรงข้าม เราสามารถหยุดลูกบอลด้วยส่วนใดของร่างกายก็ได้ ยกเว้นแขนและมือทั้งสองข้าง ซึ่งมีหลายท่านกล่าวถึงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในไว้ ดังนี้

อุทัย สงวนพงศ์ (2548: 33) ได้อธิบาย ทักษะการหยุดลูกบอล คือ การบังคับลูกบอลที่เคลื่อนมาในลักษณะต่าง ๆ ให้อยู่กับเท้าบนพื้นดินหรือเคลื่อนไหวไปในลักษณะที่อยู่ในครอบครอง ในการบังคับลูกบอลต้องอาศัยการผ่อนตาม เท้า ร่างกายจะต้องอยู่ในมุมของลูกบอลที่เคลื่อนที่เข้ามาแล้วบังคับให้ลูกบอลหยุดนิ่งหรือเคลื่อนไหวไปทิศทางที่ต้องการ

วิธีปฏิบัติ ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน คือ เมื่อลูกบอลกลิ้งมากับพื้นให้หันหน้าเข้าหาลูกบอลหรือวิ่งเข้าหาลูกบอล สายตามองที่ลูกบอลจรดเท้าข้างที่ไม่ใช้หยุดลงบนพื้น ให้ปลายเท้าตรงไปข้างหน้ายกเท้าข้างที่จะใช้หยุดขึ้นจากพื้นเล็กน้อย หันปลายเท้าออกข้างนอก ขณะที่ลูกบอลเคลื่อนใกล้เข้ามาในระยะที่จะพอหยุดได้แล้ว ให้เหยียดเท้าข้างที่จะใช้หยุดออกไปรับลูกบอลกระทบข้างเท้าด้านใน ขณะที่ลูกบอลกระทบเท้าให้ดึงเท้ากลับมาด้านหลัง เพื่อผ่อนตามความแรงของลูกโดยเร็ว การปฏิบัติดังกล่าวจะทำให้ลูกบอลอยู่ในการครอบครองของเท้าและไม่กระดอนออกไปห่างจากตัว

วิทยา เจริญพัฒนชัย (2544: 34) ได้อธิบาย ทักษะการหยุดลูกบอล คือ การบังคับลูกบอลที่เคลื่อนที่ในลักษณะต่าง ๆ ให้อยู่กับเท้าบนพื้นดินหรือเคลื่อนไหวไปในลักษณะที่อยู่ในครอบครอง

วิธีปฏิบัติ ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างด้านใน คือ ให้หันหน้าเข้าหาลูกบอลที่กลิ้งมาบนพื้นหรือวิ่งเข้าไปหา สายตาจ้องมองอยู่ที่ลูก จรดเท้าข้างที่ไม่ได้ใช้หยุดลงบนพื้น ปลายเท้าชี้ตรงไปข้างหน้า ยกเท้าข้างที่จะใช้หยุดขึ้นจากพื้นเล็กน้อยปลายเท้าหันออกข้างนอกในลักษณะตั้งได้ฉากกับขาอีกข้างหนึ่ง เมื่อลูกเคลื่อนที่เข้ามาใกล้จนได้ระยะ ให้เหยียดเท้าข้างจะใช้หยุดออกไปรับลูกบอลให้กระทบบริเวณข้างเท้าด้านใน จังหวะที่ลูกบอลกระทบให้ดึงเท้านั้นกลับอย่างรวดเร็วมาทางด้านหลังเพื่อผ่อนตามความแรงของลูกให้ลูกอยู่ในการครอบครองโดยไม่กระดอนกลับออกไป

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คณาธิป จิระสัญญาณสกุล (2548: 89) ได้อธิบาย ทักษะการหยุดลูกบอล คือ การบังคับลูกบอลที่มาในลักษณะต่าง ๆ ทั้งบนพื้นและในอากาศ เพื่อให้ลูกอยู่ในการครอบครอง เพื่อที่จะสามารถเล่นลูกต่อไปตามความต้องการ การหยุดลูกเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากในการเล่นฟุตบอลซึ่งจะต้องฝึกให้มีประสิทธิภาพ หากหยุดลูกไม่อยู่ก็จะทำให้เสียลูกให้แก่ฝ่ายตรงข้ามได้

วิธีปฏิบัติ ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน คือ ตามองลูกพร้อมกับหันข้างที่ใช้เป็นเท้าหลักเข้าหาลูก ปล่อยให้ลูกผ่านลำตัวไปสู่เท้าหลังโดยผ่อนเท้าตามแรงเข้าหาของลูกบอล หันข้างเท้าด้านในเข้าหา เมื่อบอลสัมผัสเท้า ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณน้ำหนักตัว

ฉัตรชัย แฝงสาเคน และ เสรี สุวรรณภักดิ์ (2551: 28) ได้อธิบาย ทักษะการหยุดลูกบอล คือ การบังคับลูกที่มาในลักษณะต่าง ๆ ทั้งบนพื้นดินและอากาศให้อยู่ในครอบครองของเรา เพื่อจะได้ส่งลูกไปตามความต้องการ

วิธีปฏิบัติ ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน คือ วางมุมเท้าเพื่อหยุดลูก โดยการบิดลำตัวทางด้านข้างตามแนวที่ลูกลอย ใช้ข้างเท้าด้านในสัมผัสตรงกลางลูก เพื่อผ่อนแรงปะทะ คาดคะเนจังหวะลูกฟุตบอลกระทบกับเท้าและพื้นดินพร้อม ๆ กันเพื่อการหยุดลูกไว้อย่างมั่นคง

อภิชาติ อ่อนสร้อย (2555: 62) ได้อธิบาย ทักษะการหยุดลูกบอล คือ การที่ผู้เล่นใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายในการเล่นฟุตบอลยกเว้นอวัยวะบริเวณหัวไหล่ถึงมือ ในการบังคับลูกที่กลิ้งมาระดับพื้นกระดอนมาหรือลอยมาในอากาศ ให้ลูกบอลหยุดในการครอบครอง เพื่อที่จะดำเนินการเล่นต่อไปได้ตามสถานการณ์ที่เหมาะสม

วิธีปฏิบัติ ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน คือ ตามองที่ลูกบอลเคลื่อนที่มาตลอดเวลา ยกขาข้างที่จะใช้หยุดลูกบอลขึ้นเหนือพื้นเล็กน้อย แบะเข่า หันข้างเท้าด้านในไปด้านหน้าตรงทิศทางลูกบอล เคลื่อนเท้าออกไปรับลูกบอลจุดสัมผัสลูกบอลอยู่บริเวณใต้ตาตุ่ม เมื่อสัมผัสลูกบอลให้ผ่อนเท้ากลับตามแรงของลูกบอล ให้ลูกบอลหยุดอยู่กับที่หรือครอบครองลูกบอลเพื่อที่จะเล่นตามความต้องการต่อไป

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สรุปได้ว่า ทักษะการหยุดลูกบอล หมายถึง การใช้ทุกส่วนของร่างกายที่ไม่ผิดกติกาบังคับลูกบอลที่มาในลักษณะต่าง ๆ ทั้งบนพื้นดินหรือลูกลอยมาบนอากาศให้อยู่ในการครอบครองของเราเพื่อสามารถที่จะเล่นลูกบอลต่อเนื่องได้ตามที่ต้องการ

วิธีปฏิบัติ ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างด้านใน คือ ตามองไปยังลูกที่เคลื่อนที่เข้ามาหรือวิ่งเข้าหาลูกบอล วางเท้าหลักข้างลูกบอล ปลายเท้าชี้ตรงไปยังทิศทางที่ลูกกลิ้งมา เหยียดเท้าที่จะหยุดไปด้านหน้า ให้ข้างเท้าด้านในสัมผัสตรงกลางลูกบอล ผ่อนแรงตามลูกบอลดึงเท้ากลับมาทางด้านหลังและให้ลูกบอลอยู่ทางด้านหน้าเพื่อสะดวกในการเล่นลูกบอลตามที่ต้องการ ดังภาพ

ภาพที่ 2 ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

การเลี้ยงลูกบอลนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของทักษะกีฬาฟุตบอลอีกอย่างของผู้เล่น ถ้าผู้เล่นไม่สามารถเลี้ยงลูกบอลได้ถูกต้อง ถูกวิธี มักอาจตกเป็นฝ่ายรับได้ตลอดเวลา ซึ่งจะทำให้เสียโอกาสในการทำประตูคู่ต่อสู้ได้ ดังเช่น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มนู อนันตชัยศิริ (2541: 150) ได้อธิบาย ทักษะการเลี้ยงลูกบอล คือ นับว่าเป็นหัวใจสำคัญของนักฟุตบอล เป็นการแสดงออกถึงความสามารถเฉพาะตัวของผู้เล่นนั้นได้อย่างชัดเจน ในการเลี้ยงบอลหลบหลีก หลอกล่อคู่ต่อสู้ เข้าไปทำประตูด้วยตนเอง นับว่าเป็นแสดงให้คนได้เห็นถึงความสามารถส่วนบุคคลของตนได้อีกด้วย ผู้เล่นที่ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงในการเลี้ยงลูกบอลจะต้องรักษาลูกบอลไว้ไม่ให้เสียจังหวะ ผู้เล่นควรฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอเมื่อมีโอกาสมีจังหวะขึ้นเมื่อใดก็สามารถดึงเอาความได้เปรียบออกมาใช้ได้อย่างเต็มที่ ซึ่งมีข้อแนะนำว่าเป็นการสร้างความคุ้นเคยกับลูกบอล โดยเฉพาะการใช้เท้ากับลูกบอล สายตามองลูกที่อยู่ข้างหน้า ส่วนของแขนจะช่วยความสมดุลและการทรงตัวขณะเลี้ยงลูกบอล ลูกบอลจะถูกผลักไปเบา ๆ โน้มตัวไปข้างหน้า น้ำหนักตัวอยู่เหนือลูกบอล เท้าที่ไม่ได้ใช้เลี้ยงลูกบอลจะเป็นตัวนำทางและป้องกันคู่ต่อสู้ชำเลืองผู้เล่นอยู่รอบ ๆ ข้างตัวอยู่เสมอ พยายามเลี้ยงลูกบอลไปยังที่ว่าง หรือพื้นที่ซึ่งได้เปรียบโดยเร็วและมีทักษะที่ผู้เล่นควรได้รับการฝึกหัดมากขึ้น

วิธีปฏิบัติ ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก คือ สายตามองลูกบอลที่อยู่ข้างหน้าให้ปลายเท้าที่ใช้เลี้ยงลูกบอลชิดข้างเท้าด้านใน หักข้อเท้าออกด้านนอก ให้บริเวณโค่นนิ้วก้อยของเท้าด้านนอกสัมผัสลูกบอล เตะลูกบอลไปข้างในลักษณะเรียดไปกับพื้นสนาม วิ่งตามลูกบอลระยะห่างประมาณหนึ่งก้าว เพื่อเลี้ยงลูกต่อ เลี้ยงสลับเท้าทั้งสองข้าง

วิทยา เจริญพัฒนชัย (2544: 43-45) ได้อธิบาย ทักษะการเลี้ยงลูกบอล คือ เป็นการเดิน วิ่งทั้งช้าและเร็วพร้อมกับพาลูกบอลไปด้วยการใช้เท้าทั้งสองข้างสลับกันไป ประกอบกับการหลอกล่อพลิกแพลง หลบหลีก ป้องกันหรือพาไปยิงประตู ผู้เล่นที่จะเลี้ยงลูกได้ดีต้องมีความเร็ว ความว่องไวในการบังคับลูก หลบหลีกและหมุนตัวได้คล่องแคล่ว ทักษะการเลี้ยงลูกบอลมีหลักทั่วไปคือ ลูกบอลต้องอยู่ข้างหน้าห่างจากตัวไม่เกิน 1 ก้าว ตาชำเลืองลูกสลับกันมองสถานการณ์รอบข้างเพื่อหาทางหลบหลีกหรือส่งลูกต่อ อย่าพยายามเลี้ยงฝ่าแนวต้านหรือเลี้ยงมากจนเสียลูก เสียจังหวะ ลำตัวโน้มไปข้างหน้ารักษาน้ำหนักตัวอยู่เหนือลูกบอล โยกตัวตามจังหวะก้าวของเท้า ใช้การเขี่ยแบบเฉือน ในการเลี้ยงลูกบอลไม่ใช่การเตะ ใช้เท้าทั้งสองข้างทั้งด้านในและด้านนอกของเท้ารวมถึงหัวรองเท้าและหลังเท้าช่วยการเลี้ยง

วิธีปฏิบัติ ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก คือ เหลือบตามองไปยังทิศทางที่ต้องการจะไปเป็นครั้งคราว ใช้ด้านนอกของเท้าสลับทั้งข้างซ้ายและข้างขวา (หรืออาจใช้ด้านในของเท้าช่วยในบางครั้ง) เขี่ยให้ลูกไปข้างหน้า หรือสลับทิศทางซ้ายขวา เขี่ยลูกเบา ๆ เพื่อให้ครอบครองลูกได้ใกล้ชิด ป้องกันการแย่งลูก ลำตัวย่อลงต่ำ โน้มน้ำหนักตัวไปทางด้านหน้าเข่างอ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เล็กน้อยอยู่เหนือลูก ปลายเท้าบิดเข้าด้านในเล็กน้อย ควรวิ่งด้วยปลายเท้า ขณะเขี่ยลูกด้วยความสะดวก แขนแกว่งตามจังหวะของเท้า กางแขนออกเพื่อช่วยในการทรงตัว

คณาธิป จิระสัญญาณสกุล (2548: 97-98) ได้อธิบาย ทักษะการเลี้ยงลูกบอล คือ เป็นหัวใจสำคัญของผู้เล่น หากขาดการเลี้ยงบอลจะทำให้เสียโอกาสต่าง ๆ ได้ง่าย การเลี้ยงบอลยังแสดงถึงขีดความสามารถ ความชำนาญในการเล่น ได้อย่างชัดเจน รวมถึงการหลอกหล่อเพื่อพลิกแพลงต่าง ๆ ตามจังหวะและโอกาสที่จะอำนวยให้ในการหลอกคู่ต่อสู้นั้น ๆ

วิธีปฏิบัติ ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก คือ ลูกบอลต้องอยู่ด้านหน้า ตาต้องจ้องมองลูกจนกว่าจะเขี่ยได้แล้ว ใช้ข้างเท้าด้านนอกเขี่ยลูกให้หัวแม่เท้าบิดเข้าด้านใน ขณะเขี่ยลูกและศูนย์ถ่วงของน้ำหนักตัวอยู่เหนือลูก ใช้ข้างเท้าด้านนอกเขี่ยลูกให้พุ่งตรงไปข้างหน้า ข้อควรจำอย่าเลี้ยงลูกผ่านแนวต้านทานเข้าไปโดยลำพัง หาโอกาสส่งลูกให้เพื่อนร่วมทีมให้ได้ก่อนถูกแย่ง ต้องดูตำแหน่งของผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามก่อนที่จะกำหนดทิศทางที่จะเลี้ยง พยายามใช้การเขี่ยลูกไม่ให้ห่างจากตัวมากเกินไป เอนตัวไปด้านหน้าโดยให้ศูนย์ถ่วงของตัวอยู่เหนือลูก

ฉัตรชัย แฝงสาเคน และ เสรี สุวรรณภักดิ์ (2551: 40) ได้อธิบาย ทักษะการเลี้ยงลูกบอล คือ ตำแหน่งของลูกต้องอยู่ข้างหน้า สายตาต้องชำเลืองมองลูก ผู้เล่นฝ่ายเดียวกัน และคู่ต่อสู้ในสนาม เพื่อการหลบหลีกและส่งลูกให้เพื่อนร่วมทีม จังหวะฝีเท้า เมื่อคู่ต่อสู้เข้ามาแย่งลูก ให้พยายามเร่งฝีเท้าเพื่อให้ตามไม่ทัน การเปลี่ยนทิศทางของลูกบอลอย่างรวดเร็วทำให้ผู้เลี้ยงไม่ถูกสกัด โดยคู่ต่อสู้จึงต้องเปลี่ยนทิศทางไปบ้าง พยายามพาลูกไปสู่ที่ว่างหรือจุดหมายโดยเร็ว อย่าเลี้ยงลูกบอลวนเวียนให้เสียเวลาโดยใช่เหตุ

วิธีปฏิบัติ ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก คือ ข้อเท้าบิดให้ปลายเท้าออกนอกลำตัว ลูกอยู่ข้างเท้าด้านนอก โยกตัวหลอกไปทางซ้ายแล้วเลี้ยงออกไปทางขวา โยกตัวออกไปทางขวาแล้วเลี้ยงลูกบอลออกไปทางซ้าย

อภิชาติ อ่อนสร้อย (2555: 66-68) ได้อธิบาย ทักษะการเลี้ยงลูกบอล คือ การพาลูกบอลให้เคลื่อนที่ไปบนพื้นสนาม การวิ่งเลี้ยงลูกการลากลูกติดเท้าไปข้างหน้า หรือการวิ่งควบคุมครอบครองลูกบอลไปอย่างเชื่องช้า และสามารถควบคุมทิศทางให้เป็นไปตามทิศทางที่ต้องการได้อย่างชำนาญ การเลี้ยงลูกบอลนับว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากในกีฬาฟุตบอล และจะไม่มีรูปแบบตายตัว เพราะผู้เล่นแต่ละคนสามารถพัฒนาทักษะการเลี้ยงลูกในแบบฉบับของตนเอง ซึ่งจะให้ประสิทธิภาพ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สูงสุดตามความถนัด ความสามารถ และได้จากการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ ของผู้เล่นแต่ละคน ซึ่งผู้เล่นแต่ละคนต้องระลึกอยู่เสมอว่า การเลี้ยงลูกได้ดีหรือไม่ดีนั้นมิได้มาจากพรสวรรค์แต่จะได้มาและบังเกิดผลก็ต่อเมื่อผู้เล่นได้ฝึกฝนอย่างจริงจังและสม่ำเสมอเท่านั้น

วิธีปฏิบัติ ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก คือ ให้ใช้สายตาชำเลืองที่ลูกบอล ใช้ข้างเท้าด้านนอกสัมผัสลูกบอลเบา ๆ ต้องให้ปลายเท้าเหยียดชี้ลงพื้นแบะเข่าออกด้านนอกให้มาก เป็นลักษณะสะกิดหรือใช้ปลายเท้าล็อกลูกบอลเพื่อเปลี่ยนทิศทาง การพาให้ลูกเคลื่อนที่ไปนั้นต้องสัมผัสเบา ๆ ไม่ใช่การเตะและลูกบอลต้องอยู่ห่างตัวไม่เกิน 1 ช่วงเท้าก้าว ในขณะเลี้ยงลูกบอลต้องไม่เกร็งตัวหรือส่วนต่าง ๆ โดยเฉพาะเอวต้องอ่อน

สรุปได้ว่า ทักษะการเลี้ยงลูกบอล เป็นหัวใจของการเล่นฟุตบอลซึ่งใช้ทักษะนี้เพื่อหลบหลีกคู่ต่อสู้ ป้องกันหรือเพื่อพาไปยิงประตู เลี้ยงเพื่อชะลอการหาที่ว่างของเพื่อนร่วมทีมหรือชะลอจังหวะการเล่น ในการเลี้ยงลูกบอลสามารถแบ่งได้หลายทักษะ ตามสถานการณ์ของลูกบอล เช่น การเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

วิธีปฏิบัติ ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก คือ ตามองทิศทางที่จะพาลูกไป ชำเลืองดูลูกเป็นบางครั้ง บิดปลายเท้าออกนอกลำตัว โน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย เกร็งข้อเท้า เข่าอยู่เหนือลูกบอล ใช้บริเวณโค่นนิ้วก้อยของข้างเท้าด้านนอกทั้งเท้าซ้ายและเท้าขวาสัมผัสลูกบอลไปข้างหน้าเบา ๆ วิ่งตามลูกบอลระยะห่างประมาณ 1 ก้าว แกว่งแขนตามจังหวะของเท้า และกางแขนออกเพื่อช่วยในการทรงตัวของผู้เล่น ดังภาพ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาพที่ 3 ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

ทักษะการโหม่งลูกบอล

การโหม่งลูกบอลเป็นทักษะหนึ่งในการเล่นฟุตบอลซึ่งเป็นทักษะทั้งการส่งลูกบอล การหยุดลูกบอล การยิงประตู หรือสกัดกั้นโดยการกระโดดโหม่งกับฝ่ายตรงข้าม มีหลายท่านกล่าวถึงทักษะการโหม่งลูกบอลไว้ ดังนี้

สกายบุ๊กส์ (2548: 71) ได้อธิบาย ทักษะการโหม่งลูกบอล คือ การใช้ศีรษะโหม่งลูกบริเวณหน้าผาก ต้องเริ่มฝึกหัดโดยใช้ลูกยางอ่อน ๆ ก่อน เพื่อช่วยให้เกิดความมั่นใจ จะได้เคยชินที่จะต้องลืมตาเมื่อลูกกระทบศีรษะ

วิธีปฏิบัติทักษะการโหม่งลูกบอล คือ ให้ใช้หน้าผากเป็นส่วนที่กระดูกหนาที่สุดของศีรษะใช้โขกกับลูก ลำตัวโยกตามไปข้างหน้า ตาจ้องมองดูลูกให้ดี ลำตัวเกร็งไว้เต็มที่แล้วใช้ศีรษะกระแทกลูกไปข้างหน้า ขณะที่โหม่งให้สัมพันธ์กับการโยกลำตัวไปข้างหน้าจะทำให้ลูกไปแรงมาก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยา เจริญพัฒนชัย (2544: 46-48) ได้อธิบาย ทักษะการโหม่งลูกบอล คือ การใช้ศีรษะบริเวณหน้าผาก ซึ่งเป็นส่วนที่มีกระดูกหนาที่สุดของศีรษะบังคับลูกบอลที่ลอยหรือพุ่งมาในอากาศให้เปลี่ยนทิศทางไปตามที่ต้องการ

วิธีปฏิบัติทักษะการโหม่งลูกบอล คือ การยืนโหม่งอยู่กับที่ หันหน้าไปทางทิศทางลูกลอยมาตาจับจ้องที่ลูก แขนกางออกเล็กน้อยเพื่อช่วยการทรงตัว เท้าข้างหนึ่งอยู่ข้างหน้า เมื่อลูกบอลเข้ามาในระยะโหม่ง ให้เอนตัวไปทางด้านหลังเล็กน้อย ยืดตัวขึ้นเต็มที่ออกแรงสปริงที่ข้อเท้าและเข่า เกร็งกล้ามเนื้อคอ ตาลืม ถ่ายน้ำหนักตัวไปที่ลูกบอล ให้หน้าผากปะทะกับลูกบอล ควบคุมทิศทางการพุ่งของลูกบอลได้โดยการหันหน้าไปยังทิศทางที่ต้องการ

คณาธิป จิระสัญญาณสกุล (2548: 99) ได้อธิบาย ทักษะการโหม่งลูกบอล คือ การที่เล่นลูกบอลด้วยหน้าผากขณะที่ลูกลอยอยู่ในกลางอากาศ เป็นการเล่นที่ได้เปรียบกว่าการเล่นด้วยเท้า เพราะมีโอกาสที่จะได้ลูกบอลมาครอบครองหรือส่งให้ผู้เล่นฝ่ายของตนได้ในระยะสั้น การโหม่งที่ดีนั้นต้องโหม่งลูกลงสู่พื้น ทั้งนี้เพื่อบังคับลูกให้เข้าสู่วิถีการเล่นโดยเร็ว

วิธีปฏิบัติทักษะการโหม่งลูกบอล คือ ตาจ้องมองที่ลูกตลอดเวลาจนกว่าลูกสัมผัสที่หน้าผาก วิ่งเข้าหาลูกและกระโดดพุ่งให้สูงที่สุด โดยใช้เท้าทั้งสองข้างเหยียดตรงพร้อมกับกางแขนออกเพื่อทรงตัว เกร็งคอและยื่นหัวออกไป ใช้หน้าผากกระแทกลูกพร้อมกับกดคางเข้าหาอก กดลูกลงสู่พื้นด้วยหน้าผาก และบังคับไปในทิศทางที่ต้องการ

ฉัตรชัย แฝงสาเคน และ เสรี สุวรรณภักดิ์ (2551: 37) ได้อธิบาย ทักษะการโหม่งลูกบอล คือ การเล่นด้วยหน้าผากขณะที่ลูกกำลังลอยมาในอากาศ

วิธีปฏิบัติทักษะการโหม่งลูกบอล คือ เมื่อจะโหม่งลูกไปข้างหน้า ต้องยืนให้ตรงอย่างมั่นคง เพื่อให้พลังอย่างเต็มที่ในการโหม่งตามความต้องการ เกร็งคอ เอียงศีรษะ ลำตัวไปข้างหลัง สายตามองลูก แล้วพุ่งศีรษะไปข้างหน้าเพื่อให้โหม่งลูกที่พุ่งมาหา โดยกลางหน้าผากกระแทกลูก

คึกฤทธิ์ สิทธิฤทธิ์ (2553: 25) ได้สรุป ทักษะการโหม่งลูกบอล คือ การใช้ศีรษะบริเวณหน้าผากบังคับลูกบอลที่ลอยมาให้เปลี่ยนทิศทางไปตามต้องการ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิธีปฏิบัติทักษะการโหม่งลูกบอล คือ เมื่อเห็นลูกบอลพุ่งมาได้ระยะที่จะโหม่งได้ให้เอนตัวไปข้างหลังเล็กน้อย แล้วยืดตัวขึ้นเต็มที่ สปริงข้อเท้าและเข่า เกร็งกล้ามเนื้อคอ ลืมตา โล้น้ำหนักตัวไปที่ลูกบอลให้หน้าผากปะทะกับลูกบอล ถ้าต้องการให้ลูกบอลไปทางไหนให้หันหน้าไปทางนั้น

อภิชาติ อ่อนสร้อย (2555: 69-70) ได้อธิบาย ทักษะการโหม่งลูกบอล คือ การเล่นลูกบอลด้วยศีรษะขณะที่ลูกบอลกำลังลอยอยู่ในอากาศ โดยการใช้บริเวณหน้าผากเป็นที่สัมผัสลูกบอล (เพราะบริเวณหน้าผากนี้เป็นบริเวณที่แข็งมากเป็นกระดูกแผ่นเดียว) การโหม่งลูกบอลเป็นการเล่นที่ได้เปรียบกว่าการเล่นด้วยเท้า เพราะมีโอกาสจะได้ลูกบอลมาไว้ครอบครองหรือส่งให้ฝ่ายเดียวกันในระยะสั้นได้ก่อนการใช้เท้า และการโหม่งลูกบอลนั้นสามารถใช้ในการสกัดลูกอันตรายออกจากพื้นที่ หรือใช้สำหรับผ่านลูกและยิงประตูได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง

วิธีปฏิบัติทักษะการโหม่งลูกบอล คือ เท้าทั้งสองข้างของผู้โหม่งสัมผัสกับพื้น ยืนแยกเท้าห่างพอประมาณ หรืออาจยืนแบบเท้านำเท้าตามก็ได้ เพื่อการทรงตัวและการถ่ายน้ำหนักตัวที่ดี ขณะที่ลูกบอลลอยมาให้ถ่ายน้ำหนักตัวไปข้างหลัง ใช้เอวเป็นจุดหมุน แคะตัวไปข้างหลังผงกศีรษะและลำตัวส่วนบนไปข้างหน้า (เหมือนกับงูฉก) โดยให้หน้าผากกระทบกับลูกบอล ตามองลูกบอลจนกว่าหน้าผากจะกระทบกับลูกบอลแล้ว เกร็งคอ เก็บคางขณะที่โหม่ง พร้อมทั้งกางแขนออกเพื่อการทรงตัวและการส่งแรง

สรุปได้ว่า ทักษะการโหม่งลูกบอล หมายถึง การใช้ศีรษะบริเวณหน้าผากที่เป็นส่วนหนาและแข็งที่สุดบังคับลูกบอลที่ลอยมา พุ่งมาในอากาศ ให้เปลี่ยนทิศทางไปตามที่ต้องการ

วิธีปฏิบัติทักษะการโหม่งลูกบอล คือ เมื่อลูกบอลลอยมาในทิศทางใดให้หันหน้าไปในทิศทางนั้น ตาจับจ้องมองที่ลูกบอล กางแขนออกเล็กน้อยเพื่อช่วยในการทรงตัว งอเข่าเล็กน้อย ให้เท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ข้างหน้า เมื่อลูกพุ่งมาได้ระยะที่จะโหม่งให้เอนตัวไปข้างหลังเล็กน้อย ยืดตัวขึ้นเต็มที่ออกแรงสปริงข้อเท้าและเข่า เกร็งกล้ามเนื้อคอ เกร็งลำตัว ลืมตา ใช้หน้าผากปะทะกับลูกบอล ควบคุมทิศทางการพุ่งของลูกบอลได้โดยการหันหน้าไปยังทิศทางที่ต้องการ ดังภาพ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาพที่ 4 ทักษะการโหม่งลูกบอล

ทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า

การเล่นฟุตบอลนอกจากจะเล่นเพื่อความสนุกสนาน การออกกำลังกายแล้ว ยังเล่นเพื่อชัยชนะเป็นเป้าหมายสูงสุดในเกมฟุตบอล กีฬาฟุตบอลวัดผลแพ้ ชนะ อยู่ที่การทำประตู ผู้เล่นจึงควรฝึกหัดทักษะการยิงประตูให้เกิดความชำนาญให้มาก มีหลายท่านกล่าวถึงทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า ไว้ดังนี้

ปริศักดิ์ รอดโพธิ์ทอง (2544: 61) ได้อธิบาย ทักษะการยิงประตู หมายถึง จะต้องทำประตูให้ได้มากกว่าฝ่ายตรงกันข้าม ในแต่ละทีมจะต้องมีผู้เล่นที่มีความสามารถในการยิงประตูได้อย่างแม่นยำ เด็ดขาด ดังนั้นผู้เล่นจึงต้องฝึกทักษะในการยิงประตูให้ได้หลาย ๆ ลักษณะ ไม่ว่าจะเป็นการยิงลูกเรียด ลูกสูง ระยะใกล้ ระยะกลาง ระยะไกล ลูกจังหวะเดียว ลูกสองจังหวะ ลูกโทษ ณ จุดโทษ

วิธีปฏิบัติทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า คือ ตามองลูกบอลที่เคลื่อนที่เข้ามา วิ่งเข้าหาลูกบอลในตำแหน่งที่จะยิงประตูได้ วางเท้าใดเท้าหนึ่งเป็นหลักข้างลูกบอล ห่างประมาณช่วงไหล่ เหวี่ยงเท้า

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ที่จะเตะด้วยหลังเท้า ข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอกตรงกลางลูกบอล ให้บอลพุ่งตรงสู่เป้าหมาย ก่อนเตะชำเลืองดูเป้าหมาย บังคับให้ลูกเรียดหรือโด่งตามโอกาสและจังหวะการยิง

วิทยา เจริญพัฒนชัย (2544: 52) ได้อธิบาย ทักษะการยิงประตู หมายถึง การแพ้ชนะของการเล่นฟุตบอล วัดกันที่การทำประตูได้มากกว่าจึงควรจึงมีการยิงประตูหลาย ๆ รูปแบบทั้งลูกสั้น ลูกยาว จังหวะเดียวต้องมีความแม่นยำ รุนแรง รวดเร็ว ฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ

วิธีปฏิบัติทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า คือ ต้องยิงได้ทุกจังหวะ ทุกโอกาส ยิงประตูด้วยลูกเรียดจะได้รับยากโดยเฉพาะเมื่อผู้รักษาประตูตัวสูง แต่ควรยิงลูกสูงเมื่อผู้รักษาประตูตัวเตี้ย ยิงประตูมุมกว้างเสมอ ยกเว้นโอกาสเปิดให้หลอกยิงมุมแคบ ต้องคอยสังเกตการเคลื่อนไหวของผู้รักษาประตูก่อนยิง การหลอกให้ผู้รักษาประตูเสียหลักหรือหลงทางก่อนจึงยิงจะเพิ่มความแน่นอนในการยิงได้มากขึ้นและต้องยิงด้วยความมั่นใจ อย่าแย่งกันยิง อย่ายิงในขณะเสียหลักหรือเสียการทรงตัว ถ้าไม่มีมุมหรือโอกาสในการยิงไม่ควรยิง ควรหาทางส่งลูกให้กับผู้เล่นฝ่ายเดียวกันที่อยู่ในตำแหน่งที่ดีกว่า

ฉัตรชัย แฝงสาเคน และ เสรี สุวรรณภักดิ์ (2551: 43) ได้อธิบาย ทักษะการยิงประตู หมายถึง ชัยชนะ ซึ่งหมายความว่าต้องทำประตูให้ได้มากกว่าฝ่ายตรงข้าม ไม่ว่าจะเป็นการยิงลูกเรียดพื้นแบบธรรมดา ยิงด้วยหลังเท้า ยิงด้วยการวอลเลย์ หรือยิงลูกโด่งเสียบคาน

วิธีปฏิบัติทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า คือ เท้าข้างที่เป็นหลักจะวางขนานกับลูก และห่างจากลูกพอประมาณ ลำตัวเอนไปข้างหน้าเล็กน้อย แขนทั้งสองข้างกางออก เพื่อทรงตัวขณะเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ศีรษะและเท้าวางอยู่แนวเหนือลูก ก้มศีรษะ สายตาจับจ้องอยู่ที่ลูก เหยียดข้อเท้าลง และเตะลูกให้เต็มข้อเท้า เมื่อยิงลูกไปแล้ว ให้วิ่งตามทันทีเพื่อการยิงซ้ำ

คึกฤทธิ์ สิทธิฤทธิ์ (2553: 35) ได้สรุป ทักษะการยิงประตู หมายถึง การนำลูกบอลผ่านเข้าไประหว่างเส้นประตูทั้งสองข้างด้วยอวัยวะทุกส่วนของร่างกาย ยกเว้นแขนและมือ

วิธีปฏิบัติทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า คือ โดยวางเท้าให้อยู่ในลักษณะการเตะลูกด้วยหลังเท้าและเท้าที่ไม่ได้เตะลูกเป็นหลัก ลำตัวเอนไปข้างหน้าเล็กน้อย ตามองที่ลูก เพิ่มน้ำหนักในการยิงโดยการวิ่งเข้าหาลูกด้วยความเร็ว แขนทั้งสองกางออก ใช้แรงเหวี่ยงจากสะโพกโดยเท้าที่เตะให้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อยู่บริเวณหลังลูกบอล และตรงกลางลูกบอล ก้มศีรษะเล็กน้อยขณะที่เตะ และให้เหวี่ยงเท้าที่เตะเป็นอิสระตามแรงเหวี่ยง

อภิชาติ อ่อนสร้อย (2555: 81-82) ได้อธิบาย ทักษะการยิงประตู หมายถึง ผู้เล่นฟุตบอลมุ่งหวังที่จะยิงประตูฝ่ายตรงข้ามให้มากที่สุดภายใต้กำหนดเวลาและกติกา สามารถใช้อวัยวะทุกส่วนในร่างกายยกเว้นแขนและมือในการทำประตู เทคนิคการยิงประตูเป็นการประยุกต์เอาการส่งลูกบอล การเลี้ยงลูกบอล การโหม่งลูกบอล และทักษะอื่น ๆ มาใช้ในการยิงประตูโดยมีจุดประสงค์ที่จะให้ลูกบอลผ่านเสาและคานประตู

วิธีปฏิบัติทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า คือ ต้องเริ่มจากการเตะลูกบอลที่วางอยู่บนพื้นนิ่ง ๆ ก่อน พยายามวางเท้าหลักที่ใช้ยืนเป็นฐานให้อยู่ข้างลูกบอลปลายเท้าชี้ไปยังเป้าหมายที่ต้องการที่จะยิงประตู เท้าหลักงอเล็กน้อย เพื่อรับน้ำหนักความยืดหยุ่นของร่างกายที่จะเคลื่อนไหว ยามยิงประตู หลังจากนั้นก็เหวี่ยงเท้าหลักที่จะใช้ยิงประตูเข้าอัดลูกบอลตรงกลางลูกโดยรักษาศีรษะให้ก้มต่ำเหนือลูกบอล แขนกางเพื่อช่วยในการทรงตัว เมื่อหลังเท้ากระทบลูกบอล ปลายเท้าจะชี้ลงพื้น เมื่อยิงประตูไปแล้วให้ส่งเท้าตามลูกบอลไป ซึ่งศีรษะจะเงยขึ้นเองตามธรรมชาติ

สรุปได้ว่า ทักษะการยิงประตู หมายถึง การนำลูกบอลผ่านข้ามเส้นประตูของฝ่ายตรงข้าม โดยลูกบอลผ่านเสาและคานประตูด้วยอวัยวะทุกส่วนของร่างกาย ยกเว้นแขนและมือในการยิงประตู ในทีมต้องมีผู้เล่นที่มีความสามารถในการยิงประตูได้อย่างแม่นยำ เด็ดขาดและหลายรูปแบบ

วิธีปฏิบัติทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า คือ วางเท้าหลักข้างลูกบอล งอเข่าเท้าหลักเล็กน้อย ปลายเท้าชี้ไปยังทิศทางของเป้าหมาย โน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ตาจ้องมองที่ลูกบอล แขนทั้งสองข้างวางข้างลำตัว วิ่งเข้าหาลูกบอลที่วางนิ่งอยู่ด้านหน้า พร้อมเหวี่ยงหลังเท้ามาจากด้านหลัง วางหลังข้างที่ใช้เตะสัมผัสตรงกลางลูกบอล ปลายเท้าชี้ลงพื้น เข่าที่เตะเหนือลูกบอล เมื่อเตะลูกบอลแล้วปล่อยเท้าตามทิศทางที่ลูกบอลพุ่งไป บังคับลูกบอลให้ตรงเป้าหมาย ดังภาพ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาพที่ 5 ทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า

หลักการวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา

การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้แล้วต้องมีการวัดและประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบถึงพัฒนาการของตัวผู้เรียนว่าการจัดการศึกษาจะสัมฤทธิ์ผลมากน้อยเพียงใด และวิธีการที่จะทำให้ทราบว่าผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษาหรือไม่นั้น ต้องอาศัยแบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการวัด ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของคำที่ใช้เกี่ยวกับการวัดผล ซึ่งมักจะสับสนกันอยู่เสมอคือ คำว่า การทดสอบ การวัดผล และการประเมินผล ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ความหมายของการทดสอบ

ในการเรียนการสอนพลศึกษาครูผู้สอนควรสร้างความสนใจหรือสิ่งเร้าให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมออกมา เพื่อให้เห็นว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านต่าง ๆ มีหลายท่านกล่าวถึงแบบทดสอบไว้ดังนี้

วิริยา บุญชัย (2529: 8) ได้อธิบาย แบบทดสอบ คือ แบบ (form) หรือเครื่องมือ (tool) หรือกระบวนการสำหรับวัดความสามารถ ความสัมฤทธิ์หรือความสนใจของบุคคลที่แสดงออกมา แบบทดสอบนี้ใช้วัดสิ่งที่เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งจะวัดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นแสดงผลหรือการกระทำออกมาก่อน เช่น จะวัดความสามารถทางปัญญาก็ให้ผู้นั้นทำข้อทดสอบ ผลก็จะออกมา หรือต้องการวัดกำลังขา ก็ต้องให้มีการกระโดด ถ้ามีกำลังมากก็กระโดดได้ไกลหรือได้สูงมาก มิใช่เอาเทปมาวัดขา ถ้าขาโตก็มีกำลังดี หรือต้องการจะทราบว่านักเรียนเล่นบาสเกตบอลได้ดีเพียงใด ก็ให้นักเรียนเล่นให้ดู ผู้วัดก็จะทราบได้ แบบทดสอบนี้เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับ

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543: 170) ได้อธิบาย ของแบบทดสอบ คือชุดของคำถามที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบเพื่อใช้วัดพฤติกรรมของนักเรียนอาจจะวัดทางด้านสมอง (cognitive domain) ทางด้านอารมณ์ (affective domain) และทางด้านของความเคลื่อนไหวทางร่างกาย (psychomotor domain) ก็ได้

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539: 331) ได้อธิบาย แบบทดสอบ คือ เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลประเมินผล ใช้ทดสอบปริมาณหรือคุณภาพของผู้ถูกทดสอบเกี่ยวกับความแข็งแรง ความเร็ว ความสามารถในการกระโดด ความรู้ สติปัญญาและอื่น ๆ

บุญส่ง โกสะ (2547: 7) ได้อธิบาย แบบทดสอบ คือ เครื่องมือที่ใช้ในการวัดเฉพาะสิ่งเฉพาะอย่าง เครื่องมือนี้อาจจะเป็นการเขียน การพูดปากเปล่า เครื่องมือที่สร้างขึ้น หรือสิ่งอื่น ๆ ที่หลากหลายออกไป

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2550: 61) ได้อธิบาย แบบทดสอบ คือ ชุดของคำถามหรือกลุ่มงานใด ๆ ที่สร้างขึ้นเพื่อจะชักนำให้ผู้ถูกทดสอบแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาให้ผู้สอบสังเกตได้และวัดได้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สุนทรา โตบัว (2552: 115) ได้อธิบาย แบบทดสอบ คือ ชุดของสิ่งเร้าที่นำไปกระตุ้นให้บุคคลตอบสนองออกมา ชุดของสิ่งเหล่านี้จึงอยู่ในรูปของข้อคำถาม ที่อาจให้เขียนตอบ ให้แสดงพฤติกรรม ให้พูด ที่สามารถวัดได้ สังเกตได้ แบบทดสอบใช้ได้ ทั้งข้อมูลด้านพุทธิปัญญา (cognitive domain) จิตอารมณ์ (affective domain) และด้านทักษะ (psychomotor domain) ที่นิยมวัดทางพุทธิปัญญาเป็นส่วนใหญ่

บุญชม ศรีสะอาด (2554: 56) ได้อธิบาย แบบทดสอบ คือ ชุดของคำถาม หรืองานชุดใด ๆ ที่สร้างขึ้นเพื่อนำไปเร้าหรือชักนำให้กลุ่มตัวอย่างตอบสนองออกมา การตอบอาจอยู่ในรูปของการเขียนตอบ การพูด การปฏิบัติ ที่สามารถสังเกตได้วัดให้เป็นปริมาณได้

กรรวี บุญชัย (2555: 14) ได้อธิบาย แบบทดสอบ คือ เครื่องมือ (instrument) โปรโตคอล (protocol) หรือเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการวัดทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

สรุปได้ว่า แบบทดสอบ คือ แบบ เครื่องมือ หรือขบวนการวัดความสามารถของบุคคล เครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ในการทำบางสิ่งบางอย่าง ทั้งทางด้านสติปัญญา ทางด้านร่างกาย รวมถึงสิ่งที่บุคคลสนใจที่แสดงออกมา มาตราวัดอาจจะออกมาเป็นตัวเลขหรือตัวหนังสือ เพื่อให้ทราบถึงขนาด รูปร่าง รูปทรง ความยาว กว้าง และสามารถนำข้อมูลนั้นไปอ้างอิงได้ เพื่อแสดงว่าบุคคลดังกล่าวมีพัฒนาการอยู่ในระดับใด

ความหมายของการวัดผล

วิริยา บุญชัย (2529: 7) ได้อธิบาย การวัดผล คือ การเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับเครื่องมือมาตรฐาน เพื่อต้องการทราบปริมาณหรือขนาดซึ่งสามารถทราบผลได้ทันที ด้วยเครื่องมือมาตรฐานนั้นเป็นผู้บอกให้ทราบ เช่น ต้องการทราบความกว้างของโต๊ะ เราก็เอาเทปหรือไม้เมตรมาวัด เราก็จะทราบความกว้างของโต๊ะทันที การวัดผลจึงเป็นวิธีตรวจหรือหาปริมาณ ขนาดหรือสัดส่วนในสิ่งที่ต้องการจะทราบโดยอาศัยเครื่องมือวัดนั่นเอง

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2550: 3) ได้อธิบาย การวัดผล คือ กระบวนการกำหนดตัวเลขหรือสัญลักษณ์ให้กับบุคคล สิ่งของ หรือเหตุการณ์อย่างมีกฎเกณฑ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แทนปริมาณ หรือคุณภาพของคุณลักษณะที่จะวัด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539: 331) ได้อธิบาย การวัดผล คือ กระบวนการในการหาปริมาณของการพัฒนาหรือปริมาณของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนเป็นปริมาณที่อาจวัดได้อย่างง่ายและเห็นได้ชัดเจนไม่ซับซ้อน เช่น การชั่งน้ำหนัก การวัดส่วนสูง การวัดความยาว สิ่งเหล่านี้มีเครื่องมือมาตรฐานใช้วัดอยู่แล้วและสามารถวัดได้ตรง คือ เทปวัด เครื่องชั่งน้ำหนัก ส่วนปริมาณที่ไม่สามารถมองเห็นได้โดยตรง คือ พัฒนาการทางด้านพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เช่น ความรู้ ความสามารถในการเคลื่อนไหว ความรู้สึกต่าง ๆ

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543: 10) ได้อธิบาย การวัดผล คือ การวัดหรือการวัดผลปรากฏมีอยู่ทุกสาขาวิชา ใช้แตกต่างกันไปแล้วแต่ลักษณะของวิชาในภาษาไทยมีมานานแล้วตั้งแต่โบราณพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายของการวัดว่า เป็นการตรวจสอบขนาดหรือปริมาณของสิ่งต่าง ๆ เช่น ส่วนยาว ส่วนสูง หรือความรู้ เป็นต้น วัดผลการศึกษา หมายถึง ประเมินผลการเรียนการสอนเพื่อค้นหาและพัฒนาสมรรถภาพให้เด็กเรียนดีขึ้น ครูสอนเก่งขึ้น และให้การตัดสินเที่ยงตรง แน่นอน และยุติธรรมมากขึ้น นักวัดผลส่วนใหญ่ให้ความหมายของการวัดผลว่าเป็นกระบวนการกำหนดตัวเลขให้แก่สิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจจะเป็นวัตถุ สิ่งของหรือบุคคลก็ได้ เพื่อจุดประสงค์ ที่จะชี้ให้เห็นความแตกต่างของคุณลักษณะที่ต้องการจะวัด

จิรกรณ์ ศิริประเสริฐ (2543: 285) ได้อธิบาย การวัดผล คือ กระบวนการเชิงปริมาณในการกำหนดค่าเป็นตัวเลขหรือสัญลักษณ์ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะของสิ่งที่วัดตามกฎเกณฑ์อย่างใดอย่างที่ตั้งไว้ เช่น ก. ทำข้อสอบข้อเขียนได้ 30 คะแนน กระโดดได้ไกล 1.80 เมตร และวิ่ง 100 เมตร ใช้เวลา 13.01 วินาที

สุวิมล ว่องวาณิช (2550: 52) ได้อธิบาย การวัดผล คือ การกำหนดค่าเชิงปริมาณ (ตัวเลข) ให้กับสิ่งที่ต้องการวัด ด้วยวิธีการที่เป็นระบบและเป็นที่ยอมรับ เช่น การวัดความสามารถทางการคิดของผู้เรียนออกมาในรูปคะแนน

สรุปได้ว่า การวัดผล คือ การนำแบบทดสอบไปให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ซึ่งแปลผลออกมาในรูป การกำหนดค่า การตีค่า ให้กับสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งได้ค่าออกมาเป็นเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพด้วยกระบวนการที่มีแบบแผนและเป็นที่ยอมรับ เพื่อชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของผู้เรียน เช่น การวิ่ง 100 เมตร ใช้เวลา 13.01 นาที และทำข้อสอบข้อเขียนได้ 30 คะแนน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ความหมายของการประเมินผล

ในการเรียนการสอนเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ประสบการณ์ในการเรียน สามารถแสดงความสามารถออกมาแล้ว ครูผู้สอนต้องวัดผลออกมาในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพและสุดท้ายต้องมีการประเมินผล เพื่อกำหนดค่า ตีค่า ระดับของผู้เรียน มีหลายท่านกล่าวถึงการประเมินผล ไว้ดังนี้

วิริยา บุญชัย (2529: 9) ได้อธิบาย การประเมินผล คือ การกำหนดค่าหรือ ตีค่าหรือวัดคุณ ค่าในสิ่งที่ต้องการจะทราบในทางรวม ๆ เช่น กำหนดค่าว่า ดี เลว เป็นต้น ในการกำหนดค่านั้น อาจ อาศัยจากการทดสอบและวัดผลมาประมวล แล้วลงความเห็นว่า “ดี” “สวย” หรือ “ไม่สวย” การประเมินผลเป็นกระบวนการตัดสินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน ในการตัดสินนั้น ครูจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการเพื่อช่วยให้การตัดสินใจเป็นไปอย่างถูกต้อง

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2550: 5) ได้อธิบาย การประเมินผล คือ การตัดสินคุณค่าหรือคุณภาพของผลที่ได้จากการวัดโดยเปรียบเทียบกับผลการวัดอื่น ๆ หรือเกณฑ์ที่ตั้งไว้

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539: 331) ได้อธิบาย การประเมินผล คือ การนำเอาผลหรือปริมาณที่ได้จากการวัดผลมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือมาตรฐานอย่างอื่นที่มีลักษณะเดียวกัน เพื่อต้องการดูผู้ที่ถูกประเมินผลนั้นมีคุณภาพดีหรือไม่มากน้อยเพียงใด อาจกล่าวได้ว่าการประเมินผลเป็นการหาคุณภาพ ของผลที่ได้มาจากการวัดผลด้วยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือมาตรฐานที่มีอยู่แล้วหรือมาตรฐานที่กำหนดขึ้นมานั้นเอง เกณฑ์หรือมาตรฐานดังกล่าวอาจได้มาจากค่านิยมของสังคม ความเห็นของคนส่วนมาก หรือจากการวิจัยก็ได้

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2540: 11) ได้อธิบาย การประเมินผล คือ การประเมินเป็นการบรรยายสภาพที่มีอยู่ เป็นอยู่ของปรากฏการณ์ในเวลาใดเวลาหนึ่งเป็นเพียงการบรรยายสภาพการณ์เท่านั้น ไม่มีการตัดสินคุณค่า ไม่มีการอธิบายให้เหตุผล รวมทั้งไม่มีการให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติแต่อย่างใด เช่น การประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนว่าบรรลุวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดหรือไม่ หลังจากได้เรียนไปแล้ว 1 ภาคการศึกษา

จิรกรณ์ ศิริประเสริฐ (2543: 284) ได้อธิบาย การประเมินผล คือ การพิจารณาหรือการตีค่าทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพของสิ่งที่วัดรวมกับการตัดสินคุณค่า ซึ่งต้องอาศัยข้อมูลจากการทดสอบ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การวัดผล ประกอบด้วยดุลยพินิจของผู้ประเมินมาประมวล แล้วเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้กับข้อมูลที่มีเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือเกณฑ์มาตรฐานที่แน่นอนซึ่งกำหนดขึ้นในแต่ละครั้ง

สุวิมล ว่องวาณิช (2550: 52) ได้อธิบาย การประเมินผล คือ การตีค่าหรือการให้ความหมายของผลการวัด เช่น การตีค่า “คะแนน” ที่วัดออกมาเป็นระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือการตีค่าน้ำหนักและส่วนสูงที่วัดได้ออกมาเป็นระดับความสมบูรณ์ของสุขภาพ

สรุปได้ว่า การประเมินผล คือ การคำนึงถึงค่า การตีค่าของข้อมูลที่ถูกรวบรวมมาจากการทดสอบ การวัดผล โดยอาศัยเกณฑ์การพิจารณาอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วลงความเห็นว่า ดี ไม่ดี หรือ ผ่าน ไม่ผ่าน การประเมินผลเป็นกระบวนการสำคัญในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนว่าบรรลุวัตถุประสงค์อยู่ในระดับใด เพื่อช่วยให้การตัดสินใจเป็นไปอย่างถูกต้อง

องค์ประกอบของเครื่องมือที่มีคุณภาพ

เครื่องมือในการวัดผลและประเมินผลที่มีคุณภาพทางพลศึกษานั้น ต้องมีความเที่ยงตรง (validity) มีความเชื่อถือได้ (reliability) มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

ความหมายของความเที่ยงตรง

วิริยา บุญชัย (2529: 25) ได้อธิบาย ความเที่ยงตรง คือ ความถูกต้องที่ข้อสอบวัดตรงตามเป้าหมายที่ต้องการจะวัด เช่น ต้องการจะวัดความรู้ในวิชาสรีรวิทยาการออกกำลังกาย ข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงสูงก็จะวัดผู้รับการทดสอบว่า มีความรู้ในวิชาดังกล่าวนั้นจริงหรือไม่ รู้มากน้อยเพียงใด แต่ถ้าวัดออกมาแล้วกลับบอกว่าผู้รับการทดสอบนั้นมีความสามารถและความรู้ในทางอื่นก็แสดงว่าแบบทดสอบนี้ขาดความเที่ยงตรง

บุญส่ง โกสะ (2547: 73) ได้อธิบาย ความเที่ยงตรง คือ จะต้องสามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้ เป็นการแปลความหมายของการทดสอบได้ดี มันเป็นเรื่องของความสอดคล้องกันระหว่างที่สิ่งแบบทดสอบวัดออกมาในสิ่งที่ต้องการวัด แบบทดสอบที่จะมีความเที่ยงตรงจะต้องมีความเชื่อถือได้หรือความคงเส้นคงวาของการวัด เช่น คุณเป็นนักเรียนที่เพิ่งเรียนบาสเกตบอลจบแล้ว ครูผู้สอนบอกว่าจะใช้แบบทดสอบที่เป็นข้อเขียนเพื่อวัดการทำทักษะ กลยุทธ์การเล่น และกติกา ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ครูได้สอนมา คุณเตรียมตัวในทั้งสามเรื่องเป็นอย่างดีและพร้อมที่จะรับการทดสอบ เมื่อได้รับ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การทดสอบคุณอ่านผ่าน ๆ อย่างรวดเร็ว และพบว่าทุกข้อเป็นเรื่องกติกาทั้งหมด ไม่มีคำถามเกี่ยวกับการทำทักษะหรือกลยุทธ์การเล่นเลย เมื่อทำข้อสอบเสร็จแล้วคุณบอกกับครูผู้สอนว่าแบบทดสอบนี้ไม่ดี เพราะไม่ได้วัดในสิ่งที่ควรจะวัดหรือแบบทดสอบขาดความเที่ยงตรง

สุวิมล ว่องวาณิช (2550: 55) ได้อธิบาย ความตรง หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ในสิ่งที่ต้องการวัด เช่น แบบทดสอบทักษะการใช้ภาษาไทยที่มีความตรงย่อมสามารถวัดทักษะการใช้ภาษาไทยออกมาได้อย่างแท้จริงตามระดับของทักษะที่ผู้เรียนที่มีอยู่ในขณะนั้น

ซึ่งสอดคล้องกับ กรรวี บุญชัย (2555: 7) ได้อธิบาย ความเที่ยงตรง หมายถึง แบบทดสอบนั้นสามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้ เช่น แบบทดสอบนั้นสร้างขึ้นเพื่อวัด cardio-respiratory fitness ซึ่งเรามั่นใจว่าสามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้จริง หรือ หมายถึง ความเห็นตรงกันระหว่างอะไรที่แบบทดสอบจะใช้วัด ความสามารถทักษะ หรือพฤติกรรมที่แบบทดสอบสร้างมาเพื่อวัดสิ่งดังกล่าวนั่นหมายความว่า ความเที่ยงตรงเป็นเรื่องเฉพาะของการใช้และกลุ่มที่นำไปใช้

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2543: 159) ได้อธิบาย ความเที่ยงตรง หมายถึง ความถูกต้องที่ข้อสอบวัดได้ตรงตามเป้าหมายที่ต้องการวัด เช่นต้องการวัดความรู้วิชาสรีรวิทยาการออกกำลังกาย ข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงสูงก็จะวัดผู้รับการทดสอบว่ามีความรู้ในวิชาดังกล่าวจริงหรือไม่ รู้มากเพียงใด แต่ถ้าวัดออกมาแล้วกลับบอกว่าผู้รับการทดสอบนั้นมีความสามารถและความรู้ในทางอื่น ก็แสดงว่าแบบทดสอบนี้ขาดความเที่ยงตรง มีนักการศึกษาหลายท่านจำแนกความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ได้ดังนี้

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2543: 161) ได้อธิบาย ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่ใช้วัดเนื้อหาได้ครบตามที่ขอบเขตที่กำหนดไว้ การพิจารณาว่าเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหามากน้อยเพียงใดนั้น พิจารณาจากเครื่องมือว่าครอบคลุมเนื้อหาต่าง ๆ ที่ต้องการจะวัดครบถ้วนมากน้อยเพียงใด ซึ่งพิจารณาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบนั้นอาจจะอาศัยตารางวิเคราะห์หลักสูตร (table of specification) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

วสันต์ ทองไทย (2549: 72) ได้อธิบาย ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เป็นคุณสมบัติที่แสดงถึงคุณภาพของเครื่องมือวัดที่สามารถได้ตรงและครอบคลุมตามเนื้อหาที่ต้องการให้วัด การตรวจสอบว่าเครื่องมือวัดที่ตนสร้างขึ้นมีความตรงตามเนื้อหาหรือไม่ สามารถทำด้วยการวิเคราะห์เชิงเหตุ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผลเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือวัตถุประสงค์ที่กำหนด หรือการทำตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือดุลยพินิจทางวิชาการของผู้เชี่ยวชาญ

สุนทรา โตบัว (2552: 119) ได้อธิบาย ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หมายถึง คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยสามารถวัดได้ตรงตามเนื้อหาที่ต้องการวัด ซึ่งการหาคุณภาพนี้ ยึดตารางวิเคราะห์หลักสูตร หรือการตัดสิน (judgement) ของผู้เชี่ยวชาญเป็นเกณฑ์ ผู้เชี่ยวชาญควรมีอย่างน้อย 3 ท่าน ถ้าผู้เชี่ยวชาญตัดสินตรงกันว่าใช้ได้ เครื่องมือนั้นก็มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ถ้าข้อคำถามใดที่ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นไม่ตรงกัน ก็ควรปรับปรุงแก้ไขการตรวจสอบโดยวิธีการนี้ เรียกว่า การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

กรรวี บุญชัย (2555: 116) ได้อธิบาย ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ขึ้นอยู่กับการตัดสินของผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพนั้น ๆ โดยอาศัยหลักตรรกวิทยาและการเปรียบเทียบ เทคนิคการวัดหลาย ๆ อย่างที่นำมาใช้ทางพลศึกษา หรือหน่วยงานที่เกี่ยวกับการออกกำลังกาย เช่น แบบสอบถาม แบบสำรวจ ใช้วิธีการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหามากที่สุด เพื่อสร้างความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือความลึกซึ้ง คือ สร้างเครื่องมือที่รับรองว่าเป็นตัวแทนของกระทง ประเด็นความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา คือ ในแต่ละข้อขึ้นอยู่กับว่า เครื่องมือนั้นใช้วัดอะไร ข้อสอบหรือข้อคำถามควรแสดงให้เห็นจุดประสงค์ ของหน่วยนั้น ๆ

สรุปได้ว่า ความเที่ยงตรง หมายถึง คุณสมบัติของแบบทดสอบที่สามารถวัดได้ตรงตามเป้าหมายที่ต้องการวัด เช่น ต้องการวัดแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อวัดความรู้ทางวิชาสรีรวิทยาการออกกำลังกาย เรามั่นใจว่าสามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้จริง แต่ถ้าวัดออกมาแล้วผู้รับการทดสอบขาดความรู้ ความสามารถทางด้านอื่นแสดงว่าแบบทดสอบนั้นขาดความเที่ยงตรง

ความหมายของความเชื่อถือได้

วิริยา บุญชัย (2529: 25) ได้อธิบาย ความเชื่อถือได้ หมายถึง แบบทดสอบนั้นหรือข้อทดสอบนั้น เมื่อสอบไปแล้วผู้ตรวจสามารถให้คะแนนได้คงที่แน่นอน และแม้ว่าจะใช้แบบทดสอบชุดเดิมนี้ทำการสอบกับผู้เรียนกลุ่มเดิมอีก ผู้เรียนก็จะตอบหรือทำได้เหมือนเดิม ในขณะที่ผู้เรียนนั้นยังมิได้มีการเรียนรู้เพิ่มเติม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บุญส่ง โกสะ (2547: 86) ได้อธิบาย ความเชื่อถือได้ หมายถึง ความเป็นอิสระของคะแนนจากการที่จะเกิดความคลาดเคลื่อน ความคงที่ของบุคคลในการทำแบบทดสอบนั้น ๆ สมมติว่าผู้รับการทดสอบคนหนึ่งทำแบบทดสอบแล้วสามารถย้อนกลับไปว่าไม่เคยทำแบบทดสอบนั้นมาก่อน ถ้าให้ทำแบบทดสอบนั้นอีกครั้งหนึ่ง ก็ควรจะให้คะแนนที่ใกล้เคียงกับที่ทำในครั้งแรก

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2550: 137) ได้อธิบาย ความเชื่อมั่น หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือวัดที่แสดงให้ทราบว่าเครื่องมือนั้น ๆ ให้ผลการวัดที่คงที่ไม่ว่าจะใช้การวัดกี่ครั้งก็ตามกับกลุ่มเดิม

สุวิมล ว่องวาณิช (2550: 56) ได้อธิบาย ความเชื่อถือได้ หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่ให้ผลการวัดที่คงเส้นคงวาในบุคคลหนึ่ง ๆ นั่น หมายถึง ว่าถ้าคุณลักษณะที่มุ่งวัดของบุคคลไม่แปรเปลี่ยน เครื่องมือที่มีความเที่ยงย่อมให้ผลการวัดเหมือนเดิม ไม่ว่าจะวัดกี่ครั้งก็ตาม

กรรวี บุญชัย (2555: 120) ได้อธิบาย ความเชื่อถือได้ หมายถึง ความคงที่ของแบบทดสอบ ถ้านักเรียนได้รับการทดสอบ 2 ครั้งในเวลาห่างกัน 2 วัน โดยใช้ข้อสอบเดียวกัน คะแนนที่ได้จะเหมือนกัน แบบทดสอบที่มีความเชื่อถือได้จะให้ผลคะแนนจะคงที่ และแม่นยำเหมือนกัน คุณลักษณะหรือลักษณะนิสัยบางอย่างสามารถวัดได้คงที่มากกว่าลักษณะอื่น ๆ ความสูงหรือน้ำหนักของบุคคลสามารถวัดได้อย่างแม่นยำ แม้จะทำการวัดหลายครั้งผลที่ได้ก็ไม่แตกต่างกันมาก ตรงกันข้ามเวลาการวิ่งระยะทาง 1 ไมล์อาจจะเปลี่ยนแปลงจากการทดสอบหลาย ๆ ครั้ง โดยมีนักการศึกษาหลายท่านจำแนกความเชื่อถือได้โดยวิธีทดสอบซ้ำ (test – retest) ได้ดังนี้

วิริยา บุญชัย (2529: 26) ได้อธิบาย การวัดความคงที่ คือ ในการพิจารณาความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบทักษะกีฬาทางแบดมินตัน เมื่อครูนำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่ม ก ในวันนี้ หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์นำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่ม ก ตามเดิม (ครูคนเดิม) เมื่อนำคะแนนทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบ ปรากฏว่านักเรียนได้คะแนนจากการทดสอบทั้งสองครั้งใกล้เคียงกันหรือเหมือนกับครั้งแรก เพื่อความแน่นอนเกี่ยวกับการศึกษาหรือการทดสอบความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบนี้ เราต้องคาดว่าไม่มีการเรียนเพิ่มเติมในช่วงของการทดสอบ เพื่อทำให้สถานภาพของผู้เรียนไม่เปลี่ยนแปลง

บุญชม ศรีสะอาด (2554: 101) ได้อธิบาย วิธีสอบซ้ำ นำแบบทดสอบไปสอบกับผู้เรียนวิชาหรือเรื่องที่จะวัดจบแล้ว (กรณีแบบทดสอบอิงกลุ่ม) หรือกลุ่มตัวอย่างของประชากรที่แบบทดสอบฉบับนั้นมุ่งวัด (กรณีแบบทดสอบวัดความถนัด) จำนวนประมาณ100 คน โดยสอบ 2 ครั้ง ครั้งหลัง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จะสอบหลังจากสอบครั้งแรกผ่านไปแล้วประมาณ 2-4 สัปดาห์ นำผลการสอบสองครั้งนั้นมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

กรรวี บุญชัย (2555: 121) ได้อธิบาย การทดสอบซ้ำ คือ ดำเนินการในการทดสอบครั้งที่ 1 บันทึกคะแนนไว้ เว้นระยะพอสมควร ดำเนินการทดสอบนั้นอีกครั้งหนึ่ง โดยวิธีการสภาพต่าง ๆ เหมือนการทดสอบในครั้งแรก นำข้อมูลทั้งสองชุดมาหาความสัมพันธ์ โดยใช้ Pearson Product-Moment Correlation ด้วยการวัด 2 ครั้ง ที่มีความอิสระต่อกัน หรือใช้วิธีการ intra class correlation ถ้าหากว่ากลุ่มตัวอย่างชนิดเดียวกันได้รับการทดสอบ 2 ครั้ง เพื่อประเมินสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ วิธีการดังกล่าวนี้ต้องดำเนินการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเดิม 2 ครั้งโดยใช้แบบทดสอบเดิม ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูง ความเชื่อถือได้ยิ่งดี ค่าของความเชื่อถือได้ ควรจะอยู่ได้ประมาณ .70 หรือมากกว่า

สุนทรา โตบัว (2552: 122) ได้อธิบาย วิธีหาความคงที่ (stability) วิธีนี้ใช้เครื่องมือชนิดเดียวกัน วัดกลุ่มเดียวกัน2 ครั้ง หรือเรียกว่าการสอบซ้ำ หรือการสังเกตซ้ำ สัมภาษณ์ซ้ำ โดยให้ระยะห่างกันประมาณ 2 สัปดาห์แต่ไม่ควรเกิน 3 เดือน แล้วผลการวัดทั้งสองครั้งนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ถ้าได้ค่าสูง แสดงว่าเครื่องมือนั้นมีค่าความเชื่อมั่นสูง สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้อาจเรียกว่า สัมประสิทธิ์ความคงที่ (coefficient of stability)

สรุปได้ว่า ความเชื่อถือได้ หมายถึง ความคงที่ในการให้คะแนนแบบทดสอบของผู้ตรวจ ไม่ว่าจะวัดกี่ครั้งก็ตาม คุณลักษณะที่มุ่งวัดจะไม่แปรเปลี่ยนไปจากเดิมซึ่งแบบทดสอบที่มีความเชื่อถือได้จะให้ผลคะแนนคงที่ และแม่นยำ เช่น เราจะวัดความสูงของบุคคล สามารถวัดได้อย่างแม่นยำ แม้จะวัดหลายครั้งผลก็ยังเหมือนเดิม ซึ่งมีการหาความเชื่อถือได้โดยวิธีการทดสอบซ้ำ เป็นการใช้เครื่องมือหรือแบบทดสอบชุดเดียวกัน ทดสอบกลุ่มเดียวกัน 2 ครั้ง โดยให้ระยะห่างกันประมาณ 2-4 สัปดาห์ โดยผู้เรียนไม่มีการเรียนรู้เพิ่มเติม แล้วนำข้อมูลที่ทดสอบได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ถ้าได้ค่าสูงแสดงว่าเครื่องมือหรือแบบทดสอบนั้นมีความเชื่อถือได้สูง

สำหรับมาตรฐานของการประเมินค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ Kirkendall *et al.* (1987) ได้เสนอมาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไว้ดัง ตารางที่ 1

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 1 มาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ความเที่ยงตรง	ความเชื่อถือได้	ความเป็นปรนัย
ดีมาก	0.80 – 1.00	0.90 – 1.00	0.95 – 1.00
ดี	0.70 – 0.79	0.80 – 0.89	0.85 – 0.94
ยอมรับ	0.50 – 0.69	0.60 – 0.79	0.70 – 0.84
ต่ำ	0.00 – 0.49	0.00 -0.59	0.00 – 0.69

ที่มา: Kirkendall *et al.* (1987)

หลักการสร้างแบบประเมินตามสภาพจริงและเกณฑ์ในทักษะกีฬาฟุตบอล

การประเมินตามสภาพจริงนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องศึกษาทำความเข้าใจ เพราะการเรียนการสอนตามสภาพจริงนั้น มุ่งเน้นส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ถึงความลึกซึ้งมากกว่าความรู้สึกที่เป็นพื้นฐาน และใช้การคิด วิเคราะห์แสวงหาความรู้ การปฏิบัติงาน และการแก้ปัญหาในสภาพจริงหรือเสมือนจริงอย่างเป็นระบบ ดังนั้นการประเมินตามสภาพจริงจึงต้องมีวิธีการและเครื่องมือในการประเมินผู้เรียนหลากหลายรูปแบบ เพื่อให้การวัดผลประเมินผลประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง

ความหมายการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริงเป็นกระบวนการสำคัญที่มีส่วนเสริมสร้างความสำเร็จให้กับผู้เรียน แต่ถ้าผู้สอนไม่เข้าใจหลักการประเมิน และวิธีวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนผิดวิธีเป็นการทำร้ายผู้เรียนทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการรับรู้ด้านวิชาการ ในการเรียนรู้เราให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการปฏิบัติจริง เรียนรู้จริง ใช้วิธีการที่เหมาะสม ประเมินทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และนำผลการประเมินไปใช้อย่างคุ้มค่า ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายการประเมินตามสภาพจริง ไว้ดังนี้

สุวิมล ตั้งสัจพจน์ และ กุลยา ตันติผลาชีวะ, (2542: 45) ได้อธิบายการประเมินตามสภาพจริง หมายถึง เป็นกระบวนการเก็บปรากฏการณ์หรือสิ่งที่เกิดขึ้น โดยเกี่ยวกับระดับสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน การเก็บข้อมูลนี้ ครูต้องเก็บมาจากผลงานจริงของผู้เรียน เป็นสิ่งที่ผู้เรียน ซึ่งเดิมนั้นครูมักจะประเมินด้วยแบบทดสอบมากกว่าการประเมินตามสภาพจริง เช่นเดียวกับวิชาพลศึกษาก็ไม่แตกต่างกัน ทั้งที่เป็นวิชาของการพัฒนาทักษะทางกาย ครูยังมักใช้แบบทดสอบให้ผู้เรียนเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กำหนดให้ แบบทดสอบที่ให้คะแนนจากเครื่องตรวจหรือแบบทดสอบทักษะกีฬาที่เป็นมาตรฐาน และแบบทดสอบสมรรถภาพดูไม่เป็นตัวบ่งบอกที่ดีถึงสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ เช่น การให้ผู้เรียนเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ครูกำหนดให้ ทักษะพื้นฐาน และความรู้ทั่วไปไม่สามารถที่จะวัดทักษะการสอนได้ ฉะนั้นการประเมินตามสภาพจริง ต้องมีการประเมินระดับ (degree) ที่ผู้เรียนและครูปฏิบัติได้จริงในพลศึกษา

Wiggin (1989 อ้างใน สมศักดิ์ ภู่วิภาดาวรรธน์,2544: 91) ได้อธิบายการประเมินตามสภาพจริง หมายถึง การประเมินผลจากงาน หรือผลงานที่เป็นจริง (real world) มากกว่าการประเมินด้วยข้อสอบแบบเลือกตอบ และเป็นการประเมินผลตามเกณฑ์ ซึ่งมีความสำคัญต่อการปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน

เอกรินทร์ สี่มหาศาล และ สุปรารถนา ยุกตะนันท์ (2546: 12) ได้อธิบายการประเมินตามสภาพจริง หมายถึง กระบวนการวัดผลและการสังเกตผลอย่างเป็นระบบ เป็นวิธีการประเมินความสามารถทางด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนโดยมุ่งประเมินจากผลงานที่ปฏิบัติจริงมากกว่าการประเมินผลจากการทดสอบด้านข้อสอบแบบเลือกตอบ และเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงต้องมีผลสัมพันธ์กับพฤติกรรมและด้านการปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน (real world) ของผู้เรียน

ธีธัช เทียบทอง (2548: 31) ได้สรุปการประเมินตามสภาพจริง หมายถึง กระบวนการสังเกตบันทึก รวบรวมสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน เช่น ความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะที่มีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง จึงมีกระบวนการประเมินที่หลากหลาย และมีจำนวนผู้ประเมินจากการสังเกตมากกว่า 1 คน เช่น การประเมินตนเอง การประเมินโดยเพื่อนเป็นต้น

สุวิมล ว่องวานิช (2550: 13) ได้อธิบายการประเมินตามสภาพจริง หมายถึง เป็นกระบวนการตัดสินความรู้ความสามารถและทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนในสภาพที่สอดคล้องกับชีวิตจริง โดยใช้เรื่องราว เหตุการณ์ สภาพจริงหรือคล้ายจริงที่ประสบในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนตอบสนองโดยการแสดงออก ลงมือกระทำ หรือผลิต จากกระบวนการทำงานตามที่คาดหวังและผลผลิตที่มีคุณภาพ จะเป็นการสะท้อนภาพเพื่อลงข้อสรุปถึงความรู้ ความสามารถ และทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนว่ามีมากน้อยเพียงใด น่าพอใจหรือไม่ อยู่ในระดับความสำเร็จใด

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2554: 101) ได้อธิบายการประเมินตามสภาพจริง หมายถึง การประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ใช้วิธีการที่หลากหลาย เน้นการประเมินทักษะการคิดที่ซับซ้อน (complex

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

thinking) ทักษะการทำงาน ความสามารถในการแก้ปัญหาและการแสดงออกที่เกิดจากการปฏิบัติในสภาพจริง อยู่บนพื้นฐานของเหตุการณ์จริงในชีวิตจริง เน้นการพัฒนาที่ปรากฏให้เห็นทั้งในและนอกห้องเรียน โดยมีผู้เกี่ยวข้องในการประเมินหลายฝ่ายและเกิดขึ้นได้ในทุกบริบทเท่าที่จะเป็นไปได้ รวมทั้งเป็นการประเมินที่มีลักษณะแบบไม่เป็นทางการ

สรุปได้ว่า การประเมินตามสภาพจริง หมายถึง กระบวนการสังเกต การบันทึกและการเก็บรวบรวมข้อมูลจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจากตัวผู้เรียน เช่น ความสามารถในการปฏิบัติจากการกระทำเพื่อเป็นพื้นฐานของการตัดสินใจในระดับเกณฑ์การให้คะแนนตามทักษะสภาพความเป็นจริงของผู้เรียน ผู้ประเมินผลอาจมาจากหลายกลุ่มมากกว่าหนึ่งคน เช่น การประเมินจากครูผู้สอน การประเมินจากเพื่อนในกลุ่ม หรือการประเมินด้วยตนเอง เป็นต้น

วิธีการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริงมีหลากหลายวิธี ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2554: 493-494) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. การสังเกต เป็นวิธีการกระทำได้ทุกสถานการณ์และทุกสถานที่ ผู้สอนอาจกำหนดเครื่องมือและเกณฑ์ในการสังเกตหรืออาจไม่มีเครื่องมือในการสังเกตก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเด็นที่ต้องการประเมินผู้เรียนว่า มีความจำเป็นต้องใช้เครื่องมือในการสังเกตระดับความสามารถหรือพฤติกรรมที่แสดงออกมาน้อยเพียงใด และวิธีการการสังเกตใช้ประเมินผลการเรียนรู้ทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านทักษะกระบวนการ ด้านคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ของนักเรียน

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการตั้งคำถามอย่างง่าย ๆ ไม่ซับซ้อนเกินไป สามารถสัมภาษณ์ผู้เรียนแต่ละคนได้ทั้งรูปแบบที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ นิยมใช้การประเมินผลด้านความรู้ความเข้าใจในระดับที่สูงกว่าความรู้ความจำ และด้านความรู้สึกนึกคิดที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อทัศนคติค่านิยมที่ผู้เรียนยึดถือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง รวมทั้งการเห็นคุณค่าในเรื่องต่าง ๆ

3. บันทึกจากผู้เกี่ยวข้อง เป็นวิธีการรวบรวมข้อมูลความคิดที่เห็นเกี่ยวกับตัวผู้เรียนทั้งในด้านความรู้ ความคิด ความสามารถพิเศษ ความถนัด ความสนใจ และการแสดงออกของพฤติกรรมลักษณะต่าง ๆ ทั้งที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผลการเรียนรู้และแนวทางพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

4. แบบทดสอบวัดความสามารถที่เป็นจริง (authentic test) เป็นวิธีการสร้างข้อสอบโดยใช้คำถามที่เกี่ยวกับการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ หรือการสร้างความรู้ใหม่จากความเข้าใจและประสบการณ์เดิม หรือจากสถานการณ์จำลองที่กำหนดขึ้นให้คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริงหรือเลียนแบบสภาพจริง

5. การรายงานตนเอง เป็นวิธีการประเมินด้วยการให้ผู้เรียนเขียนบรรยายความรู้สึก หรือพูดแสดงความรู้สึกออกมาโดยตรง เพื่อประเมินความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจ และความต้องการของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยผู้สอนเข้าใจผู้เรียนแต่ละคนมากยิ่งขึ้นและสามารถประเมินผลการเรียนรู้ด้านความรู้ความเข้าใจทักษะกระบวนการ รวมทั้งเจตคติต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

6. การใช้แฟ้มสะสมผลงาน (portfolio) เป็นการจัดเก็บตัวอย่างผลงานที่มีการรวบรวมไว้อย่างเป็นระบบ และกระทำอย่างต่อเนื่องตลอดช่วงชั้นของหลักสูตรหรือโปรแกรมการเรียน เพื่อใช้เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นถึงความสามารถของผู้เรียนด้านความรู้ความเข้าใจ และทักษะต่าง ๆ ที่ผู้เรียนพัฒนาได้สำเร็จ รวมทั้งความถนัด ความสนใจ ความพยามยาม แรงจูงใจ และความก้าวหน้าทางการเรียนที่สามารถนำมาประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนแต่ละคนให้มีความน่าเชื่อถือ (reliability) มากยิ่งขึ้น

ชาตรี เกิดธรรม (ม.ป.ป.) ได้อธิบายวิธีการประเมินตามสภาพจริง ไว้ดังนี้

1. การสังเกต เป็นวิธีการที่ดีมากวิธีหนึ่งในการเก็บข้อมูลพฤติกรรมด้านการใช้ความคิด การปฏิบัติงาน และโดยเฉพาะด้านอารมณ์ ความรู้สึก และลักษณะนิสัยสามารถทำได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ทั้งในห้องเรียน นอกห้องเรียน หรือสถานการณ์อื่นนอกห้องเรียน

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีที่เก็บข้อมูลพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ได้ดี เช่น ความคิด (สติปัญญา) ความรู้สึก กระบวนการขั้นตอนในการทำงาน วิธีแก้ปัญหา อาจใช้ประกอบการสังเกตเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มั่นใจมากยิ่งขึ้น

3. การตรวจงาน เป็นการวัดและประเมินผลที่เน้นการนำผลการประเมินไปใช้ทันทีใน 2
ลักษณะ คือ เพื่อการช่วยเหลือผู้เรียนและการปรับปรุงการสอนของครู จึงเป็นการประเมินที่ควรดำเนินการตลอดเวลา เช่น การตรวจแบบฝึกหัด ผลงานภาคปฏิบัติ โครงการ โครงงานต่าง ๆ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

4. การรายงานตนเอง เป็นการให้ผู้เรียนเขียนบรรยายหรือตอบคำถามสั้น ๆ หรือตอบแบบสอบถามที่ครูสร้างขึ้น เพื่อสะท้อนถึงการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งความรู้ ความเข้าใจ วิธีคิด วิธีทำงานความพอใจในผลงาน ความต้องการพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น

5. การบันทึกจากผู้ที่เกี่ยวข้อง เป็นการรวบรวมความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน ผลงานผู้เรียน โดยเฉพาะความก้าวหน้าจากการเรียนรู้ของผู้เรียนจากแหล่งต่าง ๆ เช่น จากเพื่อนครู ประชุมแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียน

6. การใช้ข้อสอบแบบเน้นการปฏิบัติจริง ในกรณีที่ครูต้องการใช้แบบทดสอบ ขอเสนอแนะให้ใช้แบบทดสอบภาคปฏิบัติที่เน้นการปฏิบัติจริง

7. การประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมงาน แฟ้มสะสมงานหมายถึง สิ่งที่ใช้สะสมงานของผู้เรียนอย่างมีจุดประสงค์ อาจเป็นแฟ้ม กล่อง แผ่นดิสก์ อัลบั้ม ที่แสดงให้เห็นถึงความพยายาม ความก้าวหน้าและผลสัมฤทธิ์ในเรื่องนั้น ๆ หรือหลาย ๆ เรื่อง การสะสมนั้นผู้เรียนมีส่วนร่วมเลือกเนื้อหา เกณฑ์การเลือก เกณฑ์การตัดสิน ความสามารถ คุณสมบัติ หลักการสะท้อนตนเอง

สุวิมล ว่องวานิช (2550: 50) ได้อธิบายวิธีการประเมินตามสภาพจริง ไว้ดังนี้

1. การประเมินโดยเพื่อน หมายถึง การให้ผู้เรียนจับคู่กัน ผู้เรียนคนหนึ่งเป็นผู้สังเกตการณ์ปฏิบัติของนักเรียนอีกคนหนึ่ง แล้วนำคะแนนมาเปรียบเทียบ หาความแตกต่างจากเกณฑ์ที่ครูกำหนดให้โดยการสรุป และบอกถึงผลการประเมิน ซึ่งอาจจะเป็นการใช้คำพูด สัญลักษณ์การแสดงท่าทางหรือการเขียนถึงผลการสะท้อนกลับก็ได้

2. การประเมินโดยกำหนดเวลา หมายถึง พฤติกรรมที่เกิดจากการปฏิบัติในระยะเวลาที่กำหนดแน่นอน และถูกบันทึกโดยผู้เรียนแต่ละคน ผู้เรียนกลุ่มเล็ก ๆ หรือผู้เรียนทั้งชั้นที่แสดงถึงความเปลี่ยนแปลง ลำดับขั้นตอน ตัวเลือก ความรู้สึกก้าวหน้าที่เกิดจากการเข้าร่วมกิจกรรม

3. การประเมินโดยโครงการกลุ่ม หมายถึง งานที่เกิดจากการประสานของผู้เรียนหลาย ๆ คนในการแก้ปัญหา การเรียนรู้ทักษะ แนวคิดหรือคำสรุปแบบกว้าง ๆ การเข้าร่วมการค้นคว้า หรือปฏิบัติงานต้องรับผิดชอบร่วมกันอย่างต่อเนื่อง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

4. การประเมินโดยบุคคล หมายถึง งานของแต่ละบุคคลสนใจภายใต้การแนะนำของครูซึ่งผู้เรียนจะต้องรับผิดชอบทำจนกว่าจะเสร็จสมบูรณ์ การสร้างเค้าโครงของเรื่องที่จะทำ การกำหนดเป้าประสงค์ การวางแผนโปรแกรมที่จะทำ และการนำแผนไปใช้จนกว่าบรรลุเป้าประสงค์

5. การประเมินโดยบทบาทสมมุติ หมายถึง ผู้เรียนสมมุติเป็นคนในเหตุการณ์ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่เป็นจริงในโลกนี้ ผู้เรียนอาจจะเลียนแบบหรือแสดงในประเด็นที่เกี่ยวข้อง เช่น เรื่องราวของสังคม การเอาใจใส่บุคคลอื่น ค่านิยม พฤติกรรมที่เป็นปัญหา หรือทักษะทางสังคม

6. การประเมินโดยสะท้อนผล หมายถึง ผู้เรียนเข้าร่วมในกระบวนการเรียนรู้ที่มีการตรวจสอบตามแผนการปฏิบัติ การประเมินและการปรับปรุง การปฏิบัติและการคิดของตน

7. การประเมินตนเอง หมายถึง ผู้เรียนมีการวิจารณ์และการประเมินที่มีความเที่ยงตรงในความสามารถของตนเอง ด้วยการประเมินค่าการปฏิบัติ เพื่อเปรียบเทียบกับเป้าประสงค์ของแต่ละคนที่ได้ตั้งไว้มีเกณฑ์มาตรฐาน เกณฑ์ที่ครูสร้างขึ้น หรือทุกสิ่งทั้งหมด

8. การประเมินโดยใช้เหตุการณ์การทำงาน หมายถึง งานที่ปฏิบัติจากการเขียนโครงสร้างที่กว้างและหลวมที่สามารถแก้ปัญหาและตอบคำถามได้หลายวิธี ซึ่งขึ้นกับความสนใจของผู้เรียนและจำลองจากประสบการณ์ที่เป็นจริงในโลกนี้

9. การประเมินโดยการสังเกต หมายถึง ครูใช้เครื่องหมายที่แตกต่างในการบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวกับการปฏิบัติของนักเรียนหรือพฤติกรรมจากการสังเกตจากเหตุการณ์ที่เป็นจริง หรือวิเคราะห์จากการบันทึกในวีดีทัศน์ เช่น การบันทึกระเบียน การอธิบายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การประเมินค่าแบบตรวจรายการ การประเมินจากดัชนีความถี่หรือคะแนน

10. การประเมินโดยสะสมผลงาน หมายถึง งานที่ผู้เรียนทำหรือข้อมูลที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติจากการเก็บรวบรวมเพื่อแสดงความพยายาม ความก้าวหน้า หรือความสัมฤทธิ์ผลภายใต้เวลาที่กำหนดแน่นอน

สรุปได้ว่า วิธีการประเมินตามสภาพจริงนั้น สิ่งแรกที่ครูผู้สอนจะต้องประเมินผู้เรียนได้จากการสังเกต การสัมภาษณ์ ประเมินโดยเพื่อน ประเมินจากตัวผู้เรียนเอง ประเมินจากการจำลองเหตุการณ์สถานการณ์ต่าง ๆ และประเมินจากแฟ้มสะสมผลงานว่าผู้เรียนนั้นได้แสดงการปฏิบัติออกมาอย่างไร เป็นการประเมินตามสภาพที่เป็นจริง ซึ่งทุก ๆ ฝ่ายยอมรับผลจากการประเมิน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ลักษณะการประเมินตามสภาพจริง

สมศักดิ์ ภู่วิภาดาวรรธน์ (2544: 101-103) กล่าวถึงลักษณะการประเมินตามสภาพจริง ไว้ดังนี้

1. การประเมินตามสภาพจริง เป็นวิธีการประเมินที่ออกแบบมาเพื่อสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมและทักษะที่จำเป็นต่อผู้เรียนในสถานการณ์ที่เป็นจริงแห่งโลกปัจจุบัน (real world situations)

2. การประเมินตามสภาพจริง เป็นวิธีการประเมินที่เน้นงานที่ผู้เรียนแสดงออกในภาคปฏิบัติ (performance) เน้นกระบวนการเรียนรู้ (process) ผลผลิต (product) และแฟ้มสะสมงาน (portfolio)

3. การประเมินตามสภาพจริง เป็นการประเมินการปฏิบัติงานในสภาพจริง เช่น ผู้เรียนการเขียนก็ต้องเขียนให้ผู้อ่านจริงเป็นผู้อ่าน มิใช่เรียนการเขียนแล้ววัดผู้เรียนโดยการใช้แบบทดสอบวัดการสะกดคำหรือตอบคำถามเกี่ยวกับหลักการเขียน หรือให้ผู้เรียนเรียนวิทยาศาสตร์ก็ต้องให้ผู้เรียนทำการทดลองทางวิทยาศาสตร์ ทำงานวิจัยหรือทำโครงงาน

4. วิธีการประเมินตามสภาพจริง จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลและมีส่วนร่วมในการจัดกระบวนการเรียนรู้ของตนเองด้วย การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลทำให้เขารู้จักการวางแผนการเรียนรู้ตามความต้องการของตนเอง ซึ่งนำไปสู่การกำหนดจุดประสงค์การเรียน วิธีการเรียน และวางเกณฑ์การประเมิน

5. การประเมินตามสภาพจริง ต้องคำนึงถึงเสมอว่า หลักสูตร (curriculum) การเรียนการสอน (instruction) และการประเมินผล (assessment) จะต้องไปด้วยกันโดยไม่แยกการประเมินออกไปต่างหาก

6. การประเมินตามสภาพจริง เป็นการประเมินที่ใช้เทคนิคการประเมินอย่างหลากหลายวิธีตลอดช่วงระยะเวลาหนึ่งเพื่อจะตรวจสอบคุณภาพงานของผู้เรียน ดังนั้นการประเมินจึงต้องอาศัยหลักการที่ว่าผู้เรียนต้องมีการลงมือกระทำหรือปฏิบัติหรือแสดงออกเพื่อแสดงถึงความเข้าใจและแสดงออกถึงทักษะจากการเรียนรู้

7. การประเมินตามสภาพจริง จะใช้เครื่องมือที่หลากหลายในการวัดการปฏิบัติ วัน-ต่อ-วันของการเรียนวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียนแทนการทดสอบเป็นเครื่องมือวัดอย่างเดียว เทคนิคการประเมิน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มักนิยมรวบรวมงานภาคปฏิบัติ ที่ได้จากกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงตามที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน เน้นพฤติกรรมที่สะท้อนให้เห็นถึงการเรียนรู้ตามสภาพจริง พฤติกรรมที่แสดงออกนั้นต้องทำบริบทของความจริงในชีวิตประจำวัน (real-life context) ซึ่งเป็นกิจกรรมจากการเรียนการสอนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน

8. การประเมินตามสภาพจริง ไม่เน้นการประเมินผลเฉพาะทักษะพื้นฐาน แต่ให้ผู้เรียนผลิตสร้าง หรือทำบางอย่างที่เน้นทักษะการคิดที่ซับซ้อน การพิจารณาไตร่ตรอง การทำงานและแก้ปัญหา

9. เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมิน ต้องเป็นเกณฑ์ประเมิน "แก่นแท้" (essential) ของการปฏิบัติมากกว่าเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่สร้างขึ้นจากผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ เป็นเกณฑ์ที่เปิดเผยและรับรู้การอยู่ในโลกของความจริงทั้งตัวผู้เรียนเองและผู้อื่น การให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเองต้องทำภารกิจอะไรและเกณฑ์อย่างไร การเปิดเผยเกณฑ์การประเมินไม่ใช่เป็นการ "คดโกง" ถ้าภารกิจนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติจริง

10. การประเมินตนเอง (self-assessment) การประเมินตนเองมีความสำคัญมากต่อการปฏิบัติภารกิจจริง (authentic task) เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการทำงานของตนโดยเทียบกับมาตรฐานทั่วไป เพื่อวัดความก้าวหน้าของตนเอง ปรับปรุง หรือเปลี่ยนทิศทางการทำงานเป็นการทำงานที่ตนเองเป็นผู้ชี้นำตนเอง ปรับปรุงจากแรงจูงใจของตนเอง

11. การนำเสนอผลงาน เป็นคุณลักษณะประการหนึ่งของการประเมินตามสภาพจริง โดยให้ผู้เรียนได้เสนอผลงานต่อสาธารณชน การนำเสนอด้วยปากเปล่า ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่หยั่งรากลึก เนื่องจากผู้เรียนได้สะท้อนความรู้สึกของตนว่าอะไรและนำเสนอเพื่อให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจได้ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้แน่ใจว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ในหัวข้อนั้น ๆ อย่างแท้จริง

Baumgartner *et al*. (2007 อ้างใน กรรวี บุญชัย, 2555) กล่าวถึงลักษณะการประเมินตามสภาพจริง ได้ดังนี้

1. การประเมินตามสภาพจริงควรสะท้อนสภาพความเป็นจริงหรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง ในการสอบข้อสอบแบบเลือกตอบเกี่ยวกับกติกาของกีฬาเทนนิส จะมีกี่ครั้งที่นักเรียนถูกถามเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงอาจจะมีความหมายมาก ถ้าการประเมินเป็นกระจกว่าผู้เรียน จะทำตามสภาพที่เป็นจริง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง การประเมินผู้เรียนเกี่ยวกับเกมซึ่งผู้เรียนจะใช้กติกา กลยุทธ์หรือยุทธวิธี และทักษะที่ดูว่าน่าจะเหมาะสมมากกว่า

2. การประเมินตามสภาพจริงต้องการให้ผู้เรียนแสดงความคิดในระดับสูง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำแนวคิดที่ได้เรียนไปแล้วไปใช้ หลังจากทดสอบนักเรียนในหัวข้อเกี่ยวกับความรู้เรื่องกติกาและยุทธวิธี การประเมินตามสภาพจริงสามารถประเมินว่าผู้เรียนใช้ความรู้ดังกล่าวในสภาพที่ใกล้เคียงอย่างไร

3. ผู้เรียนทราบการประเมินตั้งแต่เริ่มต้น การประเมินตามสภาพจริงเกี่ยวข้องกับการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน หรือมาตรฐานเพื่อเป็นเกณฑ์ในการประเมิน ด้วยการรู้เกณฑ์ล่วงหน้า ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับความก้าวหน้า ลักษณะเช่นนี้ไม่ใช่เอกลักษณ์ของการประเมินตามสภาพจริง ครูพลศึกษาหลาย ๆ คนได้ทำบ่อย ๆ ในการทดสอบทักษะและสมรรถภาพทางกาย

4. การประเมินตามสภาพจริงเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร เมื่อใช้การประเมินตามสภาพจริ งเพิ่มขึ้น ครูควรได้รับการอบรมถึงหัวใจของการทดสอบ ถึงแม้ว่าผู้สอนหลายคนอาจจะพิจารณาว่าสิ่งนี้ไม่เป็นที่พึงปรารถนา แต่เป้าหมายของการทดสอบควรจะเป็นแบบทดสอบที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงหรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง

5. ผู้เรียนนำเสนอส่วนที่สำคัญของการประเมินตามสภาพจริงเผยแพร่ ซึ่งจะกระตุ้นความภูมิใจในงานที่ทำ การนำเสนออาจจะในชั้นเรียนของตนเอง โรงเรียนอื่น ๆ หรือชั้นเรียนอื่น ๆ

6. มีการเน้นทั้งกระบวนการและผลผลิต คำตอบที่สำคัญคือ ผู้เรียนบรรลุถึงคำตอบที่ถูกต้องอย่างไร ด้วยการเน้นผลผลิตเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนอาจจะได้การตกรางวัลสำหรับการใช้เทคนิคที่ไม่ดีในกีฬาบาสเกตบอล ผู้เรียนอาจใช้เทคนิคไม่ดี กระนั้นยังทำคะแนนได้มากเพราะมีรูปร่างสูงกว่าคนอื่น ๆ

สรุปได้ว่า ลักษณะการประเมินตามสภาพจริง เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมที่แสดงออกมาของผู้เรียนจากโลกความเป็นจริง ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ สังเคราะห์ในขั้นสูง โดยให้ผู้เรียนทราบเกณฑ์การประเมินตั้งแต่เริ่มต้น โดยให้ผู้เรียนนั้นมีส่วนร่วมในการประเมินทุกครั้ง และเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในการเรียนการสอน มีการประเมินที่หลากหลาย เน้นกระบวนการที่ได้ผลผลิตออกมาและนำผลงานนั้นนำเสนอต่อสาธารณชนได้รับรู้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกณฑ์การประเมิน (scoring rubrics)

ในการประเมินตามสภาพจริง ผู้ประเมินควรกำหนดเกณฑ์การประเมิน และนักเรียนควรได้ทราบก่อนการลงมือปฏิบัติงาน เกณฑ์การประเมินเป็นแนวทางการให้คะแนนที่เกิดจากการรวมมาตรวัดประมาณค่า และเกณฑ์การให้คะแนน เกณฑ์สำหรับการประเมินความสามารถของผู้เรียนได้ใช้ชื่อ ดังนี้ ข้อแนะนำในการให้คะแนน (scoring guidelines) แบบมาตรวัดประเมินค่า (rating scales) แบบตรวจสอบรายการ และคำที่ใช้เมื่อไม่นานมานี้คือ คำว่า รูบริค (rubrics) หรือก็คือ เกณฑ์การให้คะแนน (scoring rubrics) หมายถึง แนวทางในการประเมินงานของผู้เรียน (Lacy, 2011)

ความหมายของเกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การประเมินเป็นแนวทางการให้คะแนนความสามารถของนักเรียนที่กระทำ ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมปรากฏออกมาเพื่อให้ครูผู้สอน กลุ่มเพื่อน ๆ ตัดสินว่าผู้เรียนอยู่ในระดับความสามารถใดซึ่งเป็นผลต่อการพัฒนาการเรียนการสอนทางพลศึกษา ดังมีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวว่า

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542: 58) ได้อธิบาย เกณฑ์การประเมิน หมายถึง การสร้างเกณฑ์ขึ้นเพื่อพิจารณาลักษณะของสิ่งสำคัญ ได้แก่ เกณฑ์การให้คะแนน (scoring rubric) ซึ่งจะต้องกำหนดมาตราวัด (scale) และรายการคุณลักษณะที่บรรยายถึงความสามารถในการแสดงออกของผู้เรียนในแต่ละระดับ ข้อมูลจากรูบริค จะสะท้อนให้ครู ผู้ปกครอง และบุคคลอื่นได้ทราบว่า ผู้เรียนเรียนรู้อะไรบ้าง และได้ทำอะไรมากน้อยเพียงใด

สมศักดิ์ ภู่วิภาดาวรรธน์ (2544: 137) ได้อธิบาย เกณฑ์การประเมิน หมายถึง เครื่องมือในการให้คะแนน (scoring tool) ที่มีการระบุเกณฑ์ (criteria) ประเมินชิ้นงานและคุณภาพ (guality) ของชิ้นงานในแต่ละเกณฑ์ ตัวอย่างเกณฑ์การประเมินชิ้นงานเขียนได้แก่ จุดประสงค์ การจัดเนื้อหา การให้รายละเอียด การใช้ภาษา และคุณภาพของงานเขียนแต่ละเกณฑ์อาจแบ่งเป็นยอดเยี่ยมจนถึงไม่ดี

ธีธัช เทียบทอง (2548: 39) ได้สรุป เกณฑ์การประเมิน หมายถึง แนวทางการให้คะแนนความสามารถหรือการปฏิบัติของผู้เรียนอย่างชัดเจน โดยแยกระบุคะแนนอย่างละเอียด เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าตนเองอยู่ในระดับคะแนนใด หรือผลงานที่มีคุณภาพอย่างไร

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กิ่งกาญจน์ สิรสุคนธ์ (2550: 2) ได้อธิบาย เกณฑ์การประเมิน หมายถึง เป็นเครื่องมือให้คะแนนชนิดหนึ่งใช้ในการประเมินการปฏิบัติงานหรือผลงานของนักเรียน รูบริคประกอบด้วย 2 ส่วน คือ เกณฑ์ที่ใช้ประเมินการปฏิบัติหรือผลงานของนักเรียนและระดับคุณภาพหรือระดับคะแนน เกณฑ์จะบอกผู้สอนหรือผู้ประเมินว่าการปฏิบัติงานหรือผลงานนั้น ๆ จะต้องพิจารณาสิ่งใดบ้าง ระดับคุณภาพหรือระดับคะแนนจะบอกว่า การปฏิบัติหรือผลงานที่สมควรที่จะได้รับคุณภาพหรือระดับคะแนนนั้น ๆ ของเกณฑ์แต่ละตัวมีลักษณะอย่างไร รูบริคจึงเป็นเหมือนการกำหนดลักษณะเฉพาะ (specification) ของการปฏิบัติหรือผลงานนั้น ๆ ในเชิงคุณภาพหรือเชิงปริมาณ หรือทั้ง 2 ประการรวมกัน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเป้าหมายของการประเมิน

ชวลิต ชูกำแพง (2550: 494) ได้อธิบาย เกณฑ์การประเมิน หมายถึง เครื่องมือ (scoring tool) ที่มีการระบุเกณฑ์ (criteria) ประเมินชิ้นงานและคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ

ราตรี นันทสุคนธ์ (2553: 71) ได้อธิบาย เกณฑ์การประเมิน หมายถึง เป็นเครื่องมือที่ประกอบด้วยคุณลักษณะแต่ละระดับค่าคะแนนของชิ้นงาน หรือกระบวนการปฏิบัติ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการตัดสินชิ้นงานหรือกระบวนการปฏิบัติงานนั้น ๆ เกณฑ์การประเมินมาจากคำว่า rubric score หรือ rubric + score คำว่า rubric หมายถึง กฎเกณฑ์ เครื่องหมายชี้นำ หรือข้อควรประพฤติปฏิบัติ คำว่า score แปลว่า คะแนน

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2554: 110) ได้อธิบาย เกณฑ์การประเมิน หมายถึง เครื่องมือ (scoring tool) ที่มีการระบุเกณฑ์ (criteria) ประเมินชิ้นงานและคุณภาพของชิ้นงานในแต่ละเกณฑ์

Lund (2000: 1) ได้อธิบาย เกณฑ์การประเมิน หมายถึง เป็นการระบุเกณฑ์และมาตรฐานที่ใช้ในการประเมินผลงานของผู้เรียน

สรุปได้ว่า เกณฑ์การประเมิน หมายถึง แนวทางการให้คะแนน (scoring guide) ความสามารถหรือการแสดงออกที่ปรากฏออกมาโดยใช้เครื่องมือการให้คะแนน (scoring tool) ที่มีการระบุเกณฑ์ (criteria) อย่างชัดเจน ซึ่งสามารถที่จะแยกระดับต่าง ๆ ในความสามารถการปฏิบัติของผู้เรียน โดยสะท้อนให้ครู เพื่อน ๆ ผู้ปกครองได้เห็นว่าผู้เรียนเรียนรู้อะไรบ้าง ซึ่งครูควรจะสร้างเกณฑ์ก่อนทุกครั้งที่จะทำการทดสอบผู้เรียน เพื่อผู้เรียนจะได้ทราบเกณฑ์ไว้ล่วงหน้าในการเตรียมตัวทดสอบงานด้านต่าง ๆ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การกำหนดเกณฑ์การประเมิน

การกำหนดเกณฑ์การประเมินที่ดี ต้องมีความถูกต้องเหมาะสมกับลักษณะของงาน มีวิธีการที่ชัดเจน มีเหตุมีผล ครูผู้สอนควรบอกเกณฑ์การให้คะแนนให้ผู้เรียนได้รับรู้เพื่อผู้เรียนจะได้แสดงออกถึงระดับความสามารถในการปฏิบัติ ดังที่ ชวลิต ชูกำแพง (2550: 146) ได้อธิบายการกำหนดเกณฑ์การประเมินไว้ 2 รูปแบบ คือ

1. การกำหนดเกณฑ์แบบองค์รวม (holistic rubrics) เป็นการกำหนดเกณฑ์กว้าง ๆ ไม่แยกให้คะแนนตามแต่ละองค์ประกอบย่อย

2. การกำหนดเกณฑ์แบบเกณฑ์ย่อย (analytic rubrics) เป็นการกำหนดเกณฑ์ โดยแยกให้คะแนนตามแต่ละองค์ประกอบย่อย แล้วสรุปเป็นคะแนนรวมทีหลัง

สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544: 12) ได้อธิบายการกำหนดเกณฑ์การประเมินไว้ 2 รูปแบบ คือ

1. การกำหนดเกณฑ์โดยภาพรวม (holistic score) เป็นการให้คะแนนโดยพิจารณาผลงานของผู้เรียนในภาพรวมว่ามีคุณภาพสอดคล้องกับเกณฑ์ในระดับใด และมีคะแนนเดี่ยวสำหรับงานนั้น ซึ่งจะมีคำอธิบายคุณภาพของงานประกอบการให้คะแนนและตัดสินคะแนนต่าง ๆ ได้ด้วย เช่น การประเมินการแปรงฟันอย่างถูกต้องวิธี จะได้ระดับคะแนนออกมาเป็นระดับคะแนนเดียว เช่น ถูกต้องดี พอใช้ หรือยังต้องปรับปรุง

2. การกำหนดเกณฑ์โดยจำแนกสิ่งที่จะประเมินออกเป็นประเด็นย่อย (analytic score) เป็นการให้คะแนนเป็นส่วน ๆ โดยระบุรายละเอียดออกเป็นประเด็นย่อย ๆ และแต่ละประเด็นมีคุณภาพอย่างไร เช่น การประเมินการเขียน จะแบ่งเป็นด้าน สำนวนภาษา ความคิดสร้างสรรค์ การเขียนถูกหลักไวยากรณ์ หรือ การประเมินการแปรงฟันอย่างถูกวิธี จะจำแนกประเด็น การประเมินออกเป็นวิธีการแปรงฟัน ความสะอาดของฟัน และลักษณะนิสัยได้แก่ การใช้น้ำ การใช้ยาสีฟัน

สมศักดิ์ ภู่วิภาดาวรรธน์ (2554: 174-176) ได้อธิบาย การกำหนดเกณฑ์การประเมินได้ 2 รูปแบบ คือ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1. รูบริคแบบภาพรวม (holistic rubric) เป็นเครื่องมือในการให้คะแนนที่เขียนบรรยายคุณภาพของงานในแต่ละระดับคะแนน เกรด ที่ได้โดยพิจารณาจากภาพรวม เช่น งานที่ได้รับการประเมินเป็นงานเกี่ยวกับการเขียน รูบริคแบบภาพรวมที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินก็ต้องระบุได้ว่างานเขียนนี้ถ้าจะได้ในระดับคะแนน 4 จะต้องมีลักษณะหรือคุณภาพเป็นเช่นใด ซึ่งต้องเขียนบรรยายไว้อย่างชัดเจน หรือถ้าจะได้รับคะแนน 3 2 1 และ 0 ต้องเขียนบรรยายคุณภาพในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน

2. รูบริคแบบแยกองค์ประกอบหรือแยกมิติ (analytic rubric) เป็นเครื่องมือในการให้คะแนนที่มีลักษณะแยกสิ่งที่ต้องการประเมินออกเป็นองค์ประกอบหรือมิติย่อย ๆ (dimension of performance) และแต่ละองค์ประกอบ มิติย่อยจะมีการบรรยายคุณภาพออกเป็นระดับต่าง ๆ จากสูงสุดไปต่ำสุดหรือควรปรับปรุง

กรมวิชาการ (2539: 54-59) ได้อธิบาย การกำหนดเกณฑ์การประเมิน ไว้ 2 รูปแบบดังนี้

1. การให้คะแนนเป็นภาพรวม (holistic score) คือ การให้คะแนนงานชิ้นใดชิ้นหนึ่งโดยดูภาพรวมของชิ้นงานว่ามีความเข้าใจความคิดรวบยอดการสื่อสารความหมาย กระบวนการที่ใช้และผลงานเป็นอย่างไร แล้วเขียนอธิบายคุณภาพของงานหรือความสำเร็จของงานเป็นชิ้น ๆ โดยอาจจะแบ่งระดับคุณภาพตั้งแต่ 0 – 4 หรือ 0 – 6 สำหรับในชั้นต้นการให้คะแนนรูบริคอาจจะแบ่งวิธีการให้คะแนน

1.1 วิธีที่ 1 แบ่งงานตามคุณภาพเป็น 3 กอง คือ

1.1.1 กองที่ 1 ได้แก่ งานที่มีคุณภาพเป็นพิเศษและเขียนอธิบายลักษณะของตนที่มีคุณภาพเป็นพิเศษ

1.1.2 กองที่ 2 ได้แก่ งานที่ยอมรับได้และเขียนอธิบายลักษณะของงานที่ยอมรับได้

1.1.3 กองที่ 3 ได้แก่ งานที่ยอมรับได้น้อยหรือยอมรับไม่ได้และเขียนอธิบายลักษณะของงานที่ยอมรับได้น้อย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ก. จากนั้นก็นำงานแต่ละกองมาให้คะแนนเป็น 2 ระดับ คือ

1) งานกองที่ 1 จะให้คะแนน 6 หรือ 5

2) งานกองที่ 2 จะได้คะแนน 4 หรือ 3

3) งานกองที่ 3 จะได้คะแนน 3 หรือ 1

4) สำหรับงานที่แสดงว่าไม่ได้ใช้ความพยายามเลย ให้คะแนนเป็น 0

1.2 วิธีที่ 2 กำหนดระดับความผิดพลาด โดยพิจารณาจากความบกพร่องของคำตอบว่ามีมากน้อยเพียงใด แล้วหักจากคะแนนสูงสุดมาทีละระดับดังนี้

1.2.1 คะแนน 4 หมายถึง คำตอบถูกแสดงเหตุผลถูกต้อง แนวคิดชัดเจน

1.2.2 คะแนน 3 หมายถึง คำตอบถูก เหตุผลถูกต้อง อาจมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

1.2.3 คะแนน 2 หมายถึง เหตุผลหรือการคำนวณผิดพลาดแต่มีแนวทางที่จะนำไปสู่คำตอบ

1.2.4 คะแนน 1 หมายถึง แสดงวิธีคิดเล็กน้อยแต่ไม่ได้คำตอบ

1.2.5 คะแนน 0 หมายถึง ไม่ตอบหรือตอบไม่ถูกเลย

1.3 วิธีที่ 3 กำหนดระดับและคำอธิบาย เช่น รูบริคของความสามารถเข้าใจเนื้อหาสาระเขียนได้เป็น 4 ระดับดังนี้

1.3.1 คะแนน4 หมายถึง การสาธิตหรือการแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ครบถ้วนถูกต้องแม่นยำในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด รวมทั้งเสนอแนวคิดใหม่ที่แสดงถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงกฎเกณฑ์ หรือลักษณะของข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1.3.2 คะแนน 3 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วน ถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอดข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด

1.3.3 คะแนน 2 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วน ถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนดในบางส่วน

1.3.4 คะแนน 1 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจในหลักการความคิดรวบยอดข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์กำหนดน้อยมาก และไม่เข้าใจถูกต้องในบางส่วน

1.3.5 คะแนน 0 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นใด ๆ

มาตราวัดนี้บรรยายความสามารถการแสดงออกตั้งแต่ระดับ 0 ซึ่งต่ำสุดไปจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นความสามารถสูงสุด โดยปกติระดับของรูบริคจะต้องมีการพิจารณาว่าระดับใดจะเป็นที่ยอมรับได้ จะเห็นได้ว่าตั้งแต่ระดับ 3 ขึ้นไปมีความคำอธิบายถึงการแสดงออกที่การยอมรับได้เพราะนักเรียนแสดงออกถึงความเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วน ถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอดข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด

2. การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (analytic score) เพื่อให้การมองคุณภาพงานหรือความสามารถของนักเรียนได้อย่างชัดเจน จึงได้มีการแยกองค์ประกอบของการให้คะแนน และอธิบายคุณภาพของงานในแต่ละองค์ประกอบเป็นระดับ โดยทั่วไปแล้วจะมีการแยกองค์ประกอบของงานเป็น 4 ด้าน คือ

2.1 ความเข้าใจในความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริง เป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนเข้าใจในความคิดรวบยอด หลักการในปัญหาที่ถามกระจ่างชัด

2.2 การสื่อความหมาย สื่อสาร คือความสามารถในการอธิบาย นำเสนอ การบรรยายเหตุผล แนวคิด ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ดีมีความคิดสร้างสรรค์

2.3 การให้กระบวนการและยุทธวิธี สามารถเลือกใช้ยุทธวิธีกระบวนการที่นำไปสู่ความสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2.4 ผลสำเร็จของงาน ความถูกต้องแม่นยำในผลสำเร็จของงาน หรืออธิบายที่มาและตรวจสอบผลงาน

ราตรี นันทสุคนธ์ (2553: 72) ได้อธิบาย การกำหนดเกณฑ์การประเมิน ได้ 2 แบบ คือ

1. การกำหนดเกณฑ์โดยภาพรวม (holistic rubric score) เป็นการให้คะแนนโดยพิจารณาผลงานของผู้เรียนในภาพรวมว่า มีคุณภาพสอดคล้องกับเกณฑ์ในระดับใดบ้าง และมีคะแนนชุดเดียวสำหรับงานชิ้นนั้น ซึ่งจะมีคำอธิบายคุณภาพของงานประกอบการให้คะแนนและ ตัดสินระดับคะแนนต่าง ๆ ได้ด้วย การให้คะแนนแบบภาพรวม

2. การกำหนดเกณฑ์การประเมินแบบแยกองค์ประกอบ (analytical rubric score) เป็นการกำหนดเกณฑ์โดยจำแนกสิ่งต่าง ๆ การให้คะแนนจะให้ตามระดับคุณภาพของแต่ละประเด็นที่กำหนดไว้ แล้วนำคะแนนจากการประเมินประเด็นทั้งหมดมารวมกันอีกครั้ง

กรรวี บุญชัย (2555: 149-150) ได้อธิบาย การกำหนดเกณฑ์การประเมิน ได้ 2 แบบ คือ

1. เกณฑ์ในภาพรวม ประเมินความสามารถในภาพรวมทั้งหมด มีเพียงคะแนนเดียว ในส่วนของเกณฑ์โดยแยกออกเป็นส่วน ๆ การประเมินในแต่ละลักษณะเฉพาะจะให้คะแนนแยกจากกัน ส่วนเกณฑ์คะแนนในภาพรวม จะอธิบายระดับความสามารถในแต่ละระดับความสามารถในแต่ละระดับไว้ใน1 ตอน การประเมินลักษณะนี้ใช้การประเมินแบบสรุปรวม(summative assessment)

2. เกณฑ์โดยการแยกเป็นส่วน ๆ ใช้ในการประเมินลักษณะนิสัยและลักษณะเฉพาะของความสามารถ และให้ประโยชน์ในการประเมินเป็นระยะ และผู้เรียนจะรู้ว่าเขาปฏิบัติได้ดีแค่ไหน และทำคะแนนในการวัดลักษณะต่าง ๆ หรือตัวบ่งชี้ในด้านต่าง ๆ อย่างไร เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงและพัฒนา ในส่วนของเกณฑ์โดยแยกออกเป็นส่วน ๆ มี 2 ลักษณะ คือ เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ สำหรับรูบิคส์ในเชิงปริมาณ คือ ผู้ประเมินใส่หมายเลขเมื่อประเมินลักษณะนิสัย หรือลักษณะเฉพาะ มีลักษณะคล้ายกับมาตรวัดประมาณค่า ยกเว้นว่าตัวเลขนั้นมีคำอธิบายหรือคำอธิบายตัวเลขแต่ละตัว เช่น เป็นครั้งคราว เป็นบางครั้ง สม่ำเสมอ หรือ ไม่เคย ข้อความสั้น ๆ จะช่วยให้กำหนดหมายเลขได้ รูบิคส์เชิงคุณภาพ ได้เขียนคำบรรยายซึ่งอธิบายคุณภาพของความสามารถในแต่ละระดับของลักษณะนิสัย หรือลักษณะเฉพาะที่จะทำการประเมิน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สรุปได้ว่า การกำหนดเกณฑ์การประเมินได้ 2 รูปแบบ คือการกำหนดเกณฑ์การประเมินแบบภาพรวม (holitic rubrics) เป็นเกณฑ์การให้คะแนนลักษณะของความสามารถทักษะของผู้เรียนทุก ๆ ระดับคะแนนไว้ด้วยกัน ซึ่งจะมีเพียงคะแนนเดียวเท่านั้น ส่วนการกำหนดเกณฑ์การประเมินแบบแยกเป็นส่วน ๆ (analytic rubrics) เป็นเกณฑ์การให้คะแนนโดยแยกออกเป็นข้อ ๆ ซึ่งในแต่ละข้อนั้นจะบรรยายออกเป็นระดับทักษะต่าง ๆ จากสูงสุดไปต่ำสุดหรือควรแก้ไข แล้วนำคะแนนที่ได้มารวบรวมกันเป็นคะแนนอีกครั้งหนึ่ง

ลักษณะที่ดีของเกณฑ์การประเมิน

การประเมินผลการเรียนด้านทักษะของผู้เรียนในปัจจุบันมักนิยมใช้ (rubrics) เพื่ออธิบายความผลสัมฤทธิ์การเรียนของผู้เรียน ซึ่งรูบริคเป็นกระบวนการที่ใช้เครื่องมือ (scoring tool) ที่มีการระบุเกณฑ์ (criteria) การประเมินผลอย่างชัดเจนเพื่อทำให้ผู้เรียนทราบระดับความสามารถในการเรียน ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของเกณฑ์การประเมิน ไว้ดังนี้

Wiggins (1998 อ้างใน ธีธัช เทียบทอง, 2548) ได้อธิบายลักษณะที่ดีของเกณฑ์การประเมินไว้ดังนี้

1. มีความเกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายทั่วไป กล่าวคือเกี่ยวข้องกับงานที่ทำ

2. จำแนกการปฏิบัติได้อย่างเที่ยงตรง

3. ในแต่ละเกณฑ์การประเมิน จะไม่มีการรวมเกณฑ์การให้คะแนน

4. วิเคราะห์งานได้อย่างละเอียด

5. ภาษาที่ใช้อธิบายคุณลักษณะงาน จำแนกคุณภาพของงานได้อย่างถูกต้อง

6. สามารถตัดสินงานได้อย่างถูกต้อง

7. อธิบายอย่างชัดเจนในแต่ละระดับของคะแนน และมีความแม่นตรงในการให้คะแนนในตัวของมันเอง

8. ตัดสินให้คะแนนจากผลงานที่ปฏิบัติ มากกว่ากระบวนการ รูปแบบเนื้อหา หรือความตั้งใจในการทำงาน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กิ่งกาญจน์ สิรสุคนธ์ (2550: 5) ได้อธิบายลักษณะที่ดีของเกณฑ์การประเมิน ไว้ดังนี้

1. ผู้สอนสามารถเพิ่มคุณภาพการสอนได้โดยตรง โดยมีเป้าหมาย จุดเน้น และความตั้งใจที่รายละเอียดเฉพาะ เป็นตัวอย่างสำหรับนักเรียน

2. นักเรียนมีแนวทางที่ชัดเจนตามความหวังของครู

3. นักเรียนใช้รูบริคเป็นเครื่องมือพัฒนาความสามารถของตน

4. ครูนำรูบริคไปใช้ซ้ำได้อีกในกิจกรรมอื่น ๆ

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2553: 494-495) ได้อธิบายลักษณะที่ดีของเกณฑ์การประเมิน ไว้ดังนี้

1. รูบริคเป็นเครื่องมือที่ใช้ได้กับการสอนและการประเมินผล โดยสามารถใช้รูบริคพัฒนาปรับปรุงการปฏิบัติงานของผู้เรียนได้ และช่วยให้ผู้สอนตั้งความคาดหวังกับการปฏิบัติงานของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน และยังช่วยให้ผู้เรียนเห็นแนวทางที่จะพัฒนาการปฏิบัติงาน ผลงานให้มีคุณภาพสูงขึ้น จะช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับจุดเด่นและสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไขในชิ้นงานของตนเองได้ด้วย

2. รูบริคเป็นเป็นเครื่องมือช่วยเหลือผู้เรียนให้สามารถตัดสินคุณภาพชิ้นงานอย่างมีเหตุผลทั้งงานของตนเองและผู้อื่น ซึ่งเมื่อทำบ่อย ๆ จะช่วยสร้างความรับผิดชอบในงานของตนเองมากขึ้น

3. รูบริคเป็นเครื่องมือช่วยลดจำนวนเวลาที่ครูใช้ในการประเมินผลงานของผู้เรียนเพราะผู้เรียนจะช่วยประเมินผลงานของตนเองและเพื่อน ๆ ได้

4. รูบริคมีลักษณะยืดหยุ่นที่สามารถทำให้ครูสอนผู้เรียนที่มีความหลากหลายแตกต่างกันไปได้อย่างดี เช่น การกำหนดระดับคะแนนไว้ 4 ระดับ แต่ครูสามารถขยายระดับให้มากกว่านี้ได้เพื่อสามารถวัดเด็กที่มีปัญญาเลิศและเด็กที่มีปัญญาทางการเรียนได้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5. รูบริคใช้ได้ง่ายและอธิบายได้ง่ายเช่นกัน การใช้รูบริคจะช่วยให้ผู้เรียนทราบว่าผู้เรียนได้เรียนรู้อะไร และเมื่อมีการประชุมผู้ปกครองครูอาจใช้รูบริคอธิบายให้ผู้ปกครองเข้าใจง่ายโดยผู้ปกครองจะทราบได้ว่าบุตรหลานของตนต้องทำอย่างไรบ้างจึงประสบผลสำเร็จในการเรียน

สรุปได้ว่า ลักษณะที่ดีของเกณฑ์การประเมิน ครูผู้สอนมีจุดหมาย เป้าหมายที่ทำ เพิ่มคุณภาพในการเรียนการสอน สามารถจำแนก อธิบาย วิเคราะห์ ตัดสินผลงานการปฏิบัติในแต่ละระดับคะแนนได้อย่างชัดเจน ซึ่งสามารถทำให้ผู้เรียนนั้นมีแนวทางที่ชัดเจน สามารถปรับปรุง แก้ไขพัฒนางานหรือความสามารถของผู้เรียนได้ตรงตามที่ครูผู้สอนต้องการวัดและประเมินผล

ขั้นตอนการสร้างเกณฑ์การประเมิน

การสร้างเกณฑ์การประเมินนั้นสิ่งสำคัญควรให้ผู้เรียนได้ทราบหรือมีส่วนร่วมในการสร้างเกณฑ์ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการประเมิน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้ปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องในการปฏิบัติ ดังเช่น ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2553: 495-496) ได้อธิบายขั้นตอนการสร้างเกณฑ์การประเมิน ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาตัวอย่างชิ้นงาน โดยให้ผู้เรียนเห็นตัวอย่างชิ้นงานที่ดีและไม่ดีนัก ระบุคุณลักษณะที่ทำให้ชิ้นงานดีและลักษณะที่ทำให้ชิ้นงานไม่ดี ซึ่งขั้นนี้มีความจำเป็นในกรณีที่ครูให้ผู้เรียนทำงานที่ผู้เรียนยังไม่คุ้นเคยหรือเป็นงานใหม่

ขั้นที่ 2 ระบุรายการที่เป็นเกณฑ์ โดยการให้ผู้เรียนอภิปรายชิ้นงาน แล้วนำความเห็นมาลงสรุปเป็นเกณฑ์ที่บ่งบอกว่าชิ้นงานที่ดีเป็นอย่างไร

ขั้นที่ 3 ระบุระดับของคุณภาพ โดยการบรรยายลักษณะของชิ้นงานที่ถือว่ามีคุณภาพที่ดีที่สุดและบรรยายลักษณะชิ้นงานที่มีคุณภาพต่ำสุด จากนั้นบรรยายลักษณะที่อยู่ระหว่างกลาง

ขั้นที่ 4 ฝึกใช้เกณฑ์ โดยให้ผู้เรียนฝึกใช้รูบริคที่สร้างขึ้น ในการประเมินชิ้นงานที่นำเสนอเป็นตัวอย่างในขั้นที่ 1

ขั้นที่ 5 ประเมินตนเองและเพื่อน โดยให้ผู้เรียนผลิตชิ้นงาน ขณะทำงานให้หยุดบางช่วงเพื่อให้ผู้เรียนใช้รูบริคประเมินชิ้นงานของตนเองและของเพื่อน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ขั้นที่ 6 แก้ไข ปรับปรุง โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแก้ไข แก้ไขปรับปรุงชิ้นงานของตนเอง จากข้อเสนอแนะที่ได้จากข้อ 5

ขั้นที่ 7 ผู้สอนใช้รูบริคที่ผู้เรียนพัฒนาขึ้นในการประเมิน โดยนำรูบริคที่ผู้เรียนพัฒนาขึ้นและเคยใช้แล้วประเมินชิ้นงานของผู้เรียน

ราตรี นันทสุคนธ์ (2553: 83) ได้อธิบาย ขั้นตอนการสร้างเกณฑ์ประเมิน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดสิ่งที่ประเมินให้ชัดเจนว่าต้องการประเมินชิ้นงานอะไร

ขั้นที่ 2 กำหนดความหมายของคุณลักษณะของสิ่งที่จะวัดตามขั้นที่ 1

ขั้นที่ 3 กำหนดรายการหรือตัวบ่งชี้ของคุณลักษณะของชิ้นงานหรือกระบวนการปฏิบัติงาน

ขั้นที่ 4 ระบุระดับคุณภาพ เช่น เป็น 3 ระดับ คือ ดี พอใช้ ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ หรือ 4 ระดับ เป็น ยอดเยี่ยม ดี ปานกลาง ควรปรับปรุง

ขั้นที่ 5 กำหนดชิ้นงานที่ดีและไม่ดี โดยการนำชิ้นงานต่าง ๆ มาเป็นตัวอย่าง เพื่อให้นักเรียนเห็นชิ้นงานนั้น ๆ และเขียนชิ้นงานที่มีลักษณะที่มีคุณภาพดีที่สุด และเขียนบรรยายลักษณะชิ้นงานที่มีลักษณะต่ำที่สุด แล้วค่อยเขียนชิ้นงานที่มีลักษณะกลาง ๆ ซึ่งขั้นนี้เป็นขั้นที่ปฏิบัติยากที่สุด เพราะการสร้างหรือการบรรยายคุณลักษณะของคุณภาพชิ้นงานให้มีความแตกต่างกัน ในแต่ละระดับนั้นมีความยากพอสมควร จึงได้เสนอแนะการแบ่งระดับคุณภาพและการเขียนอธิบายงานแต่ละระดับ 4 ระดับ มี (yes) ระดับ 3 มี-แต่ (yes-but) ระดับ 2 ไม่มี-แต่ (no-but) ระดับ 1 ไม่มี (no) โดยที่

ระดับ 4 มี (yes) มีการให้รายละเอียดอย่างครบถ้วน

ระดับ 3 มี-แต่ (yes-but) มีการให้รายละเอียดแต่ขาดรายละเอียดบางอย่าง

ระดับ 2 ไม่มี-แต่ (no-but) ไม่มีการให้รายละเอียดอย่างเพียงพอ แต่มีการให้รายละเอียดเพียงเล็กน้อย

ระดับ 1 ไม่มี (no) ไม่มีการให้รายละเอียด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ขั้นที่ 6 ให้นักเรียนประเมินตนเองและประเมินเพื่อน ขั้นนี้ให้นักเรียนผลิตชิ้นงาน ขณะปฏิบัติงานให้นักเรียนหยุดบางช่วงเพื่อให้ใช้เกณฑ์ประเมินชิ้นงานของตนเองและประเมินชิ้นงานของเพื่อน

ขั้นที่ 7 แก้ปรับปรุง ขั้นนี้เป็นการแก้ไข ปรับปรุงชิ้นงานของตนเองตามข้อเสนอแนะที่ได้จากขั้นที่ 6

ขั้นที่ 8 ได้เกณฑ์การประเมิน เพื่อครูผู้สอนได้นำไปใช้ในการประเมินชิ้นงานของนักเรียนต่อไป

กิ่งกาญจน์ สิรสุคนธ์ (2550: 17-18) ได้อธิบาย ขั้นตอนการสร้างเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ตรวจทานจุดประสงค์การเรียนรู้ที่จะต้องใช้ในการทำงาน เป็นการจับคู่แนวทางการให้คะแนนกับจุดประสงค์และการชี้แนะตามความเป็นจริง

ขั้นที่ 2 อธิบายคุณลักษณะที่ต้องสังเกตเป็นพิเศษซึ่งครูต้องการเห็น (และที่ไม่ต้องการเห็น) นักเรียนแสดงออกในผลผลิตกระบวนการหรือการปฏิบัติ นั่นคืออธิบายคุณลักษณะทักษะหรือพฤติกรรมที่ครูต้องการเห็น รวมข้อผิดพลาดทั่ว ๆ ไปที่ไม่ต้องการให้เกิด

ขั้นที่ 3 หาวิธีการต่าง ๆ ที่จะอธิบายลักษณะการปฏิบัติที่สูงกว่าระดับค่าเฉลี่ย ระดับค่าเฉลี่ย และต่ำกว่าระดับค่าเฉลี่ยสำหรับแต่คุณลักษณะที่สังเกตจากขั้นที่ 2

ขั้นที่ 4 สำหรับรูบริคแบบภาพรวม เขียนบรรยายลักษณะงานที่ดีและงานที่ไม่ดี โดยรวมทุกเกณฑ์เข้าด้วยกันเป็นข้อความเดียว สำหรับรูบริคแบบแยกส่วน เขียนคำบรรยายลักษณะงานที่ดีและงานที่ไม่ดี โดยแยกต่างหากแต่ละเกณฑ์

ขั้นที่ 5 สำหรับรูบริคแบบภาพรวม เขียนรายละเอียดการปฏิบัติที่อยู่ในระหว่างกลางของระดับสูงกว่าค่าเฉลี่ย ระดับค่าเฉลี่ย และระดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ย เพื่อให้รูบริคสมบูรณ์สำหรับรูบริคแบบแยกส่วน เขียนรายละเอียดสำหรับการปฏิบัติที่อยู่ระหว่างกลางของทุกเกณฑ์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ขั้นที่ 6 รวบรวมตัวอย่างผลงานของนักเรียน ซึ่งเป็นตัวแทนของแต่ละระดับ ซึ่งจะช่วยการให้คะแนนของครูในอนาคต

ขั้นที่ 7 ทบทวนรูบริคที่ทำแล้ว (ถ้าจำเป็น)

ธีธัช เทียบทอง (2548: 46-47) ได้สรุป ขั้นตอนการสร้างเกณฑ์การประเมิน ไว้ดังนี้

1. กำหนดกิจกรรม หรืองานที่จะประเมิน

2. กำหนดองค์ประกอบของเกณฑ์การประเมิน

3. นิยามความสามารถให้สอดคล้องกับงานนั้น ๆ

4. กำหนดจำนวนระดับของเกณฑ์

5. พิจารณาเกณฑ์ผ่านและไม่ผ่านพร้อมคำอธิบาย

6. เขียนคำอธิบายในแต่ละระดับ

7. ตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ

8. ปรับปรุงแก้ไขจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

10. ทดลองใช้เกณฑ์การให้คะแนน

11. หาคุณภาพของเกณฑ์ด้านความเชื่อถือได้

12. ปรับปรุงเกณฑ์ที่ยังไม่ได้มาตรฐาน

13. จัดพิมพ์เกณฑ์การประเมินเป็นรูปเล่ม พร้อมคู่มือการใช้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สมศักดิ์ ภู่วิภาดาวรรธน์ (2554: 140-141) ได้อธิบายขั้นตอนการสร้างเกณฑ์การประเมินไว้ดังนี้

ขั้น 1 เห็นรูปแบบต่าง ๆ (looks at models) ขั้นนี้เป็นขั้นแรกที่ต้องการให้นักเรียนเห็นตัวอย่างชิ้นงานที่ดีและไม่ดีนัก ระบุคุณลักษณะที่ทำให้ชิ้นงานดีและลักษณะที่ทำให้ชิ้นงานไม่ดี

ขั้น 2 ระบุรายการที่เป็นเกณฑ์ (list criteria) ขั้นนี้เป็นการอภิปรายชิ้นงานแล้วนำความเห็นมาสรุปเป็นเกณฑ์ที่บอกว่าชิ้นงานที่ดีเป็นอย่างไร

ขั้น 3 ระบุระดับของคุณภาพ (articulate gradations of quality) ขั้นนี้เป็นการบรรยายลักษณะชิ้นงานที่ถือว่ามีคุณภาพที่ดี และบรรยายลักษณะชิ้นงานที่มีคุณภาพต่ำสุดจากนั้นบรรยายลักษณะที่อยู่ระหว่างกลาง

ขั้น 4 ฝึกใช้เกณฑ์ (practice on models) ขั้นนี้ฝึกให้นักเรียนใช้รูบริคที่สร้างขึ้นในการประเมินชิ้นงานที่นำเสนอเป็นตัวอย่างในขั้นที่ 1

ขั้น 5 ประเมินตนเองและเพื่อน (use self-and peer-assessment) ขั้นนี้ให้นักเรียนผลิตชิ้นงานขณะทำงานให้หยุดบางช่วงเพื่อให้นักเรียนใช้รูบริคประเมินชิ้นงานของตนเองและของเพื่อน

ขั้น 6 แก้ไข ปรับปรุง (revise) ขั้นนี้เปิดโอกาสให้นักเรียนแก้ไข ปรับปรุงชิ้นงานของตนเองจากข้อเสนอแนะที่ได้จากข้อ 5

ขั้น 7 ครูใช้รูบริคที่นักเรียนพัฒนาขึ้นในการประเมิน (use teacher assessment) ขั้นนี้ครูต้องใช้รูบริคที่นักเรียนพัฒนาขึ้นและเคยใช้มาแล้วประเมินชิ้นงานของนักเรียนต่อไป

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสร้างเกณฑ์การประเมินได้ 10 ขั้นตอน ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนได้ทราบทักษะหรือกิจกรรมที่ต้องการประเมิน

2. ระบุทักษะหรือกิจกรรมที่ดีและไม่ดีให้ผู้เรียนได้เห็นแบบอย่าง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. ให้ผู้เรียนได้รับรู้เกณฑ์การประเมินทักษะหรือกิจกรรมที่ดีเป็นอย่างไร

4. ระบุระดับคุณภาพของเกณฑ์การประเมิน

5. ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญ

6. ปรับปรุง แก้ไข พัฒนาข้อบกพร่องจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

7. ฝึก ทดลอง ใช้เกณฑ์การประเมินทักษะหรือกิจกรรม

8. หาคุณภาพของเกณฑ์ประเมินทักษะของความเชื่อถือได้

9. พัฒนา แก้ไข และปรับปรุงเกณฑ์ประเมินทักษะหรือกิจกรรม

10. ครูผู้สอนนำเกณฑ์การประเมินที่สร้างขึ้นไปประเมินทักษะหรือกิจกรรมของผู้เรียน

ประโยชน์ของเกณฑ์การประเมิน

Wiener and Cohen (1997 อ้างใน สมศักดิ์ ภู่วิภาดาวรรธน์, 2554) ได้อธิบายประโยชน์ของเกณฑ์การประเมิน ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้การคาดหวังของครูที่มีต่อผลงานของนักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ได้ โดยนักเรียนจะเกิดความสนใจ และสามารถใช้รูบริคต่อการประเมินและพัฒนาชิ้นงานของตน

2. ช่วยให้ครูเกิดความกระจ่างชัดยิ่งขึ้นว่าต้องการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้หรือพัฒนาการอะไรบ้าง

3. ช่วยให้นักเรียนสามารถระบุคุณลักษณะจากงานที่เป็นตัวอย่างได้โดยใช้ Rubrics ตรวจสอบ

4. ช่วยให้นักเรียนสามารถควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานเพื่อไปสู่ความสำเร็จได้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5. เป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

6. ช่วยให้บุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้ปกครอง ผู้สนับสนุน ผู้นิเทศ ได้เกิดความเข้าใจเกณฑ์ในการตัดสินผลงานของนักเรียนที่ครูใช้

7. ช่วยในการให้เหตุผลประกอบการให้เกรดนักเรียนได้

Schiemer (2000 อ้างใน ธีธัช เทียบทอง, 2548) ได้อธิบายประโยชน์เกณฑ์การประเมิน ไว้ดังนี้

1. ทำให้ช่วยประหยัดเวลาในการประเมินผลการให้คะแนน

2. เป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการสื่อสารกับเด็กนักเรียน พ่อ แม่ ผู้ปกครองและครูอื่น ๆ

3. เป็นแนวทางให้พ่อ แม่ ผู้ปกครองและเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ที่ต้องการเพิ่มเติมทักษะในการสอนของเขา ความต้องการที่จะตรวจตราดูแลความก้าวหน้าของนักเรียนหลังจากที่พวกเขาได้ปฏิบัติเพิ่มเติม

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของเกณฑ์การประเมิน ช่วยให้ครูผู้สอนบรรลุเป้าหมายในการเรียนการสอน มีความชัดเจนว่าต้องการอะไรจากตัวผู้เรียน ผู้เรียนสามารถตรวจสอบผลงานได้จากระดับคะแนนซึ่งทำให้ผู้เรียนนั้นสามารถควบคุมผลงานด้วยตนเอง โดยให้ผู้ปกครองหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องได้รับทราบ เข้าใจการตัดสินหรือการให้คะแนนจากครูผู้สอน รวมถึงตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับใดหลังจากมีการเรียนการสอน

การสร้างเกณฑ์ปกติ

เกณฑ์ปกติ เป็นเกณฑ์ส่วนหนึ่งที่ครูผู้สอนให้ความสำคัญในการสร้างเกณฑ์การประเมินและการให้คะแนนทักษะกีฬาเพราะ เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาแต่ละชนิดนั้นควรคำนึงถึงเกณฑ์ปกติ ซึ่งจะช่วยให้ประเมินผลการเรียนหรือเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคนกับ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คนอื่น ๆ ว่าอยู่ในระดับใดของเกณฑ์ปกติ ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 469) กล่าวว่าการประเมินผลเพื่อให้คะแนนนักเรียนแบบการอิงกลุ่มนี้ก็คือ การเปรียบเทียบคะแนนการพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคนกับคนอื่น ๆ ที่อยู่ในกลุ่มหรืออยู่ในชั้นเดียวกัน การเปรียบเทียบคะแนนดังกล่าวนี้เป็นการถือตามหลักการของการแจกแจงและการกระจายของคะแนนที่อยู่ในโค้งปกติตามวิธีการและหลักการตามสถิติ แล้วก็แบ่งระดับความสามารถของนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆตั้งแต่กลุ่มที่มีความสามารถสูงหรือมีพัฒนาการมาก กลุ่มที่มีความสามารถหรือมีพัฒนาการอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีความสามารถหรือมีพัฒนาการอยู่ในระดับน้อย และ บุญส่ง โกสะ (2547: 102) กล่าวว่า การพัฒนาเกณฑ์ปกติ คือ แบบทดสอบนั้นจะนำมาใช้ในการวัดผลอิงกลุ่มก็ควรมีการพัฒนาเกณฑ์ปกติขึ้นมาซึ่งอาจอยู่ในรูปของเปอร์เซ็นไทล์หรือคะแนน “ที” วิธีง่าย ๆ สำหรับพัฒนาตารางคะแนน “ที” คือวิธีใช้ค่าคงที่ การพัฒนาตารางดังกล่าวจะต้องมีคะแนนจากนักเรียนเป็นจำนวนหลายร้อยคน ซึ่งอาจจะทำไม่ได้จากการใช้แบบทดสอบนำร่อง แต่อาจจะสะสมแบบทดสอบในหนึ่งหรือสองปีก็ได้ ตารางควรจะแยกจากเพศชายและหญิงทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของทักษะที่ต้องการวัด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศกับเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตบอลหลายรูปแบบดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศ

ไตรเทพ เทียนปัญจะ (2546) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การสร้างแบบทดสอบเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพในทักษะกีฬาฟุตบอล” สำหรับนักกีฬาฟุตบอลในระดับอุดมศึกษา มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพในทักษะกีฬาฟุตบอล ประกอบด้วย 5 รายการ ได้แก่ การกระโดดโหม่งลูกบอล การส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน การเดาะบอล การเลี้ยงลูกบอล การเตะลูกโด่งและความแม่นยำ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ 8 ท่าน และค่าความเชื่อมั่นได้กับนักกีฬาฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 20 คน โดยวิธีการทดสอบซ้ำ ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ และค่าความเป็นปรนัยโดยใช้ผู้ประเมิน จำนวน 2 คน

ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบกระโดดโหม่งลูกบอล มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.95 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .716 และค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ .716 แบบทดสอบส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.95 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .772 และความเป็นปรนัย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เท่ากับ .772 แบบทดสอบการเดาะ มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 4.12 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .999 และความเป็นปรนัยเท่ากับ .999 แบบทดสอบการเลี้ยงบอล มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 4.40 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .816 และความเป็นปรนัยเท่ากับ .816 แบบทดสอบการเตะโด่งและความแม่นยำ มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 4.32 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .772 และความเป็นปรนัยเท่ากับ .772

สมเกียรติ ภูมรินทร์ (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล ” สำหรับนักเรียนชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบและเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร แบบทดสอบประกอบด้วย 4 รายการ คือ การรับส่ง-ลูกบอลกระทบฝาผนัง การเลี้ยงลูกฟุตบอล การเตะลูกโด่ง และการเดาะลูกบอล

ผลการวิจัยพบว่า การรับ -ส่งลูกบอลกระทบฝาผนัง การเลี้ยงลูกบอล การเตะลูกโด่ง และการเดาะลูกบอล ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 1.00, 0.86, 0.86 และ 1.00 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.91, 0.92, 0.82 และ 0.82 และได้เกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร

ธีธัช เทียบทอง (2548) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะ ” สำหรับนิสิตสาขาวิชาพลศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะ ทำการทดลอง 6 รายการ คือ เกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ใบงาน ทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้น ทักษะการเต้นรำพื้นเมือง ทักษะการลีลาศเบื้องต้นและการเต้นรำแบบแอโรบิกด๊านซ์ หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยวิธีการหาดัชนีความสอดคล้องของ Rovenelli and Hambleton จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน หาความเชื่อถือได้ด้วยการประเมิน 2 ครั้งกับนิสิตจำนวน 20 คน ทำการประเมินครั้งที่ 2 ด้วยการใช้วีดีทัศน์ โดยเว้นระยะห่างกัน 1 สัปดาห์และหาความเป็นปรนัยโดยใช้ผู้ประเมินจำนวน 2 ท่าน

ผลการวิจัยพบว่า เกณฑ์การประเมินสภาพจริงทั้ง 6 ด้านมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความเชื่อถือได้ของเกณฑ์การประเมินทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้น ทักษะการเต้นรำพื้นเมือง ทักษะลีลาศเบื้องต้นและการเต้นรำแบบแอโรบิกด๊านซ์อยู่ในเกณฑ์ดีถึงดีมาก และค่าความเป็นปรนัยของเกณฑ์การประเมินทั้ง4 ด้านอยู่ในเกณฑ์ยอมรับถึงดีมาก และความสอดคล้องของผู้ประเมิน 3 คน คือ อาจารย์ เพื่อนนิสิตและตัวนิสิตอยู่ในเกณฑ์ยอมรับถึงดีมาก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อมรรัตน์ จันทร์มณีวงศ์ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล” สำหรับนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล คือ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน อำนาจจำแนก ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และความเชื่อมั่นของแบบประเมิน และศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ผลการวิจัยพบว่า ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนน มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน จากทั้ง 3 โรงเรียน มีค่าตั้งแต่ 0.89–0.92 ค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินเมื่อนำไปใช้กับนักเรียนชายอยู่ระหว่าง 0.28–0.83 และค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินเมื่อนำไปใช้กับนักเรียนหญิงอยู่ระหว่าง 0.23– 0.87 ซึ่งมีค่าอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างอาศัยสถิติการทดสอบที (t-test) และความเชื่อมั่นของแบบประเมิน ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา เมื่อประเมินกับกลุ่มนักเรียนชายได้ค่า t เท่ากับ 10.61 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .94 และเมื่อประเมินกับกลุ่มนักเรียนหญิงได้ค่า t เท่ากับ 16.76 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .85

ฤทธิ์ สิทธิฤทธิ์ (2553) ได้ศึกษาวิจัย“เรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบ และเกณฑ์ปกติกีฬาฟุตบอล โดยการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความเชื่อถือได้ และความเป็นปรนัย กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาคุณภาพแบบทดสอบ คือ นักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน และกลุ่มตัวอย่างเพื่อสร้างเกณฑ์มาตรฐาน ได้แก่ นักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย จำนวน 300 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

การวิจัยพบว่า คุณภาพของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ดีและยอมรับดังนี้

1. แบบทดสอบการเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการเตะลูกโด่ง ทักษะการเดาะลูกบอล และทักษะการยิงประตู มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการ โหม่งลูกบอล มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.86 อยู่ในเกณฑ์ดี

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2. แบบทดสอบการเตะบอล ทักษะการโหม่งลูกบอล มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.99 และ 0.94 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยิงประตู และทักษะการเตะบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.86, 0.86, และ 0.85 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี และทักษะการเตะลูกโด่ง มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.79 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ยอมรับ

3. แบบทดสอบการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการโหม่งลูกบอล ทักษะการเตะลูกบอล ทักษะการยิงประตู และทักษะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 1.00, 1.00, 1.00, 0.99 และ 0.98 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีมาก และทักษะการเตะลูกโด่ง มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.94 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี

งานวิจัยต่างประเทศ

McDonal (1951 Cited in Mathews, 1978) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การเตะลูกบอลกระทบฝาผนัง” ของนักศึกษาชายระดับวิทยาลัย มีฝาผนังขนาดกว้าง 30 ฟุต สูง 11 ฟุตครึ่ง จุดลูกบอลห่างฝาผนัง 9 ฟุต ให้ผู้เข้าร่วมรับการทดสอบความสามารถทั่วไปในการเล่นกีฬาฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายระดับวิทยาลัย จำนวน 4 กลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 17 คน มีความเที่ยงตรง 0.94 อยู่ในระดับดีมาก กลุ่มนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 จำนวน 18 คน มีความเที่ยงตรง 0.63 อยู่ในระดับเกณฑ์พอใช้ กลุ่มนักศึกษาระดับปีที่ 1 จำนวน 18 คน มีความเที่ยงตรง 0.76 อยู่ในระดับเกณฑ์ดี นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยทั่ว ๆ ไปจำนวน 53 คน มีความเที่ยงตรง 0.85 อยู่ในระดับดีมาก

Kovac (1973 อ้างใน สีชาติ คำหอมกุล , 2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “แบบทดสอบ เพื่อวัดความสามารถโดยทั่วไปในกีฬาฟุตบอล” และเจาะจงให้เป็นพื้นฐานในกีฬาฟุตบอล เพื่อจะทำนายความสามารถก่อนที่จะลงสนามจริง แบบทดสอบที่ใช้คือการเตะบอล (bounce a soccer ball) โดยใช้เท้า เข่า ต้นขา ไหล่ ศีรษะหรือ ใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ยกเว้นมือและแขน โดยการเตะบอลในพื้นที่วงกลมรัศมี 9 ฟุต โดยเตะให้มากที่สุดในเวลา 45 วินาที ทำการทดสอบครั้งละ 45 วินาที รวม 4 ครั้ง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผลการวิจัยพบว่า ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบตรงกับแบบทดสอบของ McDonal ในกลุ่มนักกีฬา และผู้เริ่มเล่นกีฬา เท่ากับ0.71, 0.46 และ 0.80 ตามลำดับ ส่วนความเที่ยงตรงแบบทดสอบของกลุ่มนักกีฬา มีค่าเท่ากับ 0.37 และกลุ่มผู้เริ่มเล่นกีฬา เท่ากับ 0.79 การศึกษาความเชื่อมั่น รวมในกลุ่มนักกีฬา และผู้เริ่มเล่นกีฬา เท่ากับ 0.97, 0.79 และ 0.95 ตามลำดับ

Mor and Christian (1989 Cited in Strand and Wilson, 1993) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล วัตถุประสงค์เพื่อวัดความสามารถในการส่งลูกบอล การเลี้ยงลูกบอล และการยิงประตู ได้ทำการทดลองกับนักศึกษาชายระดับวิทยาลัย นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งทดสอบ 3 รายการ คือ

1. แบบทดสอบการเลี้ยงลูกบอล โดยให้ผู้เข้าร่วมรับการทดสอบเลี้ยงลูกบอลซิกแซกตามจุดต่าง ๆ ห่างกัน 5 หลา ในวงกลมรัศมี 20 หลา

2. แบบทดสอบการส่งลูกบอลโดยให้ผู้รับการทดสอบเตะลูกบอลไปสู่เป้าหมาย เป้าหมายละ 4 ครั้ง โดยห่างจากจุดเริ่มต้น 15 หลา เตะลูกบอล 16 ครั้ง

3. แบบทดสอบการยิงประตู โดยให้ผู้รับการทดสอบเตะลูกบอลเข้าประตูขนาดความสูง 18 นิ้ว กว้าง 1 หลา จากจุด ต่าง ๆ 3 จุด คือ ตรงกลางประตู ทะแยงมุม 45 องศา ทางซ้ายและขวาของประตู เตะจุดละ 4 ครั้ง รวมเป็น 16 ครั้ง

ผลการวิจัยพบว่า ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ คือ แบบทดสอบการเลี้ยงลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.73 อยู่ในเกณฑ์ดี แบบทดสอบการส่งลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.78 อยู่ในเกณฑ์ดี แบบทดสอบการยิงประตู มีค่าเท่ากับ 0.91อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ คือ การเลี้ยงลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.80 อยู่ในเกณฑ์ดีการส่งลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.96 อยู่ในเกณฑ์ดี

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ยังมีงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศทำการศึกษาทางด้านเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลยังมีไม่มากเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงได้นำงานวิจัยที่มีความคล้ายคลึงกันมาเป็นแนวทางในการศึกษาครั้งนี้ด้วย ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล มีความสำคัญที่จะต้องพัฒนาคุณภาพเครื่องมือให้ตรงตามสภาพความเป็นจริง กล่าวคือ ต้องมีความเที่ยงตรง มีความเชื่อมั่นได้ นอกจากนี้เพื่อทำความเข้าใจกับผู้เรียน ครูผู้สอน ผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องให้มีความเป็นมาตรฐาน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ในแนวทางเดียวกันในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล จึงต้องมีการสร้างเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตบอล ซึ่งส่วนมากเป็นงานวิจัยการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชาย ซึ่งมีการนำกลุ่มตัวอย่างมาหาคุณภาพเครื่องมือ และการสร้างเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐาน โดยนักวิจัยแต่ละท่านได้สร้างขึ้นเอง ผู้วิจัยจึงได้นำแนวทางงานวิจัยดังกล่าว คือ การสร้างเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา ทั้งในประเทศและต่างประเทศ มีการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item objectivity congruence: IOC) โดยใช้สูตรของ Rovinelli and Hambleton และหาค่าความเชื่อถือได้ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson – Product Moment Correlation Coefficient) ซึ่งตรงกับที่ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล ประกอบด้วย เกณฑ์การประเมินทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล ประกอบด้วย ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ที่กำลังเรียนวิชา 2000-1421-2 ทักษะกีฬาฟุตบอล ภาคปลาย ปีการศึกษา 2556 จาก 4 ห้องเรียน จำนวน 70 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ เป็นนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ จำนวน 30 คน และหาเกณฑ์การประเมิน จำนวน 40 คน จากห้อง 2/3 จำนวน 18 คน ห้อง 2/4 จำนวน 22 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) ใช้นักเรียน 2 ห้องเรียน จากจำนวน 4 ห้องเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 5 รายการ คือ เกณฑ์การประเมินทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ คือ นักเรียนปฏิบัติครบ 4 ทักษะย่อย ได้ 4 คะแนน นักเรียนปฏิบัติ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ครบ 3 ทักษะย่อย ได้ 3 คะแนน นักเรียนปฏิบัติครบ 2 ทักษะย่อย ได้ 2 คะแนน นักเรียนปฏิบัติครบ 1 ทักษะย่อย ได้ 1 คะแนน และนักเรียนปฏิบัติไม่ได้ 0 คะแนน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ มีลำดับขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับทักษะกีฬาฟุตบอลจากหลักสูตร ค้นคว้าตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และตลอดจนสอบถามผู้เชี่ยวชาญและประสบการณ์ของผู้วิจัยเพื่อให้สอดคล้องกับความสำคัญของปัญหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2. วิเคราะห์องค์ประกอบและทักษะที่จะนำมาสร้างเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล ซึ่งประกอบด้วย ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า

3. ดำเนินการสร้างเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลประกอบด้วย เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตบอล 5 รายการ ซึ่งแต่ละรายการได้กำหนดระดับคะแนนในการประเมิน 5 ระดับ คือ 4 3 2 1 และ 0 โดยได้มีรายละเอียดของเกณฑ์การประเมินระบุไว้ในแต่ละระดับของคะแนน

4. นำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 รายการ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม เพื่อตรวจสอบพิจารณาถึงความเหมาะสม และพิจารณาปรับปรุงข้อบกพร่องให้สมบูรณ์มากขึ้น และนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผ่านจากการพิจารณาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมแล้วนำไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ที่กำลังเรียนวิชา 2000-1421-2 ทักษะกีฬาฟุตบอล จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์หาข้อบกพร่องและนำมาปรับปรุงแก้ไข

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5. หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของเกณฑ์การประเมิน จำนวน 5 รายการ โดยใช้วิธีของ Rovinelli and Hambleton ซึ่งให้ผู้เชี่ยวชาญทางสาขาวิชาพลศึกษา จำนวน 5 ท่าน พิจารณาว่าเกณฑ์การประเมิน จำนวน 5 รายการ นั้นสามารถวัดได้ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือไม่ โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

เขียนเครื่องหมาย ✓ ในช่อง + 1 เมื่อแน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินสามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

เขียนเครื่องหมาย ✓ ในช่อง 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินสามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

เขียนเครื่องหมาย ✓ ในช่อง – 1 เมื่อแน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินไม่สามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

กรณีที่เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 0 และ – 1 ให้ผู้เชี่ยวชาญเขียนข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาลงในช่องหมายเหตุ

ตารางที่ 2 ตัวอย่างการพิจารณาเกณฑ์ทักษะกีฬาฟุตบอลของผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	**ระดับคะแนน**	**รายละเอียดของเกณฑ์การประเมิน**	**การพิจารณา**			**หมายเหตุ**
			+1	**0**	**-1**	
ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก	4	วางเท้าหลักต่ำกว่าลูกบอล แบะปลายเท้าที่เลี้ยงออกด้านข้าง สัมผัสลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก เข่าเหนือบอลลำตัวตั้งตรง แขนวางข้างตัว ตามองเป้าหมายและลูกบอล		✓		

จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item–objectivity congruence: IOC) ของเกณฑ์การประเมิน จำนวน 5 รายการ โดยใช้สูตรของ (Rovinelli and Hambleton, 1997 อ้างใน พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2550)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ถ้าค่าดัชนี IOC มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นเป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะของพฤติกรรมนั้น ถ้าข้อใดมีค่าต่ำกว่า 0.5 ให้ตัดคำถามนั้นทิ้งหรือนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

7. หาค่าความเชื่อถือได้ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล จำนวน 5 รายการ คือ เกณฑ์การประเมินทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า จากการประเมินครั้งที่ 1 กับ ครั้งที่ 2 โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson – Product Moment Correlation Coefficient) โดยแต่ละรายการมีวิธีการดำเนินการดังนี้

7.1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย จำนวน 40 คน ที่เรียนรายวิชาฟุตบอล ภาคปลาย ปีการศึกษา 2556 จากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยใช้ 2 ห้องเรียน จาก 4 ห้องเรียน

7.2 ผู้วิจัยทำการประเมินการปฏิบัติทักษะกีฬาฟุตบอล จำนวน 5 รายการ จำนวน 2 ครั้ง ในการประเมินครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ห่างกัน 7 วัน โดยผู้วิจัยประเมินทั้ง 2 ครั้ง ด้วยตนเอง

7.3 นำผลการประเมินครั้งที่l และครั้งที่ 2 มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson – Product Movement Correlation Coefficient)

การนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับผู้เรียน

เครื่องมือเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล จำนวน 5 รายการ ซึ่งมีความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ห้อง 2/3 ห้อง 2/4 จำนวน 40 คน เพื่อสร้างเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการกลุ่มตัวอย่างโดยนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล ไปทดลองใช้กับผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ซึ่งมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล จำนวน 3 รายการ แต่ละรายการ อธิบายสาธิต และทำความเข้าใจกับผู้ช่วยวิจัยเกี่ยวกับขั้นตอนต่าง ๆ ในการปฏิบัติเพื่อให้เข้าใจตรงกัน

2. ประสานผู้บริหารโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ เพื่อขอความอนุเคราะห์ข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษา โดยทำหนังสือราชการโครงการปริญญาโท (ภาคพิเศษ) สาขา วิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. จัดเตรียมอุปกรณ์ สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกให้พร้อมกับการดำเนินการทดสอบ ณ สนามฟุตบอลโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

4. หลังจากนั้นอธิบาย สาธิต ขั้นตอนการดำเนินการทดสอบแก่ผู้เรียนที่เข้ารับการทดสอบเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล

5. ดำเนินการทดสอบแต่ละรายการ เก็บรวบรวมข้อมูลจากการทดสอบ โดยใช้ระยะเวลา 1 ภาคเรียน ในภาคต้น ปีการศึกษา 2557 แล้วนำข้อมูลดังกล่าวไปวิเคราะห์ผลด้วยวิธีทางสถิติ

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item – objectivity congruence: IOC) ของเกณฑ์การประเมิน โดยใช้วิธีของ Rovinelli and Hambleton ซึ่งผ่านการพิจารณาจากดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านในแต่ละทักษะ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2. หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล จากการประเมินครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 ห่างกัน 7 วัน โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson – Product Moment Correlation Coefficient)

3. สร้างเกณฑ์ปกติของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยการหาค่าเฉลี่ย หาส่วนเบี่ยงมาตรฐาน และคะแนนที (t-score) โดยแบ่งคะแนน “ที” ออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก (A) ดี (B) ปานกลาง (C) พอใช้ (D) และ ควรปรับปรุง (F)

4. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง และความเรียง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาคุณภาพของเกณฑ์การประเมินตามสภาพ จริงทักษะกีฬาฟุตบอล และเกณฑ์ปกติสำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียน อัสสัมชัญพาณิชยการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาคุณภาพของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยรายละเอียดดังนี้

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลในเกณฑ์การให้คะแนน จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาระหว่างเกณฑ์การประเมินกับลักษณะพฤติกรรม โดยใช้วิธีของ Rovinelli and Hambleton

2. หาค่าความเชื่อถือได้ ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (test – retest) ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson-Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 2 หาเกณฑ์ปกติ ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยการหาค่าเฉลี่ย หาส่วนเบี่ยงมาตรฐาน และคะแนนที (t-score) โดยแบ่งคะแนน “ที” (t-score) เป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก (A) ดี (B) ปานกลาง (C) พอใช้ (D) และ ควรปรับปรุง (F)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาคุณภาพของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3 ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ระหว่างเนื้อหากับการให้คะแนนของ ผู้เชี่ยวชาญของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

ทักษะ	IOC
1. ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	.90
1.1 เท้าซ้ายวางต่ำกว่าลูกบอลเฉียงออกด้านข้าง ปลายเท้าขวาที่เลี้ยงบิดเฉียงออกด้านนอกตามเท้าซ้าย	.80
1.2 ขาซ้ายงอเล็กน้อย ขาขวาที่เลี้ยงบิดออกด้านนอกเข่างอเล็กน้อยอยู่เหนือลูกบอล	1.00
1.3 ลำตัวตั้งตรง แขนอยู่ข้างลำตัวเพื่อช่วยในการทรงตัว	.80
1.4 ตามองลูกบอลและทิศทางที่จะเลี้ยงไป	1.00
2. ลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล	1.00
2.1 เกร็งข้อเท้าขวาใช้ข้างเท้าด้านนอกบริเวณโค่นนิ้วก้อยของเท้าสัมผัสตรงกลางลูกบอลเขี่ยไปข้างหน้าไม่เกิน 1 ก้าว	1.00
2.2 เข่าซ้ายงอ เกร็งเข่าข้างขวาที่เลี้ยงลูกบอล	1.00
2.3 โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอว	1.00
2.4 ตาชำเลืองลูกบอลและมองดูทิศทางที่จะเลี้ยงลูกบอลไป	1.00
3. ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	.85
3.1 วางเท้าขวาที่เลี้ยงลูกบอลตามด้วยเท้าซ้ายไปยังทิศทางที่ต้องการอย่างสม่ำเสมอ	1.00
3.2 เข่าซ้ายงอ ขาขวาที่เลี้ยงยืดตรง	.80
3.3 โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย แขนยกข้างลำตัวระดับเอว	.80
3.4 มองเป้าหมายและทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนที่ไปด้านหน้า	.80
ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก	**.91**

จากตารางที่ 3 แสดงผลให้เห็นว่าค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก มีค่าดังนี้

1. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล มีค่า IOC เท่ากับ .90 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท้าซ้ายวางต่ำกว่าลูกบอลเฉียงออกด้านข้าง ปลายเท้าขวาที่เลี้ยงบิดเฉียงออกด้านนอกตามเท้าซ้าย และลำตัวตั้งตรง แขนอยู่ข้างลำตัวเพื่อช่วยในการทรงตัว มีค่า IOC เท่ากับ .80

1.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ขาซ้ายงอเล็กน้อย ขาขวาที่เลี้ยงบิดออกด้านนอก เข่างอเล็กน้อยอยู่เหนือลูกบอล และตามองลูกบอลและทิศทางที่จะเลี้ยงไป มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

2. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล มีค่า IOC เท่ากับ 1.00 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เกร็งข้อเท้าขวาใช้ข้างเท้าด้านนอกบริเวณโค่นนิ้วก้อยของเท้าสัมผัสตรงกลางลูกบอลเยื้องไปข้างหน้าไม่เกิน 1 ก้าว เข่าซ้ายงอ เกร็งเข่าข้างขวาที่เลี้ยงลูกบอล โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอว และตาชำเลืองลูกบอลและมองทิศทางที่จะเลี้ยงลูกบอลไป มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

3. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล มีค่า IOC เท่ากับ .85 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

3.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา วางเท้าขวาที่เลี้ยงลูกบอลตามด้วยเท้าซ้ายไปยังทิศทางที่ต้องการอย่างสม่ำเสมอ มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

3.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เข่าซ้ายงอ ขาขวาที่เลี้ยงยืดตรง โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย แขนยกข้างลำตัวระดับเอว และมองเป้าหมายและทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนที่ไปด้านหน้า มีค่า IOC เท่ากับ .80

สรุปได้ว่า ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก มีค่า IOC เท่ากับ .91 เมื่อนำไปพิจารณากับเกณฑ์ของ Rovinelli and Hambleton แล้วผลได้ว่าทุกทักษะมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในระดับเกณฑ์ที่ดีมาก เกิน 0.5 สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้จริง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 4 ค่าดัชนีความสอดคล้องIOC ระหว่างเนื้อหากับการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

ทักษะ	IOC
1. ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	.90
1.1 วางเท้าซ้ายในระดับเดียวกันกับลูกบอล ปลายเท้าชี้หาเป้าหมาย ยกขาขวาให้พ้นพื้นพร้อมบิดปลายเท้าขวาที่ส่งลูกบอลออกด้านนอกในลักษณะเป็นมุมฉาก	1.00
1.2 ขาซ้ายงอ บิดเข่าขวาที่ส่งลูกบอลออกด้านนอก	.80
1.3 ลำตัวตั้งตรง แขนยกอยู่ข้างลำตัวเพื่อช่วยในการทรงตัว	1.00
1.4 ตามองลูกบอลและเป้าหมายที่จะส่งลูกบอลไปด้านหน้า	.80
2. ลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล	.90
2.1 เหวี่ยงข้างเท้าด้านในขวาไปด้านหลังตรง ๆ ก่อนแล้วเหวี่ยงกลับมาทางด้านหน้าสัมผัสตรงกลางลูกบอลพร้อมเกร็งข้อเท้า	.80
2.2 ขาซ้ายงอ บิดเข่าขวาที่ส่งออกด้านนอกพร้อมเกร็งเข่า	1.00
2.3 โน้มลำตัวไปทางด้านหน้าเล็กน้อย แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอวพร้อมเกร็งสะโพก	.80
2.4 ตามองตามลูกบอลที่กำลังเคลื่อนที่ไปหาเป้าหมายข้างหน้า	1.00
3. ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	.95
3.1 วางเท้าซ้ายลงบนพื้นปลายเท้าชี้หาเป้าหมาย ปล่อยเท้าขวาที่ส่งตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนไปพร้อมยกเท้าค้างไว้เหนือพื้น	1.00
3.2 เหยียดขาซ้ายและยื่นขาขวาที่ส่งไปด้านหน้า	1.00
3.3 เอนลำตัวไปข้างหลังเล็กน้อย เหวี่ยงแขนตามจังหวะการเหวี่ยงเท้า	1.00
3.4 ตามองตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนที่ไปยังเป้าหมายด้านหน้า	.80
ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	**.91**

จากตารางที่ 4 แสดงผลให้เห็นว่าค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีค่าดังนี้

1. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล มีค่าIOC เท่ากับ .90 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา วางเท้าซ้ายในระดับเดียวกันกับลูกบอล ปลายเท้าชี้หาเป้าหมาย ยกขาขวาให้พ้นพื้นพร้อมบิดปลายเท้าขวาที่ส่งลูกบอลออกด้านนอกในลักษณะเป็นมุมฉาก และลำตัวตั้งตรง แขนยกอยู่ข้างลำตัวเพื่อช่วยในการทรงตัว มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

1.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ขาซ้ายงอ บิดเข่าขวาที่ส่งลูกบอลออกด้านนอก และตามองลูกบอลและเป้าหมายที่จะส่งลูกบอลไปด้านหน้า มีค่า IOC เท่ากับ .80

2. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล มีค่าIOC เท่ากับ .90 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เหวี่ยงข้างเท้าด้านในขวาไปด้านหลังตรง ๆ ก่อนแล้วเหวี่ยงกับมาทางด้านหน้าสัมผัสตรงกลางลูกบอลพร้อมเกร็งข้อเท้า และโน้มลำตัวไปทางด้านหน้าเล็กน้อย แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอวพร้อมเกร็งสะโพก มีค่า IOC เท่ากับ .80

2.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ขาซ้ายงอ บิดเข่าขวาที่ส่งออกด้านนอกพร้อมเกร็งเข่าและตามองตามลูกบอลที่กำลังเคลื่อนที่ไปหาเป้าหมายข้างหน้า มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

3. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล มีค่าIOC เท่ากับ .95 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

3.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาวางเท้าซ้ายลงบนพื้นปลายเท้าชี้หาเป้าหมาย ปล่อยเท้าขวาที่ส่งตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนไปพร้อมยกเท้าค้างไว้เหนือพื้น เหยียดขาซ้ายและยื่นขาขวาที่ส่งไปด้านหน้า และเอนลำตัวไปข้างหลังเล็กน้อย เหวี่ยงแขนตามจังหวะการเหวี่ยงเท้า มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

3.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ตามองตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนที่ไปยังเป้าหมายด้านหน้า มีค่า IOC เท่ากับ .80

สรุปได้ว่า ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีค่า IOC เท่ากับ .91 เมื่อนำไปพิจารณากับเกณฑ์ของ Rovinelli and Hambleton แล้วผลได้ว่าทุกทักษะมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในระดับเกณฑ์ที่ดีมาก เกิน 0.5 สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้จริง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 5 ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ระหว่างเนื้อหากับการให้คะแนนของ ผู้เชี่ยวชาญของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

ทักษะ	IOC
1. ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	.80
1.1 วางเท้าซ้ายลงบนพื้นปลายเท้าชี้ตรงหาเป้าหมาย ยกเท้าขวาข้างที่หยุดจากพื้นเล็กน้อย หันปลายเท้าออกข้างนอกในลักษณะตั้งฉาก	.80
1.2 งอขาซ้าย เข่าขวาที่หยุดลูกบอลบิดออกด้านข้าง	.60
1.3 ลำตัวตั้งตรง แขนยกอยู่ข้างลำตัวเพื่อช่วยในการทรงตัว	.80
1.4 สายตามองลูกบอลขณะเคลื่อนที่เข้ามา	1.00
2. ลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล	.90
2.1 ให้เหยียดข้างเท้าด้านในขวาที่หยุดออกไปรับลูกบอล เมื่อลูกบอลกระทบเท้าให้ดึงเท้ากับมาด้านหลังเพื่อผ่อนตามความแรงของลูกบอลโดยเร็ว	1.00
2.2 งอขาซ้าย ดึงขาขวากับมาด้านหลัง เข่าขวาหันออกข้างนอก	1.00
2.3 โน้มลำตัวไปเล็กน้อย แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอว	.80
2.4 ตามองลูกบอลขณะสัมผัสข้างเท้าด้านใน	.80
3. ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	.80
3.1 เท้าซ้ายวางต่ำกว่าลูกบอล ปลายเท้าขวาที่หยุดหันออกด้านข้างพร้อมยกเท้าบนพื้นเล็กน้อย	.80
3.2 งอขาซ้าย เข่าขวาที่หยุดลูกบอลบิดออกด้านข้าง	.80
3.3 โน้มลำตัวเล็กน้อย แขนยกข้างลำตัวระดับเอว	.80
3.4 ตามองลูกบอลที่อยู่ด้านหน้าและเป้าหมายที่จะส่งลูกบอลไปด้านหน้า	.80
ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	**.83**

จากตารางที่ 5 แสดงผลให้เห็นว่าค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีค่าดังนี้

1. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล มีค่าIOC เท่ากับ .80 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา วางเท้าซ้ายลงบนพื้นปลายเท้าชี้ตรงหาเป้าหมาย ยกเท้าขวาข้างที่หยุดจากพื้นเล็กน้อย หันปลายเท้าออกข้างนอกในลักษณะตั้งฉาก และลำตัวตั้งตรง แขนยกอยู่ข้างลำตัวเพื่อช่วยในการทรงตัว มีค่า IOC เท่ากับ .80

1.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา งอขาซ้าย เข่าขวาที่หยุดลูกบอลบิดออกด้านข้าง มีค่า IOC เท่ากับ .60

.3 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสายตามองลูกบอลขณะเคลื่อนที่เข้ามา มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

2. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล มีค่า IOC เท่ากับ .90 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ให้เหยียดข้างเท้าด้านในขวาที่หยุดออกไปรับลูกบอล เมื่อลูกบอลกระทบเท้าให้ดึงเท้ากับมาด้านหลังเพื่อผ่อนตามความแรงของลูกบอลโดยเร็ว และงอข้างดึงขาขวากับมาด้านหลัง เข่าขวาหันออกข้างนอก มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

2.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โน้มลำตัวไปเล็กน้อย แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอว และตามองลูกบอลขณะสัมผัสข้างเท้าด้านใน มีค่า IOC เท่ากับ .80

3. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล มีค่า IOC เท่ากับ .80 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

3.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท้าซ้ายวางต่ำกว่าลูกบอล ปลายเท้าขวาที่หยุดหันออกด้านข้างพร้อมยกเท้าบนพื้นเล็กน้อย งอขาซ้าย เข่าขวาที่หยุดลูกบอลบิดออกด้านข้าง โน้มลำตัวเล็กน้อย แขนยกข้างลำตัวระดับเอว และตามองลูกบอลที่อยู่ด้านหน้าและเป้าหมายที่จะส่งลูกบอลไปด้านหน้า มีค่า IOC เท่ากับ .80

สรุปได้ว่า ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีค่า IOC เท่ากับ .83 เมื่อนำไปพิจารณากับเกณฑ์ของ Rovinelli and

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Hambleton แล้วผลได้ว่าทุกทักษะมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในระดับเกณฑ์ที่ดีมาก เกิน .5 สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้จริง

ตารางที่ 6 ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ระหว่างเนื้อหากับการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการโหม่งลูกบอล

ทักษะ	IOC
1. ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	.95
1.1 ก้าวเท้าซ้ายไปด้านหน้าส่วนเท้าขวาอยู่ด้านหลังยืนด้วยปลายเท้าโดยปลายเท้าชี้หาเป้าหมาย	.80
1.2 งอเข่าขาซ้ายเล็กน้อยพร้อมยืดขาขวาขึ้น	1.00
1.3 ให้เกร็งและเอนลำตัวไปทางด้านหลังเล็กน้อยเพื่อสร้างจังหวะยกแขนทั้งสองข้างอยู่ข้างลำตัวระดับเอวเพื่อช่วยในการทรงตัว	1.00
1.4 ตามองเป้าหมายและทิศทางที่ลูกบอลลอยมา	1.00
2. ลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล	.90
2.1 วางเท้าซ้ายบนพื้น เขย่งปลายเท้าขวาขึ้นตามจังหวะที่โหม่ง	1.00
2.2 งอเข่าขาซ้าย ยืดขาขวาขึ้น	.80
2.3 โน้มลำตัวไปด้านหน้าอย่างเร็ว กางแขนทั้งสองข้างออก เกร็งลำตัว	.80
2.4 ตามองลูกบอลใช้หน้าผากกระแทกตรงกลางลูกบอลพุ่งไปด้านหน้าอย่างรวดเร็ว เกร็งคอ เกร็งหน้าผาก	1.00
3. ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	.95
3.1 เขย่งปลายเท้าทั้งสองข้างตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนไป	1.00
3.2 เหยียดขาทั้งสองข้างขึ้นตามลูกบอล	1.00
3.3 ปล่อยลำตัวโน้มตามลูกบอลไปข้างหน้า แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอว	1.00
3.4 ตามองตามลูกบอลพร้อมโน้มศีรษะตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนที่ไปด้านหน้า	.80
ทักษะการโหม่งลูกบอล	**.93**

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการโหม่งลูกบอล มีค่าดังต่อไปนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล มีค่าIOC เท่ากับ .95 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

1.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ก้าวเท้าซ้ายไปด้านหน้าส่วนเท้าขวาอยู่ด้านหลังยืนด้วยปลายเท้าโดยปลายเท้าชี้หาเป้าหมาย มีค่า IOC เท่ากับ .80

1.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา งอเข่าขาซ้ายเล็กน้อยพร้อมยืดขาขวาขึ้นให้เกร็งและเอนลำตัวไปทางด้านหลังเล็กน้อยเพื่อสร้างจังหวะ ยกแขนทั้งสองข้างอยู่ข้างลำตัวระดับเอวเพื่อช่วยในการทรงตัว และตามองเป้าหมายและทิศทางที่ลูกบอลลอยมา มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

2. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล มีค่าIOC เท่ากับ .90 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา วางเท้าซ้ายบนพื้น เขย่งปลายเท้าขวาขึ้นตามจังหวะที่โหม่ง และตามองลูกบอลใช้หน้าผากกระแทกตรงกลางลูกบอลพุ่งไปด้านหน้าอย่างรวดเร็ว เกร็งคอเกร็งหน้าผาก มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

2.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา งอเข่าขาซ้าย ยืดขาขวาขึ้น และโน้มลำตัวไปด้านหน้าอย่างเร็ว กางแขนทั้งสองข้างออก เกร็งลำตัว มีค่า IOC เท่ากับ .80

3. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล มีค่าIOC เท่ากับ .95 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

3.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เขย่งปลายเท้าทั้งสองข้างตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนไปเหยียดขาทั้งสองข้างขึ้นตามลูกบอล และปล่อยลำตัวโน้มตามลูกบอลไปข้างหน้า แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอว มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

3.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ตามองตามลูกบอลพร้อมโน้มศีรษะตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนที่ไปด้านหน้า มีค่า IOC เท่ากับ .80

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สรุปได้ว่า ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการโหม่งลูกบอล มีค่าIOC เท่ากับ .93 เมื่อนำไปพิจารณากับเกณฑ์ของ Rovinelli and Hambleton แล้วผลได้ว่าทุกทักษะมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในระดับเกณฑ์ที่ดีมาก เกิน 0.5 สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้จริง

ตารางที่ 7 ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ระหว่างเนื้อหากับการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะยิงประตูด้วยหลังเท้า

ทักษะ	IOC
1. ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	.90
1.1 วางเท้าซ้ายข้างลูกบอลปลายเท้าชี้ยังเป้าหมาย ปลายเท้าที่ยิงชี้ลงพื้น	.80
1.2 งอขาซ้าย เข่าขวาที่เตะเหนือลูกบอล	1.00
1.3 ลำตัวตั้งตรง แขนยกอยู่ข้างลำตัวเพื่อการทรงตัวที่ดี	1.00
1.4 ตามองเป้าหมายและลูกบอลที่อยู่ด้านหน้า	.80
2. ลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล	.95
2.1 เหวี่ยงหลังเท้าขวาที่ยิงมาจากด้านหลังสัมผัสตรงกลางลูกบอล ปลายเท้างุ้มพร้อมเกร็งข้อเท้า	.80
2.2 งอขาซ้ายเล็กน้อย เข่าขวาที่ยิงเหนือลูกบอลพร้อมเกร็งหัวเข่า	1.00
2.3 โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย เหวี่ยงแขนตามจังหวะที่ยิง	1.00
2.4 ตามองที่ลูกบอลสัมผัสหลังเท้า	1.00
3. ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	.85
3.1 วางเท้าซ้ายบนพื้นให้มั่นคง ปล่อยเท้าขวาที่เตะตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนไป	.80
3.2 เหยียดขาซ้าย ยื่นขาขวาออกไปด้านหน้า	1.00
3.3 เหยียดลำตัวขึ้นเหวี่ยงแขนตามจังหวะที่ยิง	.80
3.4 ตามองเป้าหมายและลูกบอลเคลื่อนที่ไปด้านหน้า	.80
ทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า	**.90**

จากตารางที่7 แสดงให้เห็นว่าค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะยิงประตูด้วยหลังเท้า มีค่าดังต่อไปนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล มีค่าIOC เท่ากับ .90 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

1.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา วางเท้าซ้ายข้างลูกบอลปลายเท้าชี้ยังเป้าหมาย ปลายเท้าที่ยิงชี้ลงพื้น และตามองเป้าหมายและลูกบอลที่อยู่ด้านหน้า มีค่า IOC เท่ากับ .80

1.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 1.2 งอขาซ้าย เข่าขวาที่เตะเหนือลูกบอล และลำตัวตั้งตรง แขนยกอยู่ข้างลำตัวเพื่อการทรงตัวที่ดี มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

2. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล มีค่าIOC เท่ากับ .95 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เหวี่ยงหลังเท้าขวาที่ยิงมาจากด้านหลังสัมผัสตรงกลางลูกบอล ปลายเท้างุ้มพร้อมเกร็งข้อเท้า มีค่า IOC เท่ากับ .80

2.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา งอขาซ้ายเล็กน้อย เข่าขวาที่ยิงเหนือลูกบอลพร้อมเกร็งหัวเข่า โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย เหวี่ยงแขนตามจังหวะที่ยิง และตามองที่ลูกบอลสัมผัสหลังเท้า มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

3. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล มีค่าIOC เท่ากับ .85 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทักษะแยกย่อยนั้น มีค่าดังนี้

3.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา วางเท้าซ้ายบนพื้นให้มั่นคง ปล่อยเท้าขวาที่เตะตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนไปหยียดลำตัวขึ้นเหวี่ยงแขนตามจังหวะที่ยิง และตามองเป้าหมายและลูกบอลเคลื่อนที่ไปด้านหน้า มีค่า IOC เท่ากับ .80

3.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เหยียดขาซ้าย ยื่นขาขวาออกไปด้านหน้า มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

สรุปได้ว่า ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการยิงปลูกด้วยหลังเท้า มีค่า IOC เท่ากับ .90 เมื่อนำไปพิจารณากับเกณฑ์ของ Rovinelli and Hambleton แล้วผลได้ว่าทุกทักษะมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในระดับเกณฑ์ที่ดีมาก เกิน 0.5 สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้จริง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล

เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตบอล	ความเชื่อถือได้	ผลการประเมิน
1. ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก	.86	ดี
1.1 ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	.81	ดี
1.2 ลักษณะท่าทางปฏิบัติขณะสัมผัสลูกบอล	.87	ดี
1.3 ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	.79	ยอมรับ
2. ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	.83	ดี
2.1 ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	.92	ดีมาก
2.2 ลักษณะท่าทางปฏิบัติขณะสัมผัสลูกบอล	.82	ดี
2.3 ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	.80	ดี
3. ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	.83	ดี
3.1 ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	.87	ดี
3.2 ลักษณะท่าทางปฏิบัติขณะสัมผัสลูกบอล	.81	ดี
3.3 ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	.76	ยอมรับ
4. ทักษะการโหม่งลูกบอล	.93	ดีมาก
41.1 ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	.84	ดี
4.2 ลักษณะท่าทางปฏิบัติขณะสัมผัสลูกบอล	.83	ดี
4.3 ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	.75	ยอมรับ
5. ทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า	.91	ดีมาก
5.1 ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	.81	ดี
5.2 ลักษณะท่าทางปฏิบัติขณะสัมผัสลูกบอล	.83	ดี
5.3 ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	.77	ยอมรับ

จากตารางที่ 8 เมื่อนำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ของเกณฑ์การประเมิน ตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานการประเ มินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ แสดงได้ว่า

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก มีความเชื่อถือได้ตั้งแต่ .79 - .87 อยู่ในเกณฑ์ ยอมรับ – ดี และมีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ .86 อยู่ในเกณฑ์ดี

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีความเชื่อถือได้ตั้งแต่ .80 - .92 อยู่ในเกณฑ์ ยอมรับ – ดีมาก และมีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ .83 อยู่ในเกณฑ์ดี

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีความเชื่อถือได้ตั้งแต่ .76 - .87 อยู่ในเกณฑ์ ยอมรับ – ดี และมีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ .83 อยู่ในเกณฑ์ดี

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการโหม่งลูกบอล มีความเชื่อถือได้ ตั้งแต่ .75 - .84 อยู่ในเกณฑ์ ยอมรับ – ดี และมีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ .84 อยู่ในเกณฑ์ดี

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า มีความเชื่อถือได้ตั้งแต่ .77 - .83 อยู่ในเกณฑ์ ยอมรับ – ดี และมีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ .91 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

ตารางที่ 9 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความเชื่อถือได้ ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลทั้ง 5 รายการ และค่ารวมของเกณฑ์การประเมินทั้งฉบับ

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล	ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา	ค่าความเชื่อถือได้
1. ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก	.91	.86
2. ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	.91	.83
3. ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	.83	.83
4. ทักษะการโหม่งลูกบอล	.93	.93
5. ทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า	.90	.91
รวมทุกรายการ	**.89**	**.87**

จากตารางที่ 9 แสดงได้ว่าค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล ซึ่งนำไปพิจารณากับเกณฑ์ของ Rovinelli and Hambleton แสดงให้เห็นว่าทุกทักษะกีฬาฟุตบอลมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา อยู่ในช่วงระดับเกณฑ์ดีมาก สามารถวัดได้ตรงจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการได้จริง ส่วนค่าความเชื่อถือได้ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Kirkendall *et al.* อยู่ในช่วงระดับเกณฑ์ดี สามารถนำเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตบอลไปใช้กับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการได้

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ไปทดสอบกับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

รายการ	$\bar{X}$	S.D.
เกณฑ์ประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้านนอก (คะแนนรวมปฏิบัติครบ 4 ทักษะย่อย)	7.90	1.96

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า ในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ของทักษะการปฏิบัติก่อนสัมผัสลูก ทักษะการปฏิบัติขณะสัมผัสลูก และทักษะการปฏิบัติหลังสัมผัสลูก มีค่าเฉลี่ย 7.90 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.96

ตารางที่ 11 เกณฑ์ปกติทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

เกณฑ์ทักษะ	คะแนนดิบ (ชาย)	คะแนน T-score (ชาย)
ดีมาก (A)	ตั้งแต่ 10.85 ขึ้นไป	ตั้งแต่ 64.96 ขึ้นไป
ดี (B)	8.89-10.84	55.02-64.95
ปานกลาง (C)	6.92-8.88	45.07-55.01
พอใช้ (D)	4.96-6.91	35.13-45.06
ควรปรับปรุง (F)	ตั้งแต่ 4.95 ลงมา	ตั้งแต่ 35.12 ลงมา

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์ปกติในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก มีค่าระดับและคะแนน ดังนี้ นักเรียนชาย ระดับดีมาก 64.96 คะแนน ระดับดี 55.02-64.95 คะแนน ระดับปานกลาง 45.07-55.01 คะแนน ระดับพอใช้ 35.13-45.06 คะแนน และระดับควรปรับปรุง ตั้งแต่ 35.12 คะแนน ลงมา ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริง ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ไปทดสอบนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

รายการ	$\bar{X}$	S.D.
เกณฑ์ประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน (คะแนนรวมปฏิบัติครบ 3 ทักษะย่อย)	8.40	1.82

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า ในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ของทักษะการปฏิบัติก่อนสัมผัสลูก ทักษะการปฏิบัติขณะสัมผัสลูก และทักษะการปฏิบัติหลังสัมผัสลูก มีค่าเฉลี่ย 8.40 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.82

ตารางที่ 13 เกณฑ์ปกติทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

เกณฑ์ทักษะ	คะแนนดิบ (ชาย)	คะแนน T-score (ชาย)
ดีมาก (A)	ตั้งแต่ 11.14 ขึ้นไป	ตั้งแต่ 64.93 ขึ้นไป
ดี (B)	9.32-11.13	54.99-64.92
ปานกลาง (C)	7.49-9.31	45.04-54.98
พอใช้ (D)	5.67-7.48	35.10-45.03
ควรปรับปรุง (F)	ตั้งแต่ 5.66 ลงมา	ตั้งแต่ 35.09 ลงมา

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์ปกติในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีค่าระดับและคะแนน ดังนี้ นักเรียนชาย ระดับดีมาก 64.93 คะแนน ระดับดี 54.99-64.92 คะแนน ระดับปานกลาง 45.04-54.98 คะแนน ระดับพอใช้ 35.10-45.03 คะแนน และระดับควรปรับปรุง ตั้งแต่ 35.09 คะแนน ลงมา ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริง ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ไปทดสอบนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

รายการ	$\bar{X}$	S.D.
เกณฑ์ประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน (คะแนนรวมปฏิบัติครบ 3 ทักษะย่อย)	9.18	1.39

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า ในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ของทักษะการปฏิบัติก่อนสัมผัสลูก ทักษะการปฏิบัติขณะสัมผัสลูก และทักษะการปฏิบัติหลังสัมผัสลูก มีค่าเฉลี่ย 9.18 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.39

ตารางที่ 15 เกณฑ์ปกติทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

เกณฑ์ทักษะ	คะแนนดิบ (ชาย)	คะแนน T-score (ชาย)
ดีมาก (A)	ตั้งแต่ 11.27 ขึ้นไป	ตั้งแต่ 64.90 ขึ้นไป
ดี (B)	9.88-11.26	54.95-64.89
ปานกลาง (C)	8.48-9.87	44.99-54.94
พอใช้ (D)	7.08-8.47	35.04-44.98
ควรปรับปรุง (F)	ตั้งแต่ 7.07 ลงมา	ตั้งแต่ 35.03 ลงมา

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์ปกติในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีค่าระดับและคะแนน ดังนี้ นักเรียนชาย ระดับดีมาก 64.90 คะแนน ระดับดี 54.95-64.89 คะแนน ระดับปานกลาง 44.99-54.94 คะแนน ระดับพอใช้ 35.04-45.98 คะแนน และระดับควรปรับปรุง ตั้งแต่ 35.03 คะแนน ลงมา ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริง ทักษะการโหม่งลูกบอล ไปทดสอบนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

รายการ	$\bar{X}$	S.D.
เกณฑ์ประเมินตามสภาพจริงทักษะการโหม่งลูกบอล (คะแนนรวมปฏิบัติครบ 3 ทักษะย่อย)	8.10	1.58

จากตารางที่16 แสดงให้เห็นว่า ในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการโหม่งลูกบอล ของทักษะการปฏิบัติก่อนสัมผัสลูก ทักษะการปฏิบัติขณะสัมผัสลูก และทักษะการปฏิบัติหลังสัมผัสลูก มีค่าเฉลี่ย 8.10 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.58

ตารางที่ 17 เกณฑ์ปกติทักษะการโหม่งลูกบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริง ทักษะการโหม่งลูกบอล

เกณฑ์ทักษะ	คะแนนดิบ (ชาย)	คะแนน T-score (ชาย)
ดีมาก (A)	ตั้งแต่ 10.48 ขึ้นไป	ตั้งแต่ 64.97 ขึ้นไป
ดี (B)	8.90-10.47	55.00-64.96
ปานกลาง (C)	7.31-8.89	45.02-54.99
พอใช้ (D)	5.73-7.30	35.05-45.01
ควรปรับปรุง (F)	ตั้งแต่ 5.72 ลงมา	ตั้งแต่ 35.04 ลงมา

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์ปกติในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการโหม่งลูกบอล มีค่าระดับและคะแนน ดังนี้ นักเรียนชาย ระดับดีมาก 64.97 คะแนน ระดับดี 55.00-64.96 คะแนน ระดับปานกลาง 45.02-54.99 คะแนน ระดับพอใช้ 35.05-45.01 คะแนน และระดับควรปรับปรุง ตั้งแต่ 35.04 คะแนน ลงมา ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า ไปทดสอบนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

รายการ	$\bar{X}$	S.D.
เกณฑ์ประเมินตามสภาพจริงทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า (คะแนนรวมปฏิบัติครบ 3 ทักษะย่อย)	8.80	1.84

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่า ในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า ของทักษะการปฏิบัติก่อนสัมผัสลูก ทักษะการปฏิบัติขณะสัมผัสลูก และทักษะการปฏิบัติหลังสัมผัสลูก มีค่าเฉลี่ย 8.80 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.84

ตารางที่ 19 เกณฑ์ปกติทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า

เกณฑ์ทักษะ	คะแนนดิบ (ชาย)	คะแนน T-score (ชาย)
ดีมาก (A)	ตั้งแต่ 11.57 ขึ้นไป	ตั้งแต่ 64.94 ขึ้นไป
ดี (B)	9.73-11.56	54.97-64.93
ปานกลาง (C)	7.88-9.72	44.99-54.96
พอใช้ (D)	6.04-7.87	35.02-44.98
ควรปรับปรุง (F)	ตั้งแต่ 6.03 ลงมา	ตั้งแต่ 35.01 ลงมา

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์ปกติในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า มีค่าระดับและคะแนน ดังนี้ นักเรียนชาย ระดับดีมาก 64.94 คะแนน ระดับดี 54.97-64.93 คะแนน ระดับปานกลาง 44.99-54.96 คะแนน ระดับพอใช้ 35.02-44.98 คะแนน และระดับควรปรับปรุง ตั้งแต่ 35.01 คะแนน ลงมา ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 20 เกณฑ์ปกติเกณฑ์การประเมินทักษะรวม สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

เกณฑ์ทักษะ	คะแนน
ดีมาก (A)	ตั้งแต่ 55.28 ขึ้นไป
ดี (B)	46.68-55.27
ปานกลาง (C)	38.08-46.67
พอใช้ (D)	29.49-38.07
ควรปรับปรุง (F)	ตั้งแต่ 29.48 ลงมา

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์ปกติในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะรวม มีค่าระดับคะแนน ดังนี้ นักเรียนชาย ระดับดีมาก ตั้งแต่ 55.28 คะแนน ขึ้นไป ระดับดี 46.68-55.26 คะแนน ระดับปานกลาง 38.08-46.67 คะแนน ระดับพอใช้ 29.49-38.07 คะแนน และระดับควรปรับปรุง ตั้งแต่ 29.48 คะแนน ลงมา ตามลำดับ

ข้อวิจารณ์

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ประกอบด้วยรายการเกณฑ์ประเมิน 5 รายการ ได้แก่ ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า สามารถแสดงผลได้ดังนี้

1. ผลของการวิจัยในการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของเกณฑ์ประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 5 รายการ โดยวิธีของ Rovinelli and Hamberton ซึ่งอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เป็นผู้พิจารณา แล้วนำมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC : index of item objectivity- congruence) พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้องเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล ทั้ง 5 รายการ คือ ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า มีค่าเท่ากับ .91,

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

.91, .83, .84 และ .90 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ดีมากทุกรายการ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ของ Kirkendall *et.al* (1987) ที่เสนอค่ามาตรฐานการประเมินค่าความเที่ยงตรงที่ .80-1.00 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก สามารถวัดความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เพราะวัดได้ตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการจริง ซึ่งตรงกับ กรรวี บุญชัย (2554: 8) ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าค่าดัชนีที่แสดงถึงความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการวัด มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.80 หรือมากกว่า ควรคัดเลือกไว้ใช้ได้ และ บุญชม ศรีสะอาด(2532: 60) กล่าวว่า ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าหรือเท่ากับ0.5 เป็นข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เพราะสามารถตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาที่วัดกับจุดประสงค์ที่ต้องการจะวัด และสอดคล้องกับ สมนึก ภัททิยธนี (2546: 220) ได้กำหนดเกณฑ์การพิจารณาเลือกจุดประสงค์หรือข้อสอบที่มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 0.5 ถึง 1.00 ซึ่งแสดงว่าจุดประสงค์นั้นวัดได้ครอบคลุมกับเนื้อหาหรือวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2543: 161-162) กล่าวไว้ว่า ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่ใช้วัดเนื้อหาได้ครบตามขอบเขตที่กำหนดไว้ การพิจารณาว่าเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหามากน้อยเพียงใดนั้น พิจารณาจากเครื่องมือว่าครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการจะวัด ครบถ้วนมากน้อยเพียงใด ซึ่งการพิจารณาของเกณฑ์การประเมินอาจจะอาศัยตารางวิเคราะห์หลักสูตรเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา และสอดคล้องกับ วสันต์ ทองไทย (2549: 72) กล่าวไว้ว่า คุณสมบัติที่แสดงถึงคุณภาพของเครื่องมือวัดที่สามารถได้ตรงและครอบคลุมตามเนื้อหาที่ต้องการ ให้วัด การตรวจสอบว่าเครื่องมือวัดที่ตนสร้างขึ้นมีความตรงตามเนื้อหาหรือไม่ สามารถทำการวิเคราะห์เชิงเหตุผลเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือวัตถุประสงค์ที่กำหนด หรือการทำตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือดุลยพินิจทางวิชาการของผู้เชี่ยวชาญ

สรุปได้ว่า เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง5 รายการ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา อยู่ในเกณฑ์ดีมาก เป็นเพราะผู้วิจัยนำทักษะกีฬาฟุตบอลมาวิเคราะห์องค์ประกอบที่สำคัญ โดยได้รับคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาและที่ปรึกษาร่วม รวมทั้งผ่านการพิจารณา ตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ที่มีความรู้ ความชำนาญประสบการณ์ทางด้านทักษะกีฬาฟุตบอลจริง และปฏิบัติตามหลักการทฤษฎีการสร้างเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทุกประการ จนทำให้เกณฑ์การประเมินทักษะตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลสามารถวัดได้ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการได้จริง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2. ผลการวิจัยหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยใช้วิธีการทดสอบซ้ำ (test – retest) ห่างกัน 7 วัน แล้วนำผลที่ได้จากการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่าความเชื่อถือได้ พบว่า เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน อยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า อยู่ในเกณฑ์ดีมาก เมื่อนำค่าความเชื่อถือได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Kirkendall *et al.* (1987) ซึ่งได้กำหนดไว้ว่า ค่าความเชื่อถือได้อยู่ระหว่าง .00 - .59 อยู่ในเกณฑ์ต่ำ .60 - .79 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ .80 - .89 อยู่ในเกณฑ์ดี และ .90 – 1.00 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับ กรรวี บุญชัย (2555: 121) กล่าวว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ยิ่งสูง ค่าความเชื่อถือได้ยิ่งดี ค่าของความเชื่อถือได้ควรจะได้ประมาณ .70 หรือมากกว่า และสอดคล้องกับ ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543: 163) กล่าวว่า ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .70 -.90 แสดงว่ามีความเชื่อถือได้ในระดับสูง

สรุปได้ว่า เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล ที่ผู้วิจัยสร้าง ทั้ง 5 รายการมีค่าความเชื่อถือได้ อยู่ในเกณฑ์ดี-ดีมาก เป็นเพราะ ผู้วิจัยทำการประเมินด้วยวิธีการทดสอบซ้ำ (test – retest) ห่างกัน 7 วัน ตามหลักการทางทฤษฎีของการหาค่าความเชื่อถือได้ ผู้วิจัยเป็นผู้ให้คะแนนครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ผลที่ได้จากการประเมินทั้งสองครั้งมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งตรงกับความหมายของค่าความเชื่อถือได้ คือ แบบทดสอบนั้นหรือข้อทดสอบนั้น เมื่อสอบไปแล้วผู้ตรวจสามารถให้คะแนนได้คงที่แน่นอน และแม้ว่าจะใช้แบบทดสอบชุดเดิมที่ทำการสอบกับผู้เรียน กลุ่มเดิมอีก ผู้เรียนก็จะตอบหรือทำได้เหมือนเดิม ในขณะที่ผู้เรียนนั้นยังมิได้มีการเรียนรู้เพิ่มเติม (วิริยา บุญชัย, 2529: 25) และสอดคล้องกับ บุญส่ง โกสะ (2547: 73) กล่าวว่า ความเชื่อถือได้ หมายถึง เมื่อทำการวัดแล้วผลที่ได้จากการวัดมีความเหมือนกัน ใกล้เคียงกันไม่มีความแตกต่างกันทุกครั้ง ก็แสดงว่ามีความเชื่อถือได้

3. ผลการวิจัยการสร้างเกณฑ์ปกติ (norms) ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ โดยหาเกณฑ์ปกติ ทั้ง 5 รายการ ด้วยการใช้คะแนนดิบ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าคะแนน “ที” (t-score) หลังจากนั้นแบ่งคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 เป็น 5 ระดับ ให้ตรงกับการนำไปใช้ประเมินกับโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ คือ ดีมาก (A) ดี (B) ปานกลาง (C) พอใช้ (D) และ ควรปรับปรุง (F) โดยเกณฑ์การ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.90 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.96 และค่าคะแนน “ที” เท่ากับ 64.96 ขึ้นไป 55.02-64.95, 45.07-55.01, 35.13-45.06 ตั้งแต่ 35.12 ลงมา ตามลำดับ ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.40 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.82 และค่าคะแนน “ที” เท่ากับ 64.93 ขึ้นไป 54.99-64.92, 45.04-54.98, 35.10-45.03 ตั้งแต่ 35.09 ลงมา ตามลำดับ ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.18 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.39 และค่าคะแนน “ที” เท่ากับ 64.90 ขึ้นไป 54.95-64.89, 44.99-54.94, 35.04-45.98 ตั้งแต่ 35.03 ลงมา ตามลำดับ ทักษะการโหม่งลูกบอล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.10 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.58 และค่าคะแนน “ที” เท่ากับ 64.97 ขึ้นไป 55.00-64.96, 45.02-54.99, 35.05-45.01 ตั้งแต่ 35.04 ลงมา ตามลำดับ ทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.80 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.84 และค่าคะแนน “ที” เท่ากับ 64.94 ขึ้นไป 54.97-64.93, 44.99-54.96, 35.02-44.98 ตั้งแต่ 35.01 ลงมา ตามลำดับ ส่วนเกณฑ์ปกติคะแนนรวมทุกทักษะ คือ ระดับเกณฑ์ดีมาก มีคะแนนตั้งแต่ 55.28 คะแนน ระดับเกณฑ์ดี มีคะแนน 46.68-55.27 คะแนน ระดับเกณฑ์ปานกลาง มีคะแนน 38.08-46.67 คะแนน ระดับเกณฑ์พอใช้ มีคะแนน 29.49-38.07 และระดับเกณฑ์ควรปรับปรุง มีคะแนน 29.48 คะแนนลงมา จาก 5 เกณฑ์ดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับ ณัฐวุฒิ ปล้องเจริญ (2534: 36) ได้แบ่งระดับความสามารถทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นไว้ 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง อ่อน และอ่อนมาก และสอดคล้องกับ คึกฤทธิ์ สิทธิฤทธิ์ (2553: 87) ซึ่งใช้เกณฑ์ปกติในการแบ่งระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก และตรงกับ Lacy (1998 อ้างถึงใน บุญส่ง โกสะ, 2549: 133) ได้ใช้ระบบการให้เกรดทางพลศึกษาไว้ 5 ระดับ คือ A, B, C, D และ F

สรุปได้ว่า ครูผู้สอนวิชาฟุตบอล สามารถนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้ได้เพราะ มีความเหมาะสมเนื่องจากได้ทำการเก็บข้อมูลโดยตรงกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการเรียนการสอน มีความเที่ยงตรง มีความเชื่อถือได้ และมีเกณฑ์การประเมินที่สามารถวัดผลนักเรียนได้ตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมจริง มีกระบวนการสร้างเครื่องมือตามหลักการและทฤษฎีทางวิชาการทุกประการ คือ มีการตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงจากผู้เชี่ยวชาญที่มีความสามารถ จำนวน 5 ท่าน มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอยู่ในระดับดีมาก มีการหาค่าความเชื่อถือได้โดยการทดสอบซ้ำห่างกัน 7 วัน ตามหลักทฤษฎีการหาค่าความเชื่อถือได้ จากผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์โดยตรงในการให้คะแนน จึงทำให้ค่าความเชื่อถือได้อยู่เกณฑ์ดี-ดีมาก และมีการสร้างเกณฑ์ปกติไว้สามารถนำไปประเมินผลได้ตรงตามสภาพจริง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชาย ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ สามารถนำมาสรุปได้ว่า

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ที่กำลังเรียนวิชา 2000 -1421-2 ทักษะกีฬาฟุตบอล ภาคปลาย ปีการศึกษา 2556 จาก 4 ห้องเรียน จำนวน 70 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ จำนวน 40 คน จากห้อง 2/3 จำนวน 18 คน ห้อง 2/4 จำนวน 22 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) ใช้นักเรียน 2 ห้อง จากจำนวน 4 ห้องเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีจำนวน 5 รายการ คือ เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า มีเกณฑ์การประเมินทักษะย่อย 5 ระดับ โดยเริ่มจากระดับคะแนน 4 3 2 1และ 0 โดยพิจารณาดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นักเรียนปฏิบัติครบ 4 ทักษะได้ 4 คะแนน นักเรียนปฏิบัติครบ 3 ทักษะได้ 3 คะแนน นักเรียนปฏิบัติครบ 2 ทักษะได้ 2 คะแนน นักเรียนปฏิบัติครบ 1 ทักษะได้ 1 คะแนน และปฏิบัติไม่ได้ 0 คะแนน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการกลุ่มตัวอย่างโดยนำเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล ไปทดลองใช้กับผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองกับผู้ช่วยวิจัย จำนวน 1 คน ซึ่งมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล จำนวน 3 รายการ แต่ละรายการ อธิบายสาธิต และทำความเข้าใจกับผู้ช่วยวิจัยเกี่ยวกับขั้นตอนต่าง ๆ ในการปฏิบัติเพื่อให้เข้าใจตรงกัน

2. ประสานผู้บริหารโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ เพื่อขอความอนุเคราะห์ข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษา โดยทำหนังสือราชการโครงการปริญญาโท (ภาคพิเศษ) สาขา วิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. จัดเตรียมอุปกรณ์ สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกให้พร้อมกับการดำเนินการทดสอบ ณ สนามฟุตบอลโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

4. หลังจากนั้นอธิบาย สาธิต ขั้นตอนการดำเนินการทดสอบแก่ผู้เรียนที่เข้ารับการทดสอบเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล

5. ดำเนินการทดสอบแต่ละรายการ เก็บรวบรวมข้อมูลจากการทดสอบ โดยใช้ระยะเวลา 1 ภาคเรียน ในภาคต้น ปีการศึกษา 2557 แล้วนำข้อมูลดังกล่าวไปวิเคราะห์ผลด้วยวิธีทางสถิติ

วิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์และทำการแปลผล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล จำนวน 5 รายการ มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item – Objectivity Congruence: IOC) ของเกณฑ์การประเมิน จำนวน 5 รายการ และนำไปเปรียบเทียบกับตารางของ Rovinelli and Hambleton โดยผ่านการพิจารณาจากดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ในแต่ละทักษะ

2. หาค่าความเชื่อถือได้ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล จำนวน 5 รายการ โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (test–retest) ห่างกัน 1 สัปดาห์ และนำมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson – Product Moment Correlation Coefficient)

3. สร้างเกณฑ์ปกติ โดยใช้ระดับคะแนนดิบ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคะแนน “ที” (t-score) โดยใช้วิธีตัดเกรดออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก (A) ดี (B) พอใช้ (C) ปานกลาง (D) และควรปรับปรุง(F)

สรุปผลการวิจัย

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และค่าความเชื่อถือได้ มีรายละเอียดดังนี้

1. เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างด้านนอก

- มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 0.91 สามารถวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องวัดได้จริง
- มีค่าความเชื่อถือได้ ตั้งแต่ .79 - .87 อยู่ในเกณฑ์ ยอมรับ
- มีค่าความเชื่อถือได้ฉบับนี้ เท่ากับ .86 อยู่ในเกณฑ์ ดี

2. เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

- มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 0.91 สามารถวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องวัดได้จริง
- มีค่าความเชื่อถือได้ ตั้งแต่ .80 - .92 อยู่ในเกณฑ์ ยอมรับ – ดีมาก
- มีค่าความเชื่อถือได้ฉบับนี้ เท่ากับ .83 อยู่ในเกณฑ์ ดี

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

- มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 0.83 สามารถวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องวัดได้จริง
- มีค่าความเชื่อถือได้ ตั้งแต่ .76 - .87 อยู่ในเกณฑ์ ยอมรับ
- มีค่าความเชื่อถือได้ฉบับนี้ เท่ากับ .83 อยู่ในเกณฑ์ ดี

4. เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการโหม่งลูกบอล

- มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 0.93 สามารถวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องวัดได้จริง
- มีค่าความเชื่อถือได้ ตั้งแต่ .75 - .84 อยู่ในเกณฑ์ ยอมรับ – ดี
- มีค่าความเชื่อถือได้ฉบับนี้ เท่ากับ .93 อยู่ในเกณฑ์ ดีมาก

5. เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า

- มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 0.90 สามารถวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องวัดได้จริง
- มีค่าความเชื่อถือได้ ตั้งแต่ .77 - .83 อยู่ในเกณฑ์ ยอมรับ – ดี
- มีค่าความเชื่อถือได้ฉบับนี้ เท่ากับ .91 อยู่ในเกณฑ์ ดีมาก

6. ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล นักเรียนชายระดับประการศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ พบว่า ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.90, 8.40, 9.18, 8.10 และ 8.80 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 1.96, 1.82, 1.39, 1.58 และ 1.84 ตามลำดับ

7. การสร้างเกณฑ์ปกติของระดับคะแนน“ที” T-score ของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬา ทั้ง 5 รายการ สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกณฑ์ปกติของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก มีระดับคะแนน ดังนี้ ระดับดีมาก ตั้งแต่ 64.96 ขึ้นไป ระดับดี 55.02-64.95 ระดับปานกลาง 45.07-55.01 ระดับพอใช้ 35.13-45.06 และระดับควรปรับปรุง ตั้งแต่ 35.12 ลงมา ตามลำดับ

เกณฑ์ปกติของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีระดับคะแนน ดังนี้ ระดับดีมาก ตั้งแต่ 64.93 ขึ้นไป ระดับดี 54.99-64.92 ระดับปานกลาง 45.04-54.98 ระดับพอใช้ 35.10-45.03 และระดับควรปรับปรุง ตั้งแต่ 35.09 ลงมา ตามลำดับ

เกณฑ์ปกติของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีระดับคะแนน ดังนี้ ระดับดีมาก ตั้งแต่ 64.97 ขึ้นไป ระดับดี 55.00-64.96 ระดับปานกลาง 45.02-54.99 ระดับพอใช้ 35.05-45.01 และระดับควรปรับปรุง ตั้งแต่ 35.04 ลงมา ตามลำดับ

เกณฑ์ปกติของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการโหม่งลูกบอล มีระดับคะแนน ดังนี้ ระดับดีมาก ตั้งแต่ 64.90 ขึ้นไป ระดับดี 54.95-64.89 ระดับปานกลาง 44.99-54.94 ระดับพอใช้ 35.04-45.98 และระดับควรปรับปรุง ตั้งแต่ 35.03 ลงมา ตามลำดับ

เกณฑ์ปกติของเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า มีระดับคะแนน ดังนี้ ระดับดีมาก ตั้งแต่ 64.94 ขึ้นไป ระดับดี 54.97-64.93 ระดับปานกลาง 44.99-54.96 ระดับพอใช้ 35.02-44.98 และระดับควรปรับปรุง ตั้งแต่ 35.01 ลงมา ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะในการนำเกณฑ์ประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล นักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ไปใช้ในการวัดและประเมินผลกับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 และโรงเรียนอื่นที่หลักสูตรการเรียนการสอนที่เหมือนกัน ดังนี้

1. ก่อนนำเกณฑ์การประเมินไปใช้ ทั้ง 5 รายการ ครูหรือผู้นำไปใช้ ควรศึกษารายละเอียดทำความเข้าใจขั้นตอนเกณฑ์การประเมินทุกด้านอย่างชัดเจน เพื่อการประเมินมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2. ก่อนการประเมินผลนักเรียน ชี้แจงรายละเอียดให้นักเรียนเข้าใจจุดประสงค์ในการประเมิน อย่างชัดเจน เพื่อให้ผลการประเมินแต่ละรายการเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ถูกต้องรวดเร็ว และไปในทางเดียวกัน

3. ก่อนทำการประเมินทักษะกีฬาฟุตบอลควรให้นักเรียนทำการอบอุ่นทุกส่วนของร่างกาย ในการเตรียมพร้อมกับการประเมิน เพื่อป้องกันอาการบาดเจ็บ โดยเฉพาะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ในการประเมิน เช่น ศีรษะ คอ เอว เข่า และข้อเท้า

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลในทักษะอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น การเล่นเกมรับ-รุก การเล่นเป็นทีม เพื่อให้ครอบคลุมทักษะของกีฬาฟุตบอลมากยิ่งขึ้น

2. ควรมีการสร้างเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตบอลแบบภาพรวม (holistic rubric score) ซึ่งจะทำให้เกณฑ์การประเมินของผู้สอนนั้นง่ายขึ้น และไม่แยกย่อยมากเกินไป

3. ควรมีการสร้างเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงสำหรับนักเรียนช่วงวัยต่าง ๆ ทั้งเพศชายและเพศหญิงเพื่อเป็นแนวทางในการประเมินผลชั้นปีอื่นหรือกีฬาอื่น ๆ เช่น กีฬาบาสเกตบอล วอลเลย์บอล ในโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ให้ตรงกับสภาพจริงของนักเรียน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2539. **การประเมินผลจากสภาพจริง.** กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

_____. 2544. **แนวทางการประเมินผลด้วยทางเลือกใหม่ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.** กรุงเทพมหานคร: สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

_____. 2551. **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

กรรวี บุญชัย. 2555. **การวัดเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษา**. อ่างทอง: วรศิลป์การพิมพ์ (แดง).

กิ่งกาญจน์ สิรสุคนธ์. 2550. **รูบริคหรือรูบริคการให้คะแนน.** กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.

คณาธิป จิระสัญญาณสกุล 2548. **คู่มือกีฬาฟุตซอล** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

คึกฤทธิ์ สิทธิฤทธิ์. 2553. **การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จิรกรณ์ ศิริประเสริฐ. 2543. **ทักษะและเทคนิคการสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฉัตรชัย แฝงสาเคน และ เสรี สุวรรณภักดิ์. 2551. **ฟุตบอล.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เอมพันธ์ จำกัด.

ชาตรี เกิดธรรม. ม.ป.ป. **การประเมินตามสภาพจริง.** (Online). www.edu.vru.ac.th, 1 พฤศจิกายน 2556.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชวลิต ชูกำแพง. 2550. **การประเมินการเรียนรู้.** มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสารคาม.

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. 2554. **การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง.** กรุงเทพมหานคร: บริษัท สหมิตร พริ้นติ้งแอนด์ พับลิสชิ่ง จำกัด.

ณัฐวุฒิ ปล้องเจริญ. 2543. **การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ไตรเทพ เทียนปัญจะ. 2546. **การสร้างแบบทดสอบเชิงปริมาณและคุณภาพในทักษะกีฬาฟุตบอลในระดับอุดมศึกษา.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธีธัช เทียบทอง. 2548. **การพัฒนาเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะ สำหรับนิสิตสาขาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์**วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2540. **การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน.** กรุงเทพมหานคร: บี แอนด์ บี พิมพ์.

บุญส่ง โกสะ. 2547. **การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: สำนักส่งเสริมและฝึกอบรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.

บุญชม ศรีสะอาด. 2554. **การวิจัยเบื้องต้น.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาสน์.

บุญเรียง ขจรศิลป์. 2543. **วิธีวิจัยทางการศึกษา.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปริศักดิ์ รอดโพธิ์ทอง. 2544. **คู่มือวีดีทัศน์สำนักการพัฒนาการพลศึกษา สุขศึกษาและนันทนาการ**. กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2547. **คู่มือวิทยาศาสตร์การกีฬาสำหรับกีฬาฟุตบอล.** กรุงเทพมหานคร: บริษัท นิวไทยพัฒนาการพิมพ์ (1996) จำกัด.

พิชิต ฤทธิ์จรูญ. 2550. **หลักการวัดและประเมินผลทางการศึกษา** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: เฮ้าส์ ออฟ เคอร์มิส.

มนู อนันตชัยศิริ. 2541. **คู่มือการสอนฟุตบอลสำหรับเยาวชน.** กรุงเทพมหานคร: การศาสนา กรมศาสนา.

รัฐพงศ์ บุญญานุวัตร. 2542. **กีฬาฟุตบอล.** กรุงเทพมหานคร: ต้นอ้อ 1999.

ราตรี นันทสุคนธ์. 2553. **หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: บริษัท จุดทอง จำกัด.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2543. **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2548. **ปรัชญาหลักการวิธีสอนและการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วสันต์ ทองไทย. 2549. **เอกสารประกอบการสอนวิชาระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษา.** ภาควิชาการศึกษาและประเมินผลทางการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วัฒนาพร ระงับทุกข์. 2542. **แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: แอล ที เพรส จำกัด.

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2539. **การสอนพลศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: วิทยาพัฒน์.

วิทยา เจริญพัฒนชัย. 2544. **ฟุตบอล.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บ้านปัญญา.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิริยา บุญชัย. 2529. **การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

สกายบุ๊กส์. 2548. **ฟุตบอล.** พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: บริษัท สยามสปอร์ตซินดิเคท จำกัด.

สมเกียรติ ภูมรินทร์. 2547. **การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ .

สมศักดิ์ ภู่วิภาดาวรรธน์. 2544. **การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง.** เชียงใหม่: หจก. เชียงใหม่โรงพิมพ์แสงศิลป์.

_____. 2554**. หลักการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนและการประเมินตามสภาพจริง.** เชียงใหม่: สำนักพิมพ์ ดวงกมลพับลิซซิ่ง.

สุนทรา โตบัว. 2552**. เอกสารประกอบการสอนระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุวิมล ว่องวานิช. 2550. **การประเมินผลการเรียนรู้แนวใหม่**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิมล ตั้งสัจจพจน์ และ กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2542. **การประเมินผลงานแฟ้มสะสมทางพลศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: เอดิสันเพรสโปดักส์.

สีชาติ คำหอมกุล. 2544. **การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสุพรรณบุรี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป. 2553. **เอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชาทักษะกีฬาฟุตบอล.** หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อมรรัตน์ จันทร์มณีวงศ์. 2550. **การสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลทางการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อุทัย สงวนพงศ์. 2548. **ฟุตบอล.** พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.

อภิชาติ อ่อนสร้อย. 2555. **ฟุตบอล.** ปทุมธานี: บริษัท รันทู วิชั่นส์ จำกัด.

เอกรินทร์ สี่มหาศาล และ สุปรารถนา ยุกตะนันทน์. 2546. **การออกแบบเครื่องมือวัดและประเมินตามสภาพจริง.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บุ๊ค พอยท์ จำกัด.

Kirkendall, D.R., J.J. Gruder and R.E. Johnson. 1987. **Measurement and Evaluation for Physical Educators.** 2nd ed. Champaign, Illinois: Human Kinetics.

Lund, J.L. 2000. **Creating Rubrics for Physical Education.** Reston, Va: National Association for Sport and Physical Education.

Mathews, D.K. 1978. **Measurement in Physical Education.** Philadelphia: W.B. Saunders Co.

Strand, B.M. and R. Wilson. 1993. **Assessing Sport Skills.** Illinois: Human Kinetics.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญทักษะกีฬาฟุตบอล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล

อาจารย์ ดร. ไพเราะ อังศุสุกนฤมล	ครูชำนาญพิเศษ (ศษ.ด. หลักสูตรและการสอน) คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตลำปาง
อาจารย์ ดร. วิชาญ มะวิญธร	อาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษา (ศศ.ม พลศึกษา) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนทรา โตบัว	อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา สาขาวิชาการวิจัย และประเมินทางศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
อาจารย์ธีธัช เทียบทอง	อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (วิทยาเขตกำแพงแสน)
อาจารย์จักกริช อิทธิคม	อาจารย์ประจำหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (พลศึกษา) ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาคผนวก ข

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

(สำเนา)

ที่ ศธ ๐๕๑๓.๑๐๗/๓๑๔ คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

๕๐ งามวงศ์วาน เขตจตุจักร กรุงเทพ๑๐๙๐๐

๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน อาจารย์ ดร. ไพเราะ อังศุสุกนฤมล

ด้วย นายวรพร เขียวสังข์ นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาพลศึกษา ภาคพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ” ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของ

ผศ.ดร. ณัฐยา แก้วมุกดา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รศ.ดร. บุญส่ง โกสะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการทำวิจัยครั้งนี้ มีความจำเป็นต้องการข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนำมาเป็น ข้อมูลในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ให้มีความเที่ยงตรงมากที่สุด ประธานกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้ร่วมพิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนี้เป็นอย่างดี ดังนั้น จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านในการให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลต่อไป

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์และ ขอขอบคุณเป็นอย่างมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรพิมพ์ ถิระวัฒน์)

รักษาราชการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์ 0๒-๕๗๘-๗๑๔๘

โทรศาสตร์ 0๒-๘๔๒-๘๖๗๑

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

(สำเนา)

ที่ ศธ ๐๕๑๓.๑๐๗/๓๑๔ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
๕๐ งามวงศวาน เขตจตุจักร กรุงเทพ๑๐๙๐๐

๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผศ.ดร. สุนทรา โตบัว

ด้วย นายวรพร เขียวสังข์ นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาพลศึกษา ภาคพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ” ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของ

ผศ.ดร. ณัฐยา แก้วมุกดา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
รศ.ดร. บุญส่ง โกสะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการทำวิจัยครั้งนี้ มีความจำเป็นต้องการข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนำมาเป็น ข้อมูลในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ให้มีความเที่ยงตรงมากที่สุด ประธานกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้ร่วมพิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนี้เป็นอย่างดี ดังนั้น จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านในการให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลต่อไป

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์และ ขอขอบคุณเป็นอย่างมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรพิมพ์ ถิระวัฒน์)
รักษาราชการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์ 0๒-๕๗๘-๗๑๔๘
โทรศาสตร์ 0๒-๘๔๒-๘๖๗๑

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

(สำเนา)

ที่ ศธ ๐๕๑๓.๑๐๗/๓๑๔ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
๕๐ งามวงศ์วาน เขตจตุจักร กรุงเทพ๑๐๙๐๐

๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน อาจารย์ ดร. วิชาญ มะวิญธร

ด้วย นายวรพร เขียวสังข์ นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาพลศึกษา ภาคพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ” ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของ

ผศ.ดร. ณัฐยา แก้วมุกดา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
รศ.ดร. บุญส่ง โกสะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการทำวิจัยครั้งนี้ มีความจำเป็นต้องการข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนำมาเป็น ข้อมูลในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ให้มีความเที่ยงตรงมากที่สุด ประธานกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้ร่วมพิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนี้เป็นอย่างดี ดังนั้น จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านในการให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลต่อไป

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์และ ขอขอบคุณเป็นอย่างมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรพิมพ์ ถิระวัฒน์)
รักษาราชการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์ 0๒-๕๗๙-๗๑๔๙
โทรศาสตร์ 0๒-๙๔๒-๘๖๗๑

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

(สำเนา)

ที่ ศธ ๐๕๑๓.๑๐๗/๓๑๔ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
๕๐ งามวงศ์วาน เขตจตุจักร กรุงเทพ๑๐๙๐๐

๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน อาจารย์ธีธัช เทียบทอง

ด้วย นายวรพร เขียวสังข์ นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาพลศึกษา ภาคพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ” ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของ

ผศ.ดร. ณัฐยา แก้วมุกดา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
รศ.ดร. บุญส่ง โกสะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการทำวิจัยครั้งนี้ มีความจำเป็นต้องการข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนำมาเป็น ข้อมูลในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ให้มีความเที่ยงตรงมากที่สุด ประธานกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้ร่วมพิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนี้เป็นอย่างดี ดังนั้น จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านในการให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลต่อไป

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์และ ขอขอบคุณเป็นอย่างมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรพิมพ์ ถิระวัฒน์)
รักษาราชการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์ 0๒-๕๗๘-๗๑๔๘
โทรศาสตร์ 0๒-๘๔๒-๘๖๗๑

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

(สำเนา)

ที่ ศธ ๐๕๑๓.๑๐๗/๓๑๔ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
๕๐ งามวงศ์วาน เขตจตุจักร กรุงเทพ๑๐๙๐๐

๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน อาจารย์จักกริช อิทธิคม

ด้วย นายวรพร เขียวสังข์ นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาพลศึกษา ภาคพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ” ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของ

ผศ.ดร. ณัฐยา แก้วมุกดา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
รศ.ดร. บุญส่ง โกสะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการทำวิจัยครั้งนี้ มีความจำเป็นต้องการข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนำมาเป็น ข้อมูลในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ให้มีความเที่ยงตรงมากที่สุด ประธานกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้ร่วมพิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนี้เป็นอย่างดี ดังนั้น จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านในการให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลต่อไป

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์และ ขอขอบคุณเป็นอย่างมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรพิมพ์ ถิระวัฒน์)
รักษาราชการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์ 0๒-๕๗๘-๗๑๔๘
โทรศาสตร์ 0๒-๘๔๒-๘๖๗๑

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาคผนวก ค

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ซึ่งประกอบด้วย เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา

<u>คำชี้แจง</u> สำหรับท่านผู้เชี่ยวชาญ

ให้ท่านผู้เชี่ยวชาญพิจารณาลักษณะหรือพฤติกรรมว่าสามารถวัด ความถูกต้องในการปฏิบัติทักษะได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดหรือไม่ โดยขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง

+ 1 = แน่ใจว่าวัดได้
0 = ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่
– 1 = แน่ใจว่าวัดไม่ได้

หากท่านมีความคิดเห็นนอกเหนือจากนี้ ให้ท่านเขียนข้อคิดเห็นลงในช่องข้อเสนอแนะ

<u>หมายเหตุ</u> ขอให้ผู้เชี่ยวชาญดูรายละเอียดดังนี้

1. เนื้อหาแต่ละข้อของทักษะครอบคลุมทักษะกีฬาฟุตบอลหรือไม่
2. แต่ละข้อย่อยของทักษะแน่ใจว่าวัดได้หรือไม่

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

รายละเอียดเกณฑ์ประเมิน	การพิจารณาค่า IOC			ข้อเสนอแนะ
	แน่ใจว่าวัดได้ +1	ไม่แน่ใจว่าวัดได้ 0	แน่ใจว่าวัดไม่ได้ -1	
เกณฑ์การประเมิน (scoring rubrics) ในแต่ละทักษะย่อยใช้เกณฑ์การประเมิน 4 ระดับ โดยเริ่มจาก 4 3 2 และ 1 โดยพิจารณาดังนี้ นักเรียนปฏิบัติครบ 4 ทักษะ ได้ 4 คะแนน นักเรียนปฏิบัติครบ 3 ทักษะ ได้ 3 คะแนน นักเรียนปฏิบัติครบ 2 ทักษะ ได้ 2 คะแนน นักเรียนปฏิบัติครบ 1 ทักษะ ได้ 1 คะแนน **เกณฑ์ประเมินทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอ** <u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล</u> 1. เท้าซ้ายวางต่ำกว่าลูกบอลเฉียงออกด้านข้าง ปลายเท้าขวาที่เลี้ยงบิดเฉียงออกด้านนอกตามเท้าซ้าย 2. ขาซ้ายงอเล็กน้อย ขาขวาที่เลี้ยงบิดออกด้านนอก เข่างอเล็กน้อยอยู่เหนือลูกบอล 3. ลำตัวตั้งตรง แขนอยู่ข้างลำตัวเพื่อช่วยในการทรงตัว 4. ตามองลูกบอลและทิศทางที่จะเลี้ยงไป				
<u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล</u> 1. เกร็งข้อเท้าขวาใช้ข้างเท้าด้านนอกบริเวณโค่นนิ้วก้อยของเท้าสัมผัสตรงกลางลูกบอลเขี่ยไปข้างหน้าไม่เกิน 1 ก้าว 2. เข่าซ้ายงอ เกร็งเข่าข้างขวาที่เลี้ยงลูกบอล 3. โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอว 4. ตาชำเลืองลูกบอลและมองดูทิศทางที่จะเลี้ยงลูกบอลไ				

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รายละเอียดเกณฑ์ประเมิน	การพิจารณาค่า IOC			ข้อเสนอแนะ
	แน่ใจว่าวัดได้ +1	ไม่แน่ใจว่าวัดได้ 0	แน่ใจว่าวัดไม่ได้ -1	
<u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล</u> 1. วางเท้าขวาที่เลี้ยงลูกบอลตามด้วยเท้าซ้ายไปยังทิศทางที่ต้องการอย่างสม่ำเสมอ 2. เข่าซ้ายงอ ขาขวาที่เลี้ยงยืดตรง 3. โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย แขนยกข้างลำตัวระดับเอว 4. มองเป้าหมายและทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนที่ไปด้านหน้า ***หมายเหตุ*** กรณีถนัดขาซ้ายให้ปฏิบัติลักษณะตรงข้าม				
เกณฑ์ประเมินทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน <u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล</u> 1. วางเท้าซ้ายในระดับเดียวกันกับลูกบอล ปลายเท้าชี้หาเป้าหมาย ยกขาขวาให้พ้นพื้นพร้อมบิดปลายเท้าขวาที่ส่งลูกบอลออกด้านนอกในลักษณะเป็นมุมฉาก 2. ขาซ้ายงอ บิดเข่าขวาที่ส่งลูกบอลออกด้านนอก 3. ลำตัวตั้งตรง แขนยกอยู่ข้างลำตัวเพื่อช่วยในการทรงตั 4. ตามองลูกบอลและเป้าหมายที่จะส่งลูกบอลไปด้านหน				
<u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล</u> 1. เหวี่ยงข้างเท้าด้านในขวาไปด้านหลังตรง ๆ ก่อนแล้วเหวี่ยงกับมาทางด้านหน้าสัมผัสตรงกลางลูกบอลพร้อมเกร็งข้อเท้า 2. ขาซ้ายงอ บิดเข่าขวาที่ส่งออกด้านนอกพร้อมเกร็งเข่า 3. โน้มลำตัวไปทางด้านหน้าเล็กน้อย แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอวพร้อมเกร็งสะโพก 4. ตามองตามลูกบอลที่กำลังเคลื่อนที่ไปหาเป้าหมายข้างหน้า				

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รายละเอียดเกณฑ์ประเมิน	การพิจารณาค่า IOC			ข้อเสนอแนะ
	แน่ใจว่าวัดได้ +1	ไม่แน่ใจว่าวัดได้ 0	แน่ใจว่าวัดไม่ได้ -1	
<u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล</u> 1. วางเท้าซ้ายลงบนพื้นปลายเท้าชี้หาเป้าหมาย ปล่อยเท้าขวาที่ส่งตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนไปพร้อมยกเท้าค้างไว้เหนือพื้น 2. เหยียดขาซ้ายและยื่นขาขวาที่ส่งไปด้านหน้า 3.เอนลำตัวไปข้างหลังเล็กน้อย เหวี่ยงแขนตามจังหวะการเหวี่ยงเท้า 4. ตามองตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนที่ไปยังเป้าหมายด้านหน้า ***หมายเหตุ**กรณีถนัดขาซ้ายให้ปฏิบัติลักษณะตรงกันข้าม				
เกณฑ์ประเมินทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน <u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล</u> 1. วางเท้าซ้ายลงบนพื้นปลายเท้าชี้ตรงหาเป้าหมาย ยกเท้าขวาข้างที่หยุดจากพื้นเล็กน้อย หันปลายเท้าออกข้างนอกในลักษณะตั้งฉาก 2. งอขาซ้าย เข่าขวาที่หยุดลูกบอลบิดออกด้านข้าง 3. ลำตัวตั้งตรง แขนยกอยู่ข้างลำตัวเพื่อช่วยในการทรงตั 4. สายตามองลูกบอลขณะเคลื่อนที่เข้ามา				
<u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล</u> 1. ให้เหยียดข้างเท้าด้านในขวาที่หยุดออกไปรับลูกบอล เมื่อลูกบอลกระทบเท้าให้ดึงเท้ากับมาด้านหลังเพื่อผ่อนตามความแรงของลูกบอลโดยเร็ว 2. งอขาซ้าย ดึงขาขวากับมาด้านหลัง เข่าขวาหันออกข้างนอก 3.โน้มลำตัวไปเล็กน้อย แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอว 4. ตามองลูกบอลขณะสัมผัสข้างเท้าด้านใน				

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รายละเอียดเกณฑ์ประเมิน	การพิจารณาค่า IOC			ข้อเสนอแนะ
	แน่ใจว่าวัดได้ +1	ไม่แน่ใจว่าวัดได้ 0	แน่ใจว่าวัดไม่ได้ -1	
<u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล</u> 1. เท้าซ้ายวางต่ำกว่าลูกบอล ปลายเท้าขวาที่หยุดหันออกด้านข้างพร้อมยกเท้าบนพื้นเล็กน้อย 2.งอขาซ้าย เข่าขวาที่หยุดลูกบอลบิดออกด้านข้าง 3.โน้มลำตัวเล็กน้อย แขนยกข้างลำตัวระดับเอว 4. ตามองลูกบอลที่อยู่ด้านหน้าและเป้าหมายที่จะส่งลูกบอลไปด้านหน้า ***หมายเหตุ**กรณีถนัดขาซ้ายให้ปฏิบัติลักษณะตรงกันข้าม				
เกณฑ์ประเมินทักษะการโหม่งลูกบอล <u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล</u> 1. ก้าวเท้าซ้ายไปด้านหน้าส่วนเท้าขวาอยู่ด้านหลังยืนด้วยปลายเท้าโดยปลายเท้าชี้หาเป้าหมาย 2. งอเข่าขาซ้ายเล็กน้อยพร้อมยืดขาขวาขึ้น 3. ให้เกร็งและเอนลำตัวไปทางด้านหลังเล็กน้อยเพื่อสร้างจังหวะ ยกแขนทั้งสองข้างอยู่ข้างลำตัวระดับเอวเพื่อช่วยในการทรงตัว 4. ตามองเป้าหมายและทิศทางที่ลูกบอลลอยมา <u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล</u> 1. วางเท้าซ้ายบนพื้น เขย่งปลายเท้าขวาขึ้นตามจังหวะที่โหม่ง 2 งอเข่าขาซ้าย ยืดขาขวาขึ้น 3.โน้มลำตัวไปด้านหน้าอย่างเร็ว กางแขนทั้งสองข้างออก เกร็งลำตัว 4. ตามองลูกบอลใช้หน้าผากกระแทกตรงกลางลูกบอลพุ่งไปด้านหน้าอย่างรวดเร็ว เกร็งคอ เกร็งหน้าผาก				

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รายละเอียดเกณฑ์ประเมิน	การพิจารณาค่า IOC			ข้อเสนอแนะ
	แน่ใจว่าวัดได้ +1	ไม่แน่ใจว่าวัดได้ 0	แน่ใจว่าวัดไม่ได้ -1	
<u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล</u> 1. เขย่งปลายเท้าทั้งสองข้างตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนไป 2. เหยียดขาทั้งสองข้างขึ้นตามลูกบอล 3. ปล่อยลำตัวโน้มตามลูกบอลไปข้างหน้า แขนยกอยู่ข้างลำตัวระดับเอว 4. ตามองตามลูกบอลพร้อมโน้มศีรษะตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนที่ไปด้านหน้า				
เกณฑ์ประเมินทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า <u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล</u> 1. วางเท้าซ้ายข้างลูกบอลปลายเท้าชี้ยังเป้าหมาย ปลายเท้าที่ยิงชี้ลงพื้น 2. งอขาซ้าย เข่าขวาที่เตะเหนือลูกบอล 3. ลำตัวตั้งตรง แขนยกอยู่ข้างลำตัวเพื่อการทรงตัวที่ดี 4. ตามองเป้าหมายและลูกบอลที่อยู่ด้านหน้า				
<u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติเมื่อสัมผัสลูกบอล</u> 1. เหวี่ยงหลังเท้าขวาที่ยิงมาจากด้านหลังสัมผัสตรงกลางลูกบอล ปลายเท้างุ้มพร้อมเกร็งข้อเท้า 2. งอขาซ้ายเล็กน้อย เข่าขวาที่ยิงเหนือลูกบอลพร้อมเกร็งหัวเข่า 3. โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย เหวี่ยงแขนตามจังหวะที่ยิง 4. ตามองที่ลูกบอลสัมผัสหลังเท้า				

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รายละเอียดเกณฑ์ประเมิน	การพิจารณาค่า IOC			ข้อเสนอแนะ
	แน่ใจว่าวัดได้ +1	ไม่แน่ใจว่าวัดได้ 0	แน่ใจว่าวัดไม่ได้ -1	
<u>ลักษณะท่าทางปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล</u> 1. วางเท้าซ้ายบนพื้นให้มั่นคง ปล่อยเท้าขวาที่เตะตามทิศทางที่ลูกบอลเคลื่อนไป 2. เหยียดขาซ้าย ยื่นขาขวาออกไปด้านหน้า 3. เหยียดลำตัวขึ้นเหวี่ยงแขนตามจังหวะที่ยิง 4. ตามองเป้าหมายและลูกบอลเคลื่อนที่ไปด้านหน้า ***หมายเหตุ**กรณีถนัดขาซ้ายให้ปฏิบัติลักษณะตรงกันข้าม				

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	นายวรพร เขียวสังข์
วันเดือนปีที่เกิด	4 เมษายน 2520
สถานที่เกิด	จังหวัดนครพนม
ประวัติการศึกษา	ศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์-พลศึกษา) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ตำแหน่งปัจจุบัน	- อาจารย์โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ สอนวิชาทักษะกีฬาฟุตบอล - ผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลบุญถนอม อคาเดมี่ - ผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลเอซี อคาเดมี่ - ผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลเอซีซี อคาเดมี่

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์